

BERXWEDAN

HER TİŞT Jİ BO ENÎYA RİZGARÎYA NETEWA KURDİSTAN

Sayı 26-27 / Eylül-Ekim 1986 / 1.50.- DM

Ulusal Kurtuluş Direnme Savaşımızın 3. Yılında İntikam Eylemlerimiz Tüm Kürdistan'ı Sarsıyor

15 Ağustos 1986'da 3. mücadele yılına giren Kürdistan Kurtuluş Birlikleri Kürdistan'ı boydan boya eylemlerle coşturmaya; ülkemizdeki sömürgeci varlığa ve uzantılarına ağır darbeler vurmaya devam ediyor. 15 Ağustos Atılımının 2. yıldönümü bu günün tarihi anlamına yakışır bir eylemlilikle kutlandı; devrimci intikam mermilerimiz onlarca eylemde düşmana kan kusturdu. Sömürgeci-faşist Türk devleti, kendisi için artık geriye dönüş yollarının tamamen tıkandığı ve nihai sonun hızla yaklaştığı gerçeğini en çarpıcı bir biçimde görmek zorunda bırakıldı. II. yıldönümünde peşpeşe gerçekleştirilen eylemler daha sonraki günlerde de yoğun olarak devam etti.

Bugüne kadar gerçekleştirilen eylemlerle düşmanın askeri varlığına önemli darbeler vurulduğu gibi, ekonomik tesislere yönelik sabotaj eylemleriyle de büyük maddi hasar verdirildi. Ajan-muhbirlere ve milis çetelere yönelik onlarca cezalandırma eylemi ile birçoğu ölümle cezalandırılırken; onlarcası da yapılan ikna çalışmaları ve uyarılarla etkisizleştirildi. Birçok çete aldıkları silahları tekrar düşmana iade ederken, birçoğunun silahı da ikna sonucu ya da zorla Kurtuluş

Devamı Syf: 3'te

HAMBURG'TA BİR KÜRT GENCİ TUTUKLANDI

Kemalist-faşist Türk burjuvazisinin mayasında bulunan, aynı zamanda güçsüzlüğünün ve acizliğinin de bir kanıtı olan ve alnında kapkara bir utanç lekesi olarak duran komploculuk, KUKM ve öncü gücü PKK'nin karşısına daha ilk günden başlayarak dikilmeye çalışıldı.

Her biri devrimci bir örgütü 'bitirecek' nitelikteki bu 'maharetli' komploların tümü, önderlerimizin düşmanı iyi tanıması ve politik uzakgörüşlülüğü sayesinde boşa çıkarıldı.

Özellikle 15 Ağustos Atılımının ardından, savaş alanlarında bozguna uğratılan sömürgeci-faşist düşman, yeniden komplolara yöneldi. Ama bu kez uluslararası boyutlara vardırarak ve gerektiğinde Palme'leri de feda etmekten çekinmeyerek... İşte boşa çıkarılan bu komplolar zincirinin en son halkası da, sinsice tezgahlanan ve tam da 15 Ağustos'a denk getirilen Hamburg komplosu oldu. Ancak her oyunda çirkin yüzü biraz daha açığa çıkan düşman şunu iyi bilmeli ki; hiçbir komplo PKK önderliğindeki KUKM'ni durduramayacak ve faşist TC'ni çöküşten kurtaramayacaktır.

YAZISI SAYFA 5'TE

Savaşkan Kürdistan Halkı! Ulusal Kurtuluş Savaşımızı Kesin Zafere Götürmek İçin Gücümüzü ERNK Bayrağı Altında Daha da Yoğunlaştıralım!

Yazısı Sayfa 24'te

TC'nin Sivil Halka Yönelik Saldırısı Sömürgeciliğin İflasını Bir Kez Daha Belgeledi

Yazısı Sayfa 8'de

....

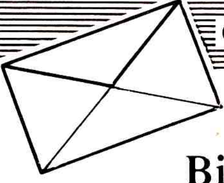
12 Eylül Faşist Rejiminin 6. Yıldönümünde Kazanan Devrimci Direniş Çizgisi Oldu

Yazısı Sayfa 13'te

"Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine Destek Ol" Kampanyası Başladı

FEYKA-KURDİSTAN, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ile dayanışma amacıyla bir bağış kampanyası başlattı. Konu ile ilgili açıklamada, Kürdistan halkının öz gücüne dayanarak yükselttiği kutsal bağımsızlık ve özgürlük savaşının ulaştığı boyutlar gözönüne alınarak ona desteğin yükseltilmesi gereğine değiniliyor. Tüm yurtseverler, devrimciler, demokratlar Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini maddi alanda da aktifçe desteklemek için görev başına!

Kampanyanın başladığı tarih: 1 Ekim 1986
Bağışların yapılacağı adres:
"Solidaritäts Spende für Kurdistan"
BfG.: Bonn
BLZ.: 38010111
Konto Nr.: 1205242101

OKUYUCU MEKTUPLARINDAN

Bir Kez Daha Küçük-Burjuva Reformizminin Sefaleti Üzerine

Biz bu yazıda, Bay Kemal Burkay'ın Avusturya'da yayınlanan ENTERNASYONAL dergisi ile yaptığı bir röportajda sorulara verdiği bazı cevaplar üzerinde durmak istiyoruz. Bayımız bu röportajda, politik hedeflerden demokrasiye, kültürel, silahlı savaştan dış politikaya kadar birçok konuda görüşlerini ortaya koyuyor. Aslında her soruya verilen cevap incelenmeye değer, ama biz burada yalnızca bazıları üzerinde duracağız.

Bay Kemal Burkay, silahlı direniş konusundaki bir soruya şöyle cevap veriyor, *"Bizim silahlı peşmergelerimiz yok. Biz yönetimin demokratik ve barışçıl bir yoldan da sağlanacağına inanıyoruz. Halk savaşısız (iç savaşsız), biz barışçıl devrim istiyoruz. Hiç kimseyi incitmeden, üzmeden."* Ve devam ediyor: *"Eğer barışçıl elde edemezsek, Kürtlerin haklarını vermeye zorlayacağız."* Nasıl ve hangi yöntemle diye soracak olursanız boşuna, çünkü bunun cevabı yok!

Bayımıza bazı konuları hatırlatmakta yarar var. Evet, komünistler savaştan yana değildirler ve gerçek anlamda barışçıdırlar, barış için en öndedirler. Ama çoğu zaman da savaşmak zorunda kalırlar. Ustaların da dediği gibi, *"Biz savaşmaya zorlandık."* Proletaryayı iktidar yapmak ve sömürge bir halkı boyunduruktan kurtarmak için savaşmak gereklidir, savaşılmadan hiçbir şey gerçekleşemez. Bunun tarihsel örnekleri çoktur.

Halkımızın üzerindeki sömürgeci uygulamaları ise bayımız şöyle dile getiriyor: *"Kürtlerin dili, kültürü yasak. 'Ben Kürdüm' demek suç işlemektir. Kürtçe gazete, kitap yasak. Kürtler üzerinde politik terör estiriliyor."* Biz, bayımızın bugün Kürdistan'da sürdürülen sömürgeci vahşet ve salt politik terörle de sınırlı kalmayan özel

Devamı Syf: 31'de

«DİYARBEKİR» ÜZERİNE

Bir şiir kitabından da öte; **Diyarbekir** bir sevda, **Diyarbekir** bir kavga, bir umut taşıyıcısı...

Namluya sürülmüş bir mermidir **Diyarbekir.**

İlk şiirde HAKİ'ye sıkılan kurşunun acısını hissedersin sol memenin altında. *"Tepeden tırnağa kandım"* dersin ve haykırırsın tüm nefesinle:

"Söylenen türküde
yakılan ağıtta
ve
Dinmeyen silah seslerinde
yaşayandım!..

Haykırırsın *"BEN İNSANDIM"* şiirinde, insanlık onurunla...

Ve bir türkü başlar hafiften *"Ülkem benim/hasretim dağlarında saklı"* şiirinde. Sonra hızlanır ritmi türkünün. *"Ataların kurşunlanmış kemikleri"* geçer gözlerinin önünden, *"doğmamış bebelerin ağıdı"* çınlar kulaklarında. Ve anlarsın ki en modern orkestralar bile eşlik edemez bu türküye. Üç telli bağlama değildir bunun enstrümanı. Öğrenirsin ki mavzer eşlik etmelidir bu Türküye. Soluğun kısılana kadar bağırsın;

"Sür namluya mermiyi
sür
sür" diye.

Ve ateş hattından uzak, mavzersizliğin acısıyla sarılırsın **Diyarbekir**'e.

Her satırda, her mısrada, her şiirde biraz daha sevdalanırsın Kürdistan'a. Direnişe ve kavgaya olan saygın tutkuya dönüşür.

Bir eziklik duyarsın içinde, niye Mazlum'la beraber değildim diye **Diyarbekir**'de. Neden yanmadım Ferhat'la birlikte diye kahrolursun.

Ve lokmalar dizilir boğazına; Kemal'in ve Hayri'nin **"Ölüm Orucu"**nda direnişlerini kavgalarını andıkça.

Diyarbekir'de Şeyh Sait'le asılır, Seyit Rızo'yla dizilirsin kurşuna. Ama bitmezsin. Bitiremezler seni. Katledilen her Kürt yurtseveri, şehit düşen her yoldaşınla beraber yeniden doğarsın **BAĞIMSIZ VE ÖZGÜR BİR KÜRDİSTAN YARATMAK İÇİN...**

Yemin edersin.

Belki; gece vardiyasında yarım saatlik yemek molasında **Diyarbekir**'den okuduğun bir şiirin sonunda hınçla, öfkeyle...

Ya da bir ev ziyaretinde aklında kalan bir dizeyi okuduktan sonra bir **Diyarbekir** de ev sahibine vererek belki de birlikte edersiniz yemini...

Veya 12 Eylül'ün 6. yılını protesto yürüyüşüne bu defa bir kişi daha fazladan katmayı hedefleyip ve bunu gerçekleştirdiğinde kavgaya yeni katılan yandaşla beraber edersin yemini...

"ORAYA GELDİĞİMDE
DAĞLARA ÇIKACAĞIM
VE SANA
BOYUM KADAR
*PKK YAZACAĞIM"*diye.

Bize böylesi bir kitap, bir silah daha hediye ettikleri için, gerek şiirleri yazan **ŞEHİT** düşmüş veya kavganın ön saflarında direnişi sürdüren yoldaşlara, gerekse bu değerleri bir araya getiren **WEŞANÊN SERXWEBÛN**'a binlerce kez teşekkür ediyoruz.

Duisburg'dan
Bir ERNK taraftarı

Halkımıza Karşı İşlenen Hiçbir Suç Cezasız Kalmayacak

Kürdistan halkının her başkaldırışında ve düşmana karşı savaşında ihanet ve teslimiyetin rolü ve tahribatları çok büyük olmuştur. Ama halkımız gördüğü bunca acıya rağmen daima ihaneti lanetlemiş ve ona karşı kin bilemiştir.

Yaşadığımız bu dönemde halkımıza karşı yürütülen tüm ihanet çemberlerini yırtarak bağımsız bir Kürdistan için savaşmak ve tüm düşman oyunlarını boşa çıkarmak her yurtsever ve demokratın görevidir. Kürdistan kurtulmadan dünyanın hiçbir yerinde ve hiçbir yaşam koşulu bizim için kurtuluş değildir. Kürdistan'ın her köşesinde olduğu gibi, baharla birlikte geldiğim yöre olan Viranşehir'de de düşmana ve onun para ile satın aldığı ajan-muhbir ağına karşı görkemli bir mücadele yürütülmektedir. Orada, 12 Eylül faşizminden sonra düşmana uşaklık eden Casım ve Hemo isimli ajanların eliyle birçok yurtsever insanımız yakalanıp aylarca işkenceden geçirilmiştir. Yalan ve iftirayla birçok insanımızdan zorla para almışlardır. Bölge halkı üzerinde estirilen devlet terörü bu alçakların eliyle yürütülmüştür. Hemo denen bu hain, kocası işkenceden ölmüş bir dul kadının evine giderek, bir tek oğlu ve yetişkin kızı olan yurtsever kadına, kendi yazdığı bir sahte dilekçeyle, "Oğlun aranıyor ve Diyarbakır zindanlarına götürecekler onu. Ama onu ancak ben kurtarabilirim" der. "Yalnız benim istediğim şeyi verirsin." Çaresiz kalan ana, "Nedir isteğin?" diye sorar. "Kızını bana verirsin" deyince, kadın çaresizliğinden kızı veriyor. Bu kadar adileşen bu alçaklara karşı halkın kin ve nefreti daha da yükseldi. Bundan haberdar olan partizanlar Nisan 1986'da Casım denen haini ölümle cezalandırdı. Hemo denen hainin ise, bugüne kadar nerede olduğu belli değil. Bu hainin cezalandırılmasıyla halk adeta bir bayram havası yaşadı. Halkımıza ihanet edenlere yaşam hakkı yoktur.

– Kahrolsun Teslimiyet ve Her Türden Gericilik!
– Yaşasın Kurtuluş Birliğimiz HRK!

Devrimci Selamlarımla
Bremen yöresinden bir ERNK taraftarı

Ulusal Kurtuluş Direnme Savaşımızın 3. Yılında İntikam Eylemlerimiz Tüm Kürdistan'ı Sarsıyor

Baştarafı Syf: 1'de

Birliklerimiz tarafından kamulaştırıldı. Bütün bu eylemler ve çalışmalar sonucu düşman saflarındaki panik ve moral çöküntüsü artarken; ajan yapı da önemli oranda işlemez kılındı.

Geçtiğimiz dönemde Kürdistan halkı içindeki siyasi çalışmalar da yoğunlaşarak devam etti. Yüzlerce köyde geniş kitlelerin katıldığı propaganda ve ajitasyon toplantıları yapıldı. Birçok alanda bildiri dağıtma, pullama vb. eylemler gerçekleştirildi, sözlü propaganda ve ajitasyonun yanısıra yazılı propaganda araçları da kitlelere yaygın olarak ulaştırıldı.

3. yılında HRK, geçmişin kazanımları üzerinde daha bir güçlü ve güvenli olarak devrimci intikam eylemlerini yükseltmekte ve her geçen gün daha geniş Kürdistanlı kitlelerle bağ içinde düşmanı nihai sonuna yaklaştırmaktadır. Önümüzdeki dönem halkımızın intikam saldırılarının daha da artışına tanıklık edecektir.

Geçtiğimiz günlerde Kürdistan sathında gerçekleştirilen ulusal kurtuluş eylemlerimizden bazıları şunlardır:

1- Mayıs ayı sonlarında bir HRK birliği ile sömürgeci ordu birlikleri arasında Şırnak-Başağaç'ta çıkan çatışmada 1 asker ölümle cezalandırılırken, birçoğu da yaralandı.

2- Eruh'ta aynı dönemde meydana gelen bir diğer çatışmada ise, 1 asteğmen ile 5 er yaralandı.

3- 14 Haziran 1986 günü, yapılan ihbar sonucu sömürgeci ordu birlikleri Uludere'ye bağlı Segirka köyünün zomlarını kuşatmaya aldılar. Bunun sonucunda PKK sempatizanlarından Ferhan BABAT ile Omyanuslu Emin ve zomun sahiplerinden iki kişi (bunlar düşman silahlarını almış kişilerdi) katledildi. Bir köylü de yaralı olarak düşmanın eline geçti.

4- 10 Temmuz 1986'da Şemdinli'nin Derecik köyüne bir baskın düzenlenerek, 2 milis çete ölümle cezalandırıldı. 4 çete ise yaralandı.

5- 25 Haziran 1986 günü, HRK'ye bağlı bir kurtuluş Birliği, Şırnak yöresinde düşmanın en gönüllü hizmetkarlarından olan Ahmet Zeyrek (Biryan) adlı çete reisinin evine silahlı baskın düzenlendi. Baskında, çete reisinin akrabalarından olan, düşmana gönüllü çetecilik yapan 6 kişi kurşuna dizildi. Çetebaşı Ahmet Zeyrek ise şimdilik ölümden kurtulmayı başardı. Baskında 1 adet Çekoslovak yapısı she marka tabanca ve buna ait iki şarjör ile çok sayıda mermi, 1 adet el telsizi, 2 adet telefon cihazı, radyo, teyp ve ayrıca çok sayıda belge ele geçirildi.

6- 28 Temmuz günü Şırnak-Geçitboyu'nda 1 milis çete ölümle cezalandırıldı.

7- 18 Temmuz günü, Uludere'de azılı halk düşmanı Ferhanê Tamer'in köyüne (Hozê) bir baskın düzenlendi. Çıkan çatışmada iki çete silahlarıyla birlikte ele geçirildi. 4 çetenin de yaralandığı eylemde, Kurtuluş Birlikleri çetelere ait üç evi ateşe verdiler. Eylemde biri portatif, diğeri sabit olmak üzere iki adet kalaşnikof marka silah ve bunlara ait 4 şarjör ile 90 adet mermiye el kondu. Ayrıca, TC'nin cephane deposu olarak kullandığı evin yakılması sonucunda bol sayıda cephanelik malzeme imha edildi.

8- Uludere'nin Perehine köyünde, HRK birliği tarafından kaçırılan bir ihbarcı, yapılan eğitici konuşmalar sonucunda ikna edilmiş ve kendisinden bir daha düşmana ihbarcılık yapmayacagına dair söz alındıktan sonra serbest bırakılmıştır.

9- 30 Temmuz günü Şemdinli-Alan köyünde 3 ihbarcı teslim alındı, ancak bir daha ihbarcılık yapmayacaklarına dair söz vermeleri üzerine serbest bırakıldılar. Kendilerine ait bir kalaşnikof silaha da el konuldu.

10- 31 Temmuz günü, Siirt-Meşelidere köyüne, HRK birliklerince bir baskın düzenlendi. Eylemde, 3 milis çete ölümle cezalandırılırken, 5'i de ağır yaralandı.

11- 31 Temmuz'da Eruh'un Görmeç köyünden Beşir, Ömer ve Hamit Uluç adlı milis çeteler teslim alındıktan sonra halkın da onayı ile kurşuna dizilerek cezalandırıldılar.

12- Ağustos 1986'da Uludere'ye bağlı Ortabağ köyüne bir baskın düzenlendi. Baskında 3 milis çete öldürülürken, 2'si de ağır yaralandı.

13- Şırnak-Uludere sahasında yine aynı tarihlerde meydana gelen bir dizi eylemde 6 milis imha edildi.

14- Şemdinli'nin Bağlar köyünde teslim alınan 2 muhbir, ikna çalışmaları sonucu bir daha bu suçu işlemeyeceklerine dair söz verince serbest bırakıldılar.

15- 9 Ağustos'ta Beytüşşebap'ta yol yapımı çalışmaları yapan şantiyeye düzenlenen baskında 16 adet çadıra el konulurken, 2 dozer de imha edildi. Ayrıca, 1 kompresör uçurumdan aşağıya yuvarlanarak kullanılmaz hale getirildi.

16- 11 Ağustos günü Kiğı-Ayanoğlu köyünde, ajan-muhbir İbrahim Sertel yargılandıktan sonra kurşuna dizilerek cezalandırıldı.

17- 7 Temmuz 1986 günü Şemdinli'de çete reislerinden Tahirê Kemê ve Ferman'ın HRK birlikleri tarafından ölümle cezalandırılmalarından sonra, düşmanın elinde kalan tek dayanak olarak çete reisliğine soyunan Hacı Xurşit'in evine devrimci kuvvetlerimizce silahlı saldırı düzenlenmiş; saldırı sırasında evde bulunan 8 çeteden 5'i ağır yaralanırken 3'ü de ölmüştür.

18- 15 Temmuz 1986 günü Şemdinli-Masıro köyünde, devletten silah alan ve kendi silah numaralarını devlete veren çetelerin silahsızlandırılmalarına yönelik bir eylem düzenlenmiş; çetelere ait bir G-3 marka ile bir de kalaşnikof silah devrimci kurtuluş birliklerimiz tarafından

kamulaştırılmıştır.

19- 19 Temmuz 1986 günü, devrimci kurtuluş birliklerimiz tarafından Şemdinli-Maleya köyüne yapılan baskında, çetelere ait 2 Siminof ve 1 İngiliz mavzerine el konulmuştur.

20- 25 Temmuz 1986 günü Şemdinli'de düşman tarafından silahlandırılarak çete durumuna getirilen İbrahim Çiftçi ve Melik Zeren adlı şahıslar kaçırılarak kendileriyle konuşulmuş; ancak çetecilikten vazgeçeceklerine dair döz verdikten sonra 8 Ağustos'ta serbest bırakılmışlardır.

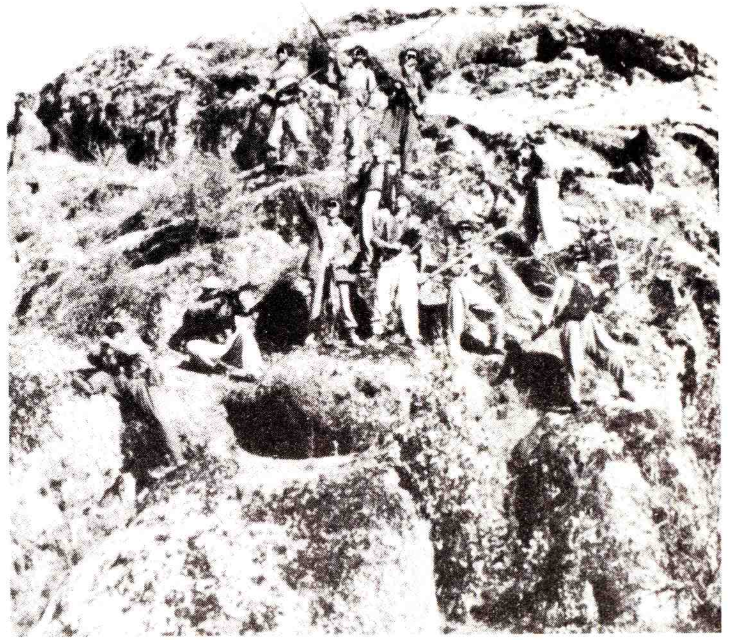
21- 3 Haziran 1986 günü Çukurca Oramar mıntıkasında düşman pususuna düşen bir HRK birliği ile düşman güçleri arasında çatışma çıkmıştır. Çıkan çatışmada değerli HRK partizanı Tacettin ARAT (Halil) şehit düşmüştür. Düşmanın tüm gizleme çabalarına rağmen, halktan tanık kişilerce bu çatışma esnasında düşman askerlerinden birçok yaralı olduğu söylenmektedir.

22- 14 Haziran 1986 günü Çukurca'daki Tıryar-Tuğup-Marugan üç yol ayrımı bir HRK birliğince tutulmuştur. Bu üç yol ayrımını iki saat süreyle denetiminde bulunduran HRK birliği geçen tüm taşıtları durdurarak kimlik kontrolü yapmış; oluşan kalabalık halk kitlesine yönelik KUKM'nin amaçları ve düşman yönelimleri konusunda konuşmalar yapmış ve mücadeleye daha güçlü destek için halka çağrıda bulunmuştur. Kitlenin coşkuyla karşıladığı olay kısa sürede geniş çevreler tarafından duyulmuştur.

23- 20 Haziran 1986 günü Hakkari-Çukurca karayoluna bombalı pankart asılmıştır. "YA ÖZGÜR VATAN YA ÖLÜM", "BİJÎ PKK-ERNK-HRK", "VATAN HAİNLERİNE ÖLÜM" sloganlarının yazılı olduğu bombalı pankartın yanına ayrıca ulusal önder Abdullah ÖCALAN'ın bir posteri ile ulusal şehitlerimizin afişleri asılmıştır.

24- 16 Temmuz 1986 günü Çukurca-Biyandere karakoluna yönelik bir eylem yapılmış; birçok düşman askeri yaralanmıştır.

25- 21 Temmuz 1986 günü, Çukurca-Erbis köyüne baskın düzenleyen bir Kurtuluş Birliğimiz tüm köy halkını toplayıp genelde çeteciliğin ve özelde köyün azgın 3 çetesinin teşhirini yaptıktan sonra, bu azgın çeteleri beraberinde alıp götürmüştür.

26- 12 Ağustos 1986 günü Uludere-Ortabağ'da özel bir düşman taburuna karşı saldırıya geçilmiş; gündüz saatlerinde gerçekleştirilen eylemde, aralarında 1 binbaşı ile 1 başçavuşun bulunduğu 12 asker ölümle cezlandırılırken, en az 12 asker de yaralanmıştır. Eylem, halk ve düşman üzerinde olduğu kadar uluslararası kamuoyunda da büyük etki yaratmıştır.

27- Haziran 1986'da Şemdinli-Xızme bölüğünde 3 komutanın dışındaki tüm askerler, komutanlarının kendilerine ve halka karşı tutumlarını protesto etmek için Şemdinli merkezine kadar bir protesto yürüyüşü düzenlemişlerdir. "Yıkılmaz", "sarsılmaz" olarak lanse edilen Türk ordusunun kofluğunu ve iç çelişkilerini yansıtması açısından önem taşıyan bu olay kitlelerin, düşmanı bu duruma iten kurtuluş kuvvetlerimize güven ve desteklerini daha da artırmıştır.

28- 29 Temmuz gecesi Çukurca merkezinin çeşitli yerlerine HRK birliklerince duvarlara sloganlar yazılarak afişler asılmıştır. Halka çok sayıda bildiri ve el ilanları dağıtılmıştır.

29- 18 Eylül günü Şemdinli'nin Ayrancı köyü yakınlarında HRK birlikleri "köy korucuları"na yönelik bir saldırı gerçekleştirmiştir. Saldırıda daha önce çetecilikten vazgeçmesi için çeşitli biçimlerde uyarılan ancak bu uyarıları dinlemeyen Ferzende Uysal öldürülmüş, Cuma Atabağ adlı çete de yaralanmıştır.

30- 7 Eylül 1986 günü 50 kişilik bir HRK birliği Uludere'nin Sapanca köyüne girerek köylülerle bir toplantı gerçekleştirmiştir. Düşman saldırıları karşısında köylülerin takınacakları tavır konusunda aydınlatıcı açıklamalar yapılmıştır.

31- Eylül ayı başlarında Eruh'a bağlı Kavakgölü köyünde "köy korucuları" ile girilen çatışmada Selim Erdem adlı çete öldürülmüştür.

32- Aynı günlerde Diyarbakır'ın Hani ilçesine bağlı Seven köyüne bir baskın düzenleyen HRK birlikleri, ajanlık yapan köy muhtarı Ubeyt Sana'yı ölümle cezalandırmıştır.

33- 22 Eylül 1986'da Nusaybin'in Akarsu bucağının Görentepe-Kutlubey köyleri arasındaki dağlık arazide devriye gezen bir jandarma birliği pusuya düşürülerek, bir asker öldürülmüş biri de ağır yaralanmıştır.

34- 2 Eylül 1986 günü Kiğı'nın Dalbasan köyüne giren HRK birlikleri ajan-muhbir M. Ali Seven'i ölümle cezalandırmışlardır.

Ancak bir kısmını yayınlayabildiğimiz devrimci intikam eylemlerimiz tüm Kürdistan sathında yaygın olarak devam etmektedir. Gelecek günler, daha güçlü eylemlerle HRK birliklerinin Kürdistan'daki otoritesinin daha da artmasına tanıklık edecektir.

HAMBURG'TA BİR KÜRT GENCİ TUTUKLANDI

15 Ağustos 1986 tarihinde, bir komplo sonucu Faruk Bozkurt adlı bir Kürt genci tutuklandı. Tutuklama gerekçesini Hamburg polisi 18 Ağustos'ta açıkladı. Alman ve Türk basınına geniş bir biçimde konu olan bu olay, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı yeni komploların gündeme konulmak istendiğini de ele verdi. Açıklanan gerekçenin düzmece bir senaryo şeklinde uygulamaya konulduğu, her aklıbaşında kişinin kavrayacağı bir durumdu. Nitekim, yurtsever kurum ve kişilerin yürüttüğü çalışmalar ve gösterdiği çabalar neticesinde olay açıklığa kavuştu.

Hamburg polisi yaptığı açıklamada, "Kürdistan İşçiler Derneği'ne gelen bir mektubu ve içindeki anahtarı değerlendirerek tren garında bulunan emanet kutularından birini açtıklarını, içinde bomba ve silah bulduklarını ve bu malzemelerin Hamburg-TC Konsolosluğuna karşı bir suikastte kullanılmak üzere gönderildiğini; yine eyleme ilişkin bir yazılı talimatın da kutuda bulunduğunu" belirtti. Bu açıklamalar sömürgeci Türk basını ile Alman gerici ve Kürt düşmanı gazetelerde genişçe yer aldı. "Hamburg TC Konsolosluğuna karşı suikast önlendi", "Suikastın ardında PKK var" biçiminde açıklamalarla duyurulan komploda, Alman polisi, Türk MİT'i ve konsolosluğunun yanısıra, Türk ajanı Dev-İşçi ile Kürt düşmanı GAL, TAZ vb. güçlerin ortak bir biçimde hareket ettikleri de aynı günlerde açığa çıktı.

Olayın bir senaryo olduğu ve uygulanması için 15 Ağustos'un tesadüfi olarak seçilmediği daha sonraki gelişmelerden açıkça görüldü. Komplonun Türk savaş uçaklarının Güney Kürdistan, Uludere, Çukurca vb. alanlarda bombardımana giriştiği bir döneme denk getirilmesi buna bir örnektir. TC ve efendileri emperyalistler bu komployla bir yandan vahşet ve katliamlarını gizlemek isterken, diğer yandan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine ve önderi PKK'ye karşı uluslararası alanda teşhir ve tecrit kampanyasını geliştirmektedir. Hamburg İçişleri Senatörü, Türk Konsolosluğu ve Türk ajanlarının ortaklaşa düzenlediği komploya bir Kürt genci kurban edilmek istenmektedir. Faruk Bozkurt adlı yurtsever, kutuyu açar. Düzenlenen komplodan habersizdir. Polis, faşist cuntanın suçunu gizlemede eline fırsat geçirmiştir. Hemen senaryoyu basına açıklamaz. Ancak, 18 Ağustos'ta, yani 3 gün sonra açıklamada bulunur. Tüm Kürt düşmanı çevreler başbaşa verip bir senaryo hazırlayarak, hizmetlerindeki basın eliyle duyururlar.

Polisin açıklamalarının ardından her dürüst demokratta uyanan kanı, bir komplonun tezgahlandığı ve bu komploya PKK'-nin adının karıştırılmak istendiğidir. Olof Palme olayı da benzer bir rota izlemiş; İsveç Başbakanının öldürülmesine PKK'nin adı karıştırılmaya çalışılmıştır. Bütün ilerici insanlığın da bildiği gibi, bu komplo boşa çıkarılmıştı. Hamburg komplosu da üzerinden fazla bir zaman geçmeden tüm bağlantıları ile deşifre oldu ve sahteliği ortaya çıktı. Hamburg polisi, kötü sicilini temize çıkarmak; adının kötüye çıkmasını ve başarısızlığını örtmek için bu olaya dört elle sarıldı. Ama unutulmamalı ki, tarih sürekli haklıdan ve iyiden yanadır. Hamburg komplosunda da bir kez daha haksız ve kötü yenilecek ve haklı olan halkımız kazanacaktır. Halkımızın haklılığı ve meşruluğu karşısında, hiçbir sahtekarlık ve komplo tutunamaz.

PKK-Avrupa Temsilciliği Kamuoyuna Yönelik Bir Bildiri Yayınladı

Komplonun açıklanması ardından, PKK-Avrupa Temsilciliği bir basın bildirisi yayınladı. Yayınlanan bildiride, ilerici insanlık komplonun iç yüzü hakkında uyarılırken, Kürdistan halkının ulusal kurtuluş savaşına hiçbir gücün engel olamayacağı, hele bu tür ve benzeri komploların ipliği çoktan pazara çıkmış yöntemler olduğu vurgulandı.

Avrupa Temsilciliği yayınladığı bildiride olayı şiddetle kınarken, arkasında yer alan ve bugün Türk lobisi olarak adlandırılan güçlerin gerçek kimliklerini de açığa çıkardı. Basın-yayın kurumlarının genişçe yer verdiği açıklama, TC'nin vahşetini de gözler önüne sermektedir.

"Faruk Bozkurt Serbest Bırakılmalıdır"

Yukarıdaki slogan altında, **"Faruk Bozkurt'la Dayanışma Komitesi"** bir kampanya başlattı. Kampanyanın amacı, bir komploya kurban edilmek istenen Faruk Bozkurt'un serbest bırakılmasını sağlamaktır. Bu amaçla geçtiğimiz günlerde **"Faruk Bozkurt'la Dayanışma Komitesi"** bir dizi işgal, açlık grevi vb. eylem gerçekleştirdi. Yaygın olarak desteklenen kampanyanın Faruk Bozkurt serbest bırakılana kadar sürdürüleceği belirtilmektedir.

"Faruk Bozkurt'la Dayanışma Komitesi"nin kampanyaya ilişkin olarak dağıttığı bildiriyi olduğu gibi yayınlıyoruz:

"Bir Kompoya Kurban Edilmek İstenen Kürt Genci Faruk Bozkurt Serbest Bırakılmalıdır

Hamburg İçişleri Senatörü İstifa Etmelidir

Kürt halkına karşı geliştirilen saldırılara hergün bir yenisi eklenmektedir. Faşist Türk cuntası, işbirlikçi uşakları ve emperyalist efendileri, Kürt halkının bağımsızlık mücadelesini engellemek ve uluslararası kamuoyundan dışlamak için yoğun komplo ve saldırılar geliştirmektedirler. Bu komploların en son örneklerinden birine de, geçtiğimiz günlerde Hamburg'ta tanık olduk.

Baştan sonra kadar düzmece olduğu çok açık olan bir komplo ile Kürt ulusal kurtuluş mücadelesi lekelenmeye, faşist Türk cuntasının suçları gizlenmeye çalışıldı. Türk fantom uçaklarının kadın-çocuk demeden masum Kürt köylülerinin üzerine bomba yağdırdığı bir dönemde komplonun açıklanması, bunun hangi çevreler ve güçlerin eliyle sahneye konulduğunu da ortaya koymaktadır. İçinde Dev-İşçi, TAZ, GAL, TC Konsolosluğu, Türk gerici çevreleri ve Alman polisinin yer aldığı Türk lobisi, Kürt düşmanlığını geliştirmek için bu tür komploları tertiplemekte ve uygulamaktadır. Kürt genci Faruk Bozkurt'un, bu çevrelerin ortaklaşa düzenledikleri ve sahneye koydukları bu komplo ile tutuklanması, Türk lobisinin en son marifetlerinden biridir.

Bu komplolarla, faşist Türk cuntasının katliamcı ve vahşi yüzü gizlenmeye çalışılarak, emperyalist efendilerinin desteği meşrulaştırılmak istenmektedir.

15 Ağustos günü tertiplenen bir komplo sonucu gözaltına alınan ve Türk lobisinin Kürt düşmanlığını geliştirme girişimlerine kurban edilmek istenen Kürt genci Faruk Bozkurt'un tutuklanmasına ilerici insanlık sessiz kalmamalıdır.

Komitemiz; tüm ilericileri, demokratları ve Kürt halkının dostlarını Faruk Bozkurt'la dayanışmaya çağırır. Alçakça bir komploya kurban edilmek istenen Kürt gencinin serbest bırakılması için protestolarımızı yükseltelim.

İlerici insanlık; komplonun sahneye konulmasında esas rolü oynayan TC Konsolosluğu ve Kürt düşmanı çevrelerle sıkı bağı olan Hamburg İçişleri Senatörünün istifa ettirilmesi için protestoları yoğunlaştırmalıdır. Kürt düşmanlarına, Kürt halkıyla dayanışmamızı yükselterek karşı çıkalım.

Kürt genci Faruk Bozkurt'un serbest bırakılması, Hamburg İçişleri Senatörünün istifa ettirilmesi için, Komitemizin açtığı kampanyaya tüm ilerici insanlık destek vermelidir.

Kürt Genci Faruk Bozkurt'a Özgürlük!

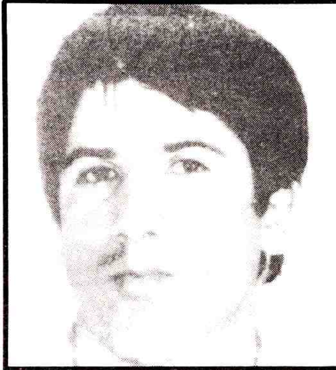
Faruk Bozkurt'la Dayanışma Komitesi
22.8.1986"

Bu masum Kürt gencinin serbest bırakılması ve gerçek suçlular, yani komployu tezgahlayanların mahkum edilmesi için tüm çabamızı sarfedelim. Bu görev bütün ilericilere, yurtseverlere ve haklıdan, doğrudan yana olan herkese düşmektedir.

Hamburg Komplosunu Protesto ve Yurtsever F. Bozkurt'un Serbest Bırakılması İçin Avrupa Çapında Eylemler Düzenlendi

Faşist Türk cuntasının insanlık dışı vahşetini ve suçlarını gizlemek amacıyla girişilen bu iğrenç komploda kurban edilmek istenen Kürt genci Faruk Bozkurt 15 Eylül 1986 günü içerde açlık grevine başladı. "Faruk Bozkurt'la Dayanışma Komitesi"nin çağrısı üzerine, Avrupa'nın birçok merkezinde binlerce Kürdistanlı emekçi açlık grevi, işgal, gösteri, yürüyüş vb. eylemlerle bu haklı mücadelesinde sonuna kadar F. Bozkurt'un yanında olacaklarını ve ne pahasına olursa olsun kendisini yalnız ve sahipsiz bırakmayacaklarını ortaya koydular.

15-25 Eylül tarihleri arasında Avrupa'nın birçok merkezi bir kez daha ERNK sempatizanı Kürdistanlı emekçilerin eylemleriyle çalkalandı.

Hamburg Komplosunu Protesto Eylemlerinden Bir Görünüş ve Tutuklanan Kürt Genci F. Bozkurt

FRANKFURT:

17 Eylül 1986 günü Frankfurt'ta aynı amaçla SPD bürosu işgal edildi. 20 kadar Kürdistanlı emekçi sözkonusu büroyu 6 saat işgal altında tuttular. SPD yetkililerinin eylemcilerin istemeleri doğrultusunda bir basın açıklaması yapması üzerine işgal kaldırıldı. Frankurter Rundschau, Abendpost vb. gazetelerde yer alan eylem, çevrede geniş yankı uyandırdı.

DÜSSELDORF:

Aynı günlerde Düsseldorf'ta da peşpeşe eylemler konuldu. İlkin SPD binası ve bundan birkaç gün sonra da bu kez WDR binası kalabalık bir grup Kürdistanlı tarafından işgal edilerek çevrede geniş yankılar uyandırıldı. Bu eylemler de başta Hollanda ve WDR-Köln radyoları olmak üzere birçok basın-yayın kurumu tarafından kamuoyuna geniş bir biçimde duyuruldu.

STUTTGART:

Benzeri eylemler Stuttgart'ta da gerçekleştirildi. 18.9.1986 günü aralarında kadın ve çocukların da bulunduğu 20 kadar Kürdistanlı yurtsever önce DPA binasını, ardından da der Spiegel dergisinin bürosunu işgal ederek KUKM'ne karşı tertiplenen komployu kınadılar. Her iki eylem de olay yerine gelen basın mensupları tarafından kamuoyuna genişçe duyuruldu.

25 Ağustos 1986 tarihinde 20'yi aşkın Kürdistanlı bir grup yurtsever, Stuttgart'taki Baden-Württemberg eyaleti SPD bürosunu işgal etti. Yaklaşık 2 saat süren eylemle, Hamburg Türk Konsololuğu ve Hamburg İçişleri Senatörlüğünün ortaklaşa düzenledikleri komplo teşhir edilerek, Faruk Bozkurt adlı yurtseverin derhal serbest bırakılması istendi. SPD yetkililerinin, eylemcilerin istemleri doğrultusunda bir açıklama yapmaları üzerine işgal kaldırılarak eylem başarıyla sonuçlandırıldı.

KÖLN:

22.9.1986 günü, ERNK sempatizanı 30 kişilik bir grup DGB binasını işgal etti. Basın mensuplarının olay yerine gelip yurtseverlerin amaçları hakkında bilgi almalarının ardından eylem başarıyla sonuçlandırıldı.

BIELEFELD:

25.8.1986 günü, ERNK sempatizanı 90 kişilik bir grup, SPD bürosunu işgal etti. Burada da eylemcilerin kararlı tutumları karşısında gazeteciler olay yerine çağrıldı ve eylem haberi WDR-Köln Türkçe yayın bölümüne telexle bildirildi. Birçok yerel gazete eylemi geniş bir biçimde kamuoyuna duyurdu. Ayrıca SPD yetkililerinin, Hamburg komplosunu kınayan bir basın açıklaması kaleme alması üzerine eylem sonuçlandırıldı.

HANNOVER:

Yine aynı günlerde Hannover'de de NDR binası önünde kalabalık bir grubun katıldığı bir gösteri yapılarak, Hamburg komplosu kınandı ve Kürt yurtsever Faruk Bozkurt'un serbest bırakılması istendi.

SAARBRÜCKEN:

25 Ağustos 1986 günü, SPD Saarbrücken eyalet binası 25 kadar Kürdistanlı emekçi tarafından yaklaşık 2 saat süreyle işgal edildi. TC'nin vahşetini gizlemek amacıyla Hamburg İçişleri Senatörlüğü, Türk Konsolosluğu ve Dev-İşçi güruhunca tertiplenen komploda tutuklanan Faruk Bozkurt adlı yurtseverin serbest bırakılması istendi. Eylemcilerle görüşen 2 milletvekili, o sırada Nürnberg'de SPD kongresinde bulunan eyalet temsilcisinden telefonla yetki alarak bir basın açıklaması yaptılar. Alanın tek yerel gazetesi eylem yerine gelirken, eylem haberi telexle eyalet radyo ve TV'sine iletildi ve genişçe yayınlandı. Aynı gün BBC radyosu da haberi duyururken, eylemcilerin basın açıklaması telexle SPD Nürnberg Kongresine de gönderildi. Eyalet sorumlusunun konuyu Kongre gündemine getireceğine dair söz vermesi üzerine eylem başarıyla sonuçlandırıldı.

DUİSBURG:

Aynı tarihte Duisburg'da da sayıları 60'a varan bir grup emekçi, SPD bürosunu işgal etti.

SPD yetkilileri Kürdistanlı emekçilerin isteklerini kabul ederek bir basın açıklaması yaptılar. Başarıyla sonuçlandırılan bu eylem de çevrede geniş yankılar uyandırdı.

NÜRNBERG:

Aynı amaçla 26 Ağustos 1986 tarihinde, Nürnberger Nachrichten gazetesinin bürosunu işgal eden 60'ı aşkın ERNK taraftarı emekçi, Faruk Bozkurt adlı yurtseverin serbest bırakılmasını istedi. Başlangıçta polis çağırma tehditinde bulunan gazete yetkilileri, kitlenin disiplinli ve kararlı tutumu karşısında geri adım atarak basın mensuplarını çağırmak zorunda kaldılar. Bayern Bölge Radyosu olay yerine gelerek eylemcilerle bir röportaj yaparken, haber DPA ajansı ve WDR-Köln radyosuna bildirilerek işgal sona erdirildi.

KOPENHAAG (Danimarka):

KUKM'ne karşı girişilen Hamburg komplosunu protesto ve bu komploya kurban edilmek istenen Kürt yurtseveri Faruk Bozkurt'un serbest bırakılması amacıyla 18. 9. 1986'da Batı Almanya'nın Kopenhaag Konsolosluğu 20 kadar ERNK sempatizanı emekçi tarafından işgal edildi. Hazırlanan 'protesto mektubu'nu başlangıçta almak istemeyen konsolosluk yetkilileri polis çağırdılar. Fakat kararlılıklarından hiçbir şey yitirmeyen yurtseverler diretince yetkililer mektubu almak zorunda kaldılar. Bu arada olay yerine gelen basın mensuplarıyla polis arasında sert tartışmalar olduğu gözlendi. Eylem sonrasında yurtseverler polis karakoluna götürülerek üç saat kadar tutulduktan sonra serbest bırakıldılar.

Aynı gün radyoların Danimarkaca ve Türkçe programlarında eylem genişçe duyurulurken ertesi günün tüm gazeteleri de olaya geniş bir biçimde yer verdi.

AMSTERDAM (Hollanda):

Aynı amaçla 24.9.1986 günü de yine Batı Almanya'nın Amsterdam konsolosluğu 25 kadar Kürdistanlı emekçi tarafından işgal edildi. Konsolosluk binasını 2 saat kadar işgal altında tutan ERNK taraftarları istekleri yerine getirilmedikçe işgale son vermeyeceklerini açıkladılar. Konsolosluk yetkililerinin durumu araştıracaklarına dair söz vermeleri üzerine eylem sonuçlandırıldı.

Hollanda ve WDR-Köln radyolarının yanısıra çeşitli gazetelerde de yer alan eylem amacına ulaşmış oldu.

DEN HAAG:

26.8.1986'da, Den Haag'da ANP binası bir grup Kürdistanlı emekçi tarafından işgal edilerek Hamburg komplosunu tertipleyen uşaklar lanetlenerek teşhir edildi. Bu olayda tutuklanan Faruk Bozkurt adlı yurtseverle dayanışma içerisinde olduklarını açıklayan eylemciler, olay yerine gelen çok sayıda basın mensubuna komplonun amacı hakkında bilgi verdiler. Basın mesuplarının da isteğiyle daha geniş açıklamalar yapılmak üzere bir basın toplantısı düzenlenmesi kararlaştırıldı. İki saat kadar süren ve amacına ulaşan işgal eylemi başarılı bir şekilde sona erdi.

PARİS:

28 Ağustos 1986 günü, Avrupa İnsan Hakları Komisyonu bürosu 80'i aşkın ERNK sempatizanı tarafından işgal edildi. THKP-C (Acilciler)'den de 10 kişilik bir grubun desteklediği eylemciler, TC'nin sivil Kürdistan halkına yönelik vahşetini gizlemek amacıyla başvurulan Hamburg komplosunu protesto ederek, bu komploda tutuklanan Kürdistanlı yurtsever Faruk Bozkurt'un serbest bırakılmasını istediler. Eylemcilerin, bombalanan alanlara bir komisyon gönderilmesi istemine de yetkililer, önünümüzdeki günlerde bu yönlü çalışmalara başlayacaklarını belirttiler. Sözkonusu büro yaklaşık 6 saat işgal altında tutulduktan sonra eylem başarıyla sonuçlandırıldı. Eylem alanında eylemcilerden bilgi alan AP (Associated Press) ajansı, haberi tüm basın kuruluşlarına duyuracağını belirtti.

BONN VE HAMBURG:

Bu tarihlerde en yoğun eylemliliğin yaşandığı iki merkez Bonn ve Hamburg oldu.

Bonn'da 17.9.1986'da başlayan dayanışma açlık grevine 16 kişi katıldı. Bir hafta sürdürülen eylem süresi içerisinde açlık grevcilerinin eylemlerini bir günlüğüne Bonn şehir merkezinin kalabalık bir alanında açılan stand yerinde devam ettirmeleri, çevrede büyük ilgi uyandırdı. Aynı gün üç bin kadar bildiri dağıtılırken, 1000'den fazla Avrupalı demokrat-ilerici kişi de verdikleri imzalarla güçlü bir dayanışma örneği sergiliyordu.

23.9.1986 günü bir grup yurtsever, Yeşiller-Bonn merkezini işgal ederken, grevciler de Faruk Bozkurt'a bir telgraf, SPD merkezine bir mektup gönderip basına da bir açıklama yaparak eylemlerini sonuçlandırdılar. SPD'ye gönderdikleri mektupta eylemciler özetle, "Bu komplonun açığa çıkarılmasında, Kürt halkının dostu olduğu imajını yaratan SPD'ye büyük görevler düştüğü" görüşüne yer verirken; Faruk Bozkurt'a çekilen telgrafta ise dayanışmalarını şu cümlelerle dile getiriyorlardı: "Sevgili Kürt genci Faruk Bozkurt... kurban edilmek istendiğiniz komplo sizin şahsınızda KUKM'ne yönelik bir komplodur... Tüm hak ve hukukunuzun ERNK tarafından korunacağı... yalnız ve sahip siz olmadığınızı bilmenizi istiyoruz."

Hamburg'da da 16 Eylül günü, çok sayıda gazetecinin katıldığı bir basın toplantısı ile açlık grevinin başlatıldığı duyuruldu. 22 kişinin katıldığı bu eylem aynı sürede konulan değişik eylem biçimleriyle de desteklendi.

Bu amaçla 20.9.1986 günü Hamburg merkezinde 500 kişinin katıldığı bir yürüyüş gerçekleştirildi. Kürdistanlı yurtseverler hiçbir komplo ve provokasyonun gelişen KUKM karşısında kemalist-faşist Türk sömürgecilerini ve uşaklarını çöküşten kurtaramayacağını bir kere daha haykırdılar.

23.9.1986'da açlık grevi eylemcileri Faruk Bozkurt'un avukatlarının da katıldığı bir basın toplantısıyla, basına geniş bilgi vererek, başka eylem biçimleriyle sürdürmek üzere açlık grevi eylemine son verdiklerini açıkladılar.

25.9.1986 günü de aynı amaçla Autonom Grup, Jober Grubu ve Avrupa'da Dev-Genç'-in de katıldığı bir yürüyüş ve miting yapıldı.

TC'NİN SİVİL HALKA YÖNELİK SALDIRISI SÖMÜRGECİLİĞİN İFLASINI BİR KEZ DAHA BELGELEDİ

Sömürgeci-faşist Türk devleti 15 Ağustos 1986 günü aralarında Güney Kürdistan'daki bazı yerleşim merkezlerinin de bulunduğu 22 yerleşim alanına bir uçak saldırısı düzenledi. Sayısı 10'u aşkın savaş uçağının katıldığı hava saldırısında Kürdistan'ın geniş bir alanındaki köyler ve dağlar bombalandı; aralarında çok sayıda kadın ve çocuğun da bulunduğu 200'ü aşkın Kürdistanlı hayatını kaybetti. Irak faşist rejiminin de onayı ve aktif desteği ile girişilen saldırı; "sıcak takip" adı altında, TC'nin "Misak-ı Milli" sınırlarını aşıp Kürdistan'ın diğer parçalarına da müdahalesini öngören bir "Kanun Hükmünde Kararname"nin yürürlüğe konmasının hemen ardından gerçekleştirildi.

Hazırlıkları çok önceden yapılan sözkonusu saldırı için 15 Ağustos gününün seçilmiş olması bir tesadüf değildir. Gerçi sömürgeciler saldırıyı 12 Ağustos günü Uludere'de bir faşist sömürgeci ordu taburunun HRK birliklerince imha edilmesine bir misilleme olarak değerlendirdiler ve eylemden sonra "sınır ötesine kaçan" HRK partizanlarını cezalandırmak ve üslendikleri kampları yerle bir etmek amacıyla buna giriştiklerini açıkladılar ama saldırı çok önceden planlanmış ve gerçekleştirilmesi için 15 Ağustos Atılımının yıldönümü beklenmiştir. Sömürgeciler halkımız için bir zafer, kendileri için ise nihai çöküşlerinin kaçınılmazlığının ilanı olan 15 Ağustos'un anlamını değiştirmek ve PKK'ye ölümcül bir darbe vurarak bu çöküşlerini durdurmak amacındaydılar. Ancak çokça umut bağladıkları bu alçakça saldırı da fiyaskoyla sonuçlandı ve artık Türk sömürgecilerinin elinde Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı kullanabilecekleri hiçbir etkili aracın ve yöntemin kalmadığını ortaya koydu. Saldırı fiyaskoyla sonuçlandı; çünkü HRK partizanları TC'nin iddia ettiği gibi "sınır ötesinde" değil, Kürdistan'ın göbeğinde, halkın bağrındaydılar. Yine, saldırı fiyaskoyla sonuçlandı; çünkü Türk sömürgecileri ellerindeki son araçları ve son umutlarını da tükettiler; KUKM'ne karşı içine düştükleri aczi belgelediler ve bunu tüm dünyaya ilan etmek zorunda kaldılar.

Bu saldırı ile sömürgeci faşistler savaşı artık en son noktasına, kitle katliamları noktasına kadar getirdiklerini; bundan başka hiçbir yol ve yöntemle artık PKK partizanlarına karşı duramadıklarını itiraf etmiş bulunmaktadırlar. İki yıldır Kürdistan'da yaşanan savaşın, tüm gizlenme çabalarına karşın, TC'yi getirdiği nokta, artık geri dönülemez biçimde tükenişe mahkum edildiği noktadır. Sömürgeciler, ne kadar vahşi uygulamalara başvurursa vursun ve ne kadar çok kan dökerlerse döksünler bu gerçeği değiştirme gücünü çoktan yitirmişlerdir. 15 Ağustos Atılımının 1. yıldönümünde KUKM'ni resmen kabul etmiş olan sömürgeciler, 2. yıldönümünde ise yenilgilerini aynı şekilde resmen ilan etmiş bulunmaktadırlar. Bu açıdan; 15 Ağustos, halkımız için önemli dönüm noktalarının birleştiği bir zafer günü olarak daha da büyük bir önem kazanmıştır.

Faşist TC'nin çok önceden planlanan saldırısının içyüzü bu iken ve sömürgeciler saldırılarının hedefinin PKK olduğunu tüm dünyaya ilan ederlerken; geçmişten beri kraldan daha kralcı ve uşak bir karakter sergileyen sosyal-şoven ve Kürt küçükburjuva birtakım güçler saldırının hedefini ısrarla saptırmaya; bunu "PKK'nin provokasyonları sonucu Güney Kürdistan'a ve o alandaki örgütlere yönelik bir saldırı" olarak lanse etmeye çaba sarfettiler. Bu bakış açısı TC'nin KUKM'ne bakış açısının da gerisinde olan inkarcı, uşak bir bakış açısıdır ve dünya kamuoyunun dikkatlerini Kuzey-Batı Kürdistan'da yükselen ulusal kurtuluş savaşından uzaklaştırmaya yöneliktir. Bu bakış açısı, TC'nin "sınır ötesinden gelip, eylem yaptıktan sonra yine sınır ötesine kaçma" safsatasının meşrulaştırılmasıdır ve halkımızın mücadelesine düşmanca bir tutumun ürünüdür. TC'nin saldırılarına haklılık kazandırmaktadır. Ancak halkımız ve dünya kamuoyu bu tür çarpıtmalara değer vermeyecek kadar gerçekleri görmektedir.

Sömürgeci-faşist Türk devletinin Kürdistan'ın 22 yerleşim alanını bombalayarak kadın-çocuk, genç-ihtiyar yüzlerce Kürdistanlıyı katletmesi dünya kamuoyunca tepkiyle karşılandı. Bu konuda en anlamlı protesto Libya lideri **Muammer Kaddafi**'den geldi. **Kaddafi**, saldırıyı sert bir dille kınayarak bunun Kürt halkının varlığına yönelik bir imha saldırısı olduğunu ve İsrail ile Güney Afrika'nın faşist saldırılarının bir örneğini teşkil ettiğini belirtti. Kürdistan halkının bağımsızlık ve birliğine karşı olmanın Arapların da bağımsızlık ve birliğine karşı olmak anlamına geleceğini ekledi. Diğer taraftan, aralarında Hollandalı ve Yunanistanlı milletvekillerinin de bulunduğu bazı parlamenterler saldırıyı Avrupa Parlamentosu gündemine getirerek protesto ettiler. Dünya basın-yayın organları da saldırıya geniş yer vererek dikkatleri bir kez daha Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine çektiler.

TC'nin bu İsrailvari saldırısı Kürdistanlı yurtseverler tarafından Avrupa çapında yapılan yaygın protesto eylemleri ile de lanetlendi. Bu eylemlerde saldırının içyüzü ve sonuçları konusunda dünya kamuoyu aydınlatıldı ve Türk faşist sömürgeciliği teşhir edildi.

Uçak Bombardımanı Yaygın Eylemlerle Protesto Edildi

BERLİN:

18.8.1986 günü, Reuter Ajansı, DPA ve BBC bürolarının içinde yer aldığı bina, 35 kişilik bir grup ERNK sempatizanı tarafından işgal edildi. Yurtseverlerin kararlı tutumları karşısında özellikle BBC yetkililerinin olumsuz tavır takınarak polis çağırması üzerine, polis provokasyonuna gelinmeyerek eylem başarıyla sonuçlandırıldı. Bazı yerel gazetelerin yanısıra WDR-Köln, BBC ve Berlin yerel radyoları tarafından da kamuoyuna duyurulan eylem geniş yankılar yarattı.

Yine aynı amaçla 21.8.1986 tarihinde de SPD binası, bir grup Kürdistanlı yurtsever tarafından işgal edildi.

HAMBURG:

18 Ağustos günü, bir grup Kürdistanlı emekçi tarafından Kızılhaç binası işgal edildi. Eylemciler polis provokasyonunu etkisiz kılarken, Kızılhaç yetkililerinin sempatisini kazandılar. Yaptıkları açıklamada polisin tavrını kınayan Kızılhaç yetkilileri TC'nin sivillere yönelik hava saldırısını da tasvip etmediklerini belirttiler.

DUİSBURG:

Yaklaşık 60 kişiden oluşan bır grup yurtsever, 18.8.1986 günü SPD bürosunu işgal etti. SPD yetkililerinin, yurtseverlerin istemleri doğrultusunda basına açıklama yaparak faşist Türk cuntasının hava saldırısını kınaması üzerine, eylem amacına ulaşarak sonuçlandırıldı. BBC, WDR-Köln radyoları ve birçok gazete eyleme geniş yer verdi.

OLDENBURG:

ERNK taraftarı 40 kişilik bir grup yurtsever, 18.8.1986 günü Belediye binasını işgal etti. Belediye yetkilileri tarafından çağrılan polis, şiddet kullanarak eylemcileri etkisizleştirmek istedi. Ancak yurtseverler polis baskısına karşı kararlı bir biçimde direnerek, belediye yetkililerini bir açıklama yapmak zorunda bıraktılar. Olay yerel basında yaygın olarak yer aldı ve NDR radyosunda da yayınlanarak geniş yankılar uyandırdı.

Kurden-Proteste gegen türkischen Bombenangriff

besetzt

Kurden beim WDR

Protestaktion von Kurden in Deutschland

Negen Koerdische activisten gedood in Zuidoost-Turkije

Door onze correspondent

ISTANBUL, 4 aug. — Negen Koerdische activisten zijn vrijdag neergeschoten bij het dorp Topuzlu in de provincie Tunceli, nadat zij geen gevolg hadden gegeven aan het bevel van de gendarmerie zich over te geven.

BOCHUM:

18.8.1986 tarihinde ERNK sempatizanı bir grup emekçi, SPD binasını işgal ederek faşist Türk ordusunun, sivillere yönelik uçak bombardımanını protesto etti. Çevrede geniş bir yankı yaratan bu eylem de başarıyla sonuçlandırıldı.

HANNOVER:

ERNK sempatizanı 100 kişilik bir grup yurtsever, 18 Ağustos 1986 günü, Hannover Allgemeine gazetesi önünde bir gösteri düzenleyerek, faşist Türk ordusunun vahşetini protesto etti. Eylem çeşitli basın-yayın kurumlarınca kamuoyuna geniş bir biçimde duyuruldu.

FRANKFURT:

Aralarında kadın ve çocukların da bulunduğu 50'yi aşkın ERNK taraftarı emekçi, 18 Ağustos 1986'da Hessischen Rundfunk (Hessen Radyosu) binasını işgal etti. Eylemciler, Hessischen Rundfunk sorumlu şefi, TV çekim müdürü ve radyo yayın müdürüyle toplu olarak görüşerek isteklerini bildirdiler. Yetkililer eylemi haklı bulduklarını ve TC'nın bu tür barbar girişimlerinden haberdar olduklarını belirttiler. Eyleme, WDR-Köln ve BBC radyolarının yanısıra AP, DPA ajanslarıyla Frankfurter Rundschau, Süddeutsche Zeitung, Frankurter Algemeine Zeitung vb. gazeteler de yer verdiler.

Aynı alanda 21.8.1986 günü de, peşpeşe gerçekleştirilen başarılı eylemlerle sömürgeci-faşist TC'nin gerçek yüzü bir kere daha teşhir edildi. İlkin Türk Konsoloslugu önünde bir korsan gösteri yapıldı. ERNK sempatizanı 120'yi aşkın emekçi, konsolosluk binası önünde bir anda toplanarak ellerindeki bayrak ve pankartları açtılar. Gür sesle, hep bir ağızdan atılan sloganlar eşliğinde yapılan konuşmalarda, sivil Kürdistan halkına yönelik bu saldırıların hesabının sorulacağı vurgulandı. Konsolosluk önünde çeşitli işlemleri yapmak için biriken emekçiler gösteriyi memnunlukla izlerken, içerdeki faşizmin temsilcileri ise çılgına döndüler. Yaklaşık 45 dakika kadar süren eylem başarıyla sonuçlandırıldı.

Yine aynı gün, şehrin en işlek ve kalabalık alanında bir yürüyüş ve miting düzenlendi. Aralarında kadın ve çocukların da bulunduğu Kürdistanlı yurtseverlerin, yürüyüş boyunca yoğun bir şekilde devam eden yağmura rağmen, canlılıklarından hiçbir şey yitirmeden eylemlerini sürdürmeleri, çevreden izleyenler tarafından ilgiyle karşılandı. HRK ruhuna uygun bir yürüyüş sergilenerek varılan miting alanında da, canlı sloganların eşliğinde konuşmalar yapıldı. Çevredekilerin de büyük oranda dikkatini çeken ve başarıyla sonuçlandırılan eylem, Avrupa'nın birçok basın-yayın kurumunda da yer alarak geniş yankılar yaptı.

BIELEFELD:

Sayıları 50'yi aşan ERNK sempatizanı bir grup emekçi, 18 Ağustos 1986 tarihinde WDR televizyon binasını işgal etti. Kurum yetkilileri başlangıçta umursamaz bir tavır takınarak topluluğun moralini bozmaya çalıştılar. Ancak saat 10.30'da başlayan ve kararlı bir biçimde sürdürülen işgal eylemi karşısında, "polis çağırırız" tehditlerinin de fayda etmediğini gören yetkililer, basın mensuplarını çağırarak eylemcilerin isteklerini yerine getirmek zorunda kaldılar. Eylem WDR televizyonunun 3. kanalından duyurulurken, çeşitli günlük ve haftalık gazetelere de yansıyarak amacına ulaşmış oldu.

NÜRNBERG

19 Ağustos 1986 günü, aralarında kadın ve çocukların da bulunduğu 80'i aşkın ERNK sempatizanı emekçi, SPD binasını işgal ederek TC'nin hava saldırısını kınayan bildiriler dağıttı. Eylemciler, Alman devletinin TC'ye sunduğu desteğin kesilmesini istediler. Eylem, saat

10.00 sıralarında başlatılıp çeşitli sloganlar atılarak kararlı bir şekilde sürdürülürken, bir saat sonra olay yerine birçok basın, radyo ve TV yetkilisi gelmeye başladı. Yerel radyo naklen yayınla eylemi duyurarak, yurtseverlerin dağıttığı basın bildirisinden de geniş pasajlar okudu. TV, yarım saat kadar eylemi görüntüledi. Ayrıca BBC, WDR-Köln radyosu tarafından da yayınlanan ve yerel basına da çok geniş bir şekilde yansıyan eylem oldukça geniş yankılar uyandırdı.

GIESSEN:

Yaklaşık 30 kişiden oluşan ERNK taraftarı bir grup Kürdistanlı yurtsever, 19.8.1986 günü Giessen Belediye Başkanının makamını işgal etti. İlk girişte, sekreterin polis çağırma tehditine karşılık yurtseverlerin de böylesi bir durumda sessiz kalmayacaklarını belirtmesi üzerine bu tutumdan vazgeçilerek eylemcilerin istekleri kabul edildi. Haberin geniş bir şekilde basına yansıtılması sağlanırken, daha önceki parti binasını işgal eyleminde SDP'nin verdiği, "Almanya'nın Türkiye'ye yapacağı yardımlara karşı çıkacakları ve Avrupa Parlamentosunda, Sosyalist grupla birlikte Kürdistan'daki uygulamalar, işkence ve insan hakları konusunda Türkiye'ye karşı tavır alacakları" şeklindeki sözünü tutmadığı da belirtilerek kınandı. Ayrıca Giessen belediyesinin (SPD'li) Türk Konsolosluğuyla ortaklaşa kültür sergisi açması da protesto edilerek, TC'nin sergilemek istediği eserlerin çeşitli mazlum halklardan gaspedildiği belirtilip, bu nedenle serginin iptal edilmesi istendi.

Eylem, başta Giessen'de yayınlanan Giessener Anzeiger, Giessener Algemeine, haftalık Sontag Magazin, Butsbacher Anzeiger olmak üzere Frankfurter Rundschau, Taz ve Süddeutsche Zeitung gibi gazetelerde yayınlanarak kamuoyuna duyuruldu. Ayrıca WDR-Köln ile Hessen Radyosu ve TV'sinde de genişçe yer alan eylem amacına ulaşarak başarıyla sonuçlandırıldı.

MANNHEIM:

21 Ağustos 1986 günü, 30 kişilik bir Kürdistanlı emekçi grup, DGB-Mannheim şube başkanının bürosunu işgal etti. DGB yetkililerinin baskı ve saldırıları kınayan bir basın açıklaması yapması üzerine eylemciler binayı terkederek işgale son verdiler. WDR-Köln ve diğer bazı basın-yayın kuruluşları eylem haberine yer vererek kamuoyunu bilgilendirdi.

MAİNZ:

21 Ağustos 1986 tarihinde, ERNK sempatizanı 15 kişilik bir grup Mainz parlamentosunun yakınındaki ZDF bürosunu işgal etti. Gerici ve olumsuz bir kişilikte olan büro yetkilisi, kendi adamlarından birine DPA ajansından gelen bir muhabirmiş gibi rol yaptırarak yurtseverleri başından savmaya çalıştı. Ancak bu oyuna gelinmediğini görünce bu kez de polis çağırttı. Eylemcilerin kararlılığı karşısında polis şefi de geri adım atarak basın-yayın kurumlarına telefon edip haber vermek zorunda kaldı. Yurtseverler eylem yerine gelen basın mensuplarıyla görüştükten sonra işgali kaldırarak binadan ayrıldılar. SWF. 1 radyosu olay anında ve akşam 18.20'de iki kez eylemi duyururken, Allgemeine Zeitung Mainz gazetesi de eyleme yer verdi.

KÖLN:

23 Ağustos 1986 tarihinde 200'ü aşkın Kürdistanlı emekçinin katıldığı bir protesto yürüyüşü yapıldı.

BONN:

Bir grup yurtsever tarafından DGB binası işgal edildi. Eylemciler isteklerini kabul ettirerek eylemi sonuçlandırırken, birçok basın-yayın kurumu da eyleme yer verdi.

STUTTGART:

Aralarında kadın ve çocukların da bulunduğu 30'u aşkın ERNK sempatizanı bir grup, Tagblatt gazetesi binasını işgal etti. Yine aynı amaçla 23 Ağustos 1986 tarihinde gerçekleştirilen yürüyüş eylemine de, başta WDR-Köln ve BBC radyoları olmak üzere birçok basın-yayın kurumu geniş yer verdi.

PARİS (Fransa):

18 Ağustos 1986 günü, aralarında kadın, çocuk ve yaşlıların da bulunduğu ERNK taraftarı 75 kişilik bir grup, Fransa Sosyalist Partisi merkez binasını işgal ederek TC'nin vahşetini ve barbarlığını kınadı. Yaklaşık 3,5 saat süren eylem henüz sonuçlanmadan Fransa TV 1. kanalı haberi saat 13.15'te canlı olarak yayınladı. Ayrıca eylem alanına gelen AFP (Ajanse France Presse-Fransa Haber Ajansı), AP (Associated Pres), Vie Revluation (Devrimin Sesi) haber ajansları ve birçok gazeteci de eylemcilerin amaçları konusunda bilgi alarak kamuoyuna geniş bir şekilde duyurdu. Eylemciler güçlü bir moral ve disiplinle başlatıp sürdürdükleri eylemi başarıyla sonuçlandırdılar.

22 Ağustos 1986'da, bu kez Fransa Radyosu Genel Merkezi işgal edildi. Fransa TV 3. kanalı eylemi akşam saat 19.30'da haber biçiminde verirken, olay yerine gelen AP, AFP ve birçok gazete tarafından da duyurulan eylem geniş yankı yaptı.

DEN HAAG (Hollanda):

18 Ağustos 1986 günü, 70 kişilik ERNK taraftarı bir grup yurtsever emekçi, Hollanda Dışişleri Bakanlığı binasını işgal ederek, gür sloganların eşliğinde faşist TC'nin Güney Kürdistan'a

saldırısını protesto eden pankartlar asıp, Hollandaca bildiriler dağıttı. Bakanlık üst düzey yetkilileriyle 1,5 saat kadar süren görüşmeler sonucunda yetkililer Kürdistan'da gelişen UKM'ne saygı duyduklarını belirttiler. Açıklamada ayrıca, TC'nin katliamı vahşet olarak değerlendirilerek Kürdistan'da iki ordunun (Kürt ve Türk) savaştığı vurgulandı ve Bakanlıkça oluşturulan bir komisyon tarafından Kürdistan'daki gelişmelerin incelendiği ve sonucun Kürdistan halkının lehine geliştiği belirtildi. Veronica Radyosu 5 dakikalık canlı yayın yaparken, TV ve basın da eyleme geniş yer vererek kamuoyuna duyurdu.

23 Ağustos 1986 tarihinde aynı alanda ERNK taraftarları güçlü bir yürüyüş eylemiyle de olayı protesto ettiler. Bir-iki günlük kısa bir çalışmayla 300'ü aşkın yurtseverin katıldığı yürüyüş baştan sona canlı ve disiplinli geçerken, çevreden izleyen binlerce Hollandalı ve yabancının da ilgi ve beğenisini kazandı. Genellikle Türkiyeli ve Kürdistanlıların yoğun olduğu bölgelerden geçen kortej, **"Bijî HRK"**, **"Bijî Serok APO"**, **"İntikam"** vb. sloganlar haykırarak bitiş yerine vardı. Burada çeşitli folklor oyunları sergilenerek, geleneksel **"Apo Hate Hilvanê"** parçası eşliğinde eylem coşkuyla sonuçlandırıldı.

KOPENHAAG (Danimarka):

21.8.1986 tarihinde Kopenhaag'ta da, Sosyal Demokratların ana parti bürosu, 20'ye yakın Kürdistanlı yurtsever tarafından aynı amaçla işgal edildi. Binanın duvar ve pencerelerine TC'nin katliam girişimini protesto eden çeşitli afiş ve pankartlar asılarak çevredekilerin de dikkatleri çekildi. Parti yetkilileri, eylemcilerin istemleri doğrultusunda hemen bir basın açıklaması ile olayı kamuoyuna duyururken, uçak saldırısı olayını ve TC ile ilişkileri meclis gündemine getireceklerine de söz verdiler. Parti sekreteri S. Christensen ise yaptığı konuşmada, Sosyal Demokratların daha önce "Kürt sorunu" hakkında herhangi bir açıklamada bulunmadığını, fakat şimdi sorunu tekrar gözden geçirmenin zamanının geldiğini söyledi. Eylem Aktuel, Politiken, Land og Folk, Berlingske Tıdende vb. birçok gazetede de yayınlanarak geniş yankı yaptı.

BERN (İsviçre):

Bern'de bulunan ve Almanca yayın yapan İsviçre Radyosu, bir grup ERNK sempatizanı tarafından işgal edildi. Başarıyla sonuçlandırılan eylem, WDR-Köln, BBC radyolarında duyuruldu ve çeşitli gazetelerde de yer aldı.

15 Ağustos Atılımı ve HRK'nin Kuruluşunun 2. Yıldönümünde Avrupa'da Basın Toplantıları Yapıldı

ATİNA:

20 Ağustos 1986'da, Yunanistan ERNK Temsilciliği adına Hotel Titania'da düzenlenen basın toplantısına 30'un üzerinde basın mensubu, 3 milletvekili ve 30 kadar da çeşitli örgüt temsilcileri katıldı. Basın mensuplarına, 15 Ağustos'un 2. yıldönümüne ilişkin bilanço, son hava saldırılarıyla ilgili gelişmeler ve PKK Avrupa Temsilciliğinin bildirisini içeren dosyalar dağıtıldı.

İki saat kadar süren toplantıya misafir konuşmacı olarak katılan PASOK-MK üyesi Mihailis Haralambidides yaptığı konuşmasında, başta Yunan halkı olmak üzere tüm dünya halklarını Kürdistan halkıyla dayanışmaya çağırarak faşist TC'nin saldırılarını kınadı.

Büyük bir ilgiyle izlenen, Avrupa ve dünyada geniş yankılar yapan toplantıya Reuter, AFP, AP, UPI (United Press International), ANSA (İtalya Haber Ajansı), ARD, BTA (Bulgaristan), Yunanistan I. ve II. kanal televizyonları, Danimarka radyolarının yanısıra çeşitli ülkelerden de çok sayıda gazeteci katıldı.

KOPENHAAG:

20 Ağustos 1986'da, Avrupa Kürdistan Komiteleri adına Kopenhaag'da da bir basın toplantısı düzenlenerek, KUKM'nin kaydettiği yeni gelişmeler ve HRK'nin KUKM'ndeki yeri ve rolü belirtilerek, faşist Türk devletinin sivil Kürdistan halkına yönelik katliamları açıklandı ve barbar karakteri bir kez daha teşhir edildi.

Toplantıya başta İskandinav radyo-TV kurumlarının temsilcileri olmak üzere çok sayıda basın mensubu katıldı.

BRÜKSEL:

Aynı tarihte yoğun diplomasi merkezi olan Brüksel'de de Kürdistan Komiteleri adına bir basın toplantısı düzenlendi. Kürdistan'daki gelişmeler hakkında birçok ilginç sorular soran basın mensupları toplantıyı ilgiyle izlediler. KUKM'nin vardığı aşama ve Kürdistan'daki son gelişmelerle ilgili bilgiler içeren dosyalar burada da basın mensuplarına dağıtılırken, 3. yılına girişinde HRK'nin mücadelemizdeki önemi de vurgulandı. Ayrıca PKK-ERNK-HRK önderliğindeki KUKM'nin kazandığı boyutlar karşısında faşist-sömürgeci TC'nin içerisine düştüğü çıkmazdan kurtulmak için çırpındıkça vahşi ve barbar yüzünün açığa çıktığına dikkat çekildi.

Baştan sona kadar ilgiyle izlenen toplantıya birçok basın mensubunun yanısıra belli başlı şu kurumların temsilcileri katıldı: WDR, BBC, Ajans Belga, LTR (Lüxemburg Radyo-TV), Bulgar Telegrafik Ajansı, Bulgaristan Basın Ateşesi, Le Libre Belgique, IPC, Belçika Komünist Partisi yayın organı, de Morgen vb.

Her üç kentte yapılan basın toplantıları da birçok tanınmış ajans, gazete ve radyo-TV kurumları tarafından genişçe yer verilerek duyuruldu. Adlarını öğrenebildiğimiz bazıları şunlardır: Belçika, Lüxemburg, Yunanistan, İtalya, Almanya, Fransa, İskandinav ülkelerinin radyo ve TV'leri; İtalya, İspanya, Fransa, Hollanda, Belçika, Almanya, İsviçre, Bulgaristan ve tüm İskandinav basını; BBC, Standort, Le Libre Belgique, de Morgen, Le Monde, Süddeutsche Zeitung, Ta Nea, Egin, El Pais vb. vb.

HRK'nin 3. Mücadele Yılı Avrupa'da da Coşkuyla Selamlandı

Şanlı 15 Ağustos devrimci atılımı ve HRK'nin kuruluşunun 2. yıldönümü, Federal Almanya'nın Hannover kentinde düzenlenen bir gece eylemi ile görkemli bir tarzda kutlandı.

9 Ağustos 1986 tarihinde gerçekleştirilen "15 Ağustos'la Dayanışma Gecesi"ne 5000 dolayında Kürdistanlı emekçi katıldı. Salonu tıklım tıklım dolduran Kürdistanlı emekçiler, tüm umutlarını geleceğin milyonluk ordusunun ilk çekirdeğini teşkil eden HRK'ye nasıl bağladıklarını; Bağımsız, Özgür ve Demokratik Kürdistan'a nasıl özlem duyduklarını bu gecede en açık bir biçimde ortaya koydular.

Halkımızın kendi öz silahlı kuvvetlerine kavuşmasının ikinci yıldönümünde de, modern ulusal kurtuluş mücadelemiz tarihinde katedilen nicel ve nitel gelişmelere sahip çıkan Kürdistanlı emekçiler, tüm düşmanca oyunlar ve engellemelere rağmen, Avrupa'nın dört bir tarafından gecenin yapılacağı alana akın ederek, tarihlerinin bu mutlu anını düşmana inat, büyük bir coşkuyla katıldılar. Ulusal giysileri içinde salonu dolduran emekçi kitleler adeta bir isyan gününü yaşamaktaydılar. O güne kadar yaratılan gelişmelerin verdiği güvenle, kadın-erkek, genç-ihtiyar-çocuk tüm yurtsever Kürdistanlılar HRK'nin 3. yılına gelişmiş bir birlik ve zafere dair derin bir inançla girdiklerini her tutum ve davranışları ile açıkça sergilemekteydiler.

Gece boyunca, ülkemizin bağımsızlığına duydukları, özlemi, önderleri PKK'ye besledikleri umudu, dağda savaşan partizanların kahramanlığını ve cezaevlerinde ihanete inat sergilenen görkemli direnişleri bir kez daha ruhlarında yaşayan Kürdistanlı emekçiler, Partilerine, Cephelerine, Silahlı Kurtuluş Kuvvetlerine ve en değerli abidelerimiz ve yol göstericilerimiz olan direniş şehitlerine bağlılıklarını coşkun slogan ve haykırışlarıyla dile getirdiler. Yaşlı bir yurtseverin elinde bastonu ve kutsal bir bayrak gibi boynuna astığı Mahsum KORKMAZ yoldaşın posteri ile bir grup yurtseverin başını çekerek salona girişi, halkın üzerinde derin bir etki bırakırken, aynı zamanda halklaşan mücadelemizi de en güzel bir biçimde sembolize ediyordu. Gece eylemi boyunca bu türden birçok örnek, uyanan ve ayağa kalkan bir halkın görkemli şahlanışını gözler önüne seriyordu.

Gece programının çocuk-genç, kadın-erkek her kesimden Kürdistanlının katılımıyla gerçekleştirilmiş olması ise, salondaki birleşmiş halk gerçekliğimizi tamamlayan bir diğer güzel örnekti. Avrupa'nın çeşitli ülkelerinden ve kentlerinden gelen Kürdistanlı folklor ve müzik grupları birbirinden güzel oyunlar ve türküler sundular. Koronun sunduğu devrimci marşlar ve tiyatro ile de beslenen program kitlenin coşkun alkışları, sloganları ve halayları eşliğinde onlarla tek ruh, tek yürek olunarak sunuldu.

Almanca ve Kürtçe konuşmaların ardından sunulan Türkçe siyasi konuşma kitlelere dönemin özellikleri ve görevleri hakkında geniş bir perspektif sunucu nitelikteydi. Kitleler konuşma boyunca attıkları sloganlar ve gösterdikleri ilgi ile bu görevlere sahip çıkmadaki kararlılıklarını gözler önüne serdiler. Türkçe siyasi konuşmanın ardından, Diyarbakır zindan direnişi içinde yer almış bir devrimci, savaş esirliği döneminde tanık olduğu sömürgeci vahşeti ve PKK partizanlarının Diyarbakır zindan direnişini dile getiren bir konuşma yaptı. Kitleler üzerinde derin etki yapan konuşma sık sık, **"Mazlum, Kemal Hayri; Halk Savaşı Yolunda İleri"**, **"Yaşasın Diyarbakır Direnişimiz"** sloganları ile kesildi. **"Diyarbakır Zindanlarından İsyan Çağrısı Var"** diyen konuşmacının sözleri, kitlenin, **"isyan"** ve **"intikam"** haykırışları ile karşılık buldu.

Gece programının en önemli kesitlerinden birisini, PKK-MK Üyesi, Botan Direnişi ve HRK'nin değerli komutanlarından, büyük önder Mahsum KORKMAZ yoldaşın anısına hazırlanan özel program oluşturmaktaydı. Çeşitli savaşçı resimleri ile Mahsum yoldaşın resimlerinden oluşturulmuş olan dia eşliğinde Mahsum yoldaşın mücadelesini ve kişiliğini dile getiren bir konuşma yapılırken; arada da O'nun anısına bestelenmiş türküler sonuldu. Program ayrıca Mahsum yoldaşa atfedilen şiirlerle de beslenmişti. Sık sık, **"Agitler Ölmez"**, **"Yaşasın HRK"** sloganları ile eşlik edilen program büyük bir ilgi ve beğeni ile izlendi. Kitleler Mahsum yoldaşın büyüklüğünü bir kez daha derinden hissederek O'nun manevi komutası altında Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine her türlü desteği vermeye bir kez daha yürekten söz verdiler.

Gecenin sonuna doğru sahneye gelen koma Berxwedan müzik grubu söylediği devrimci ve halk türküleri ile kitlelerin büyük beğenisini kazandı. Gece geleneksel **"Apo Hatê Hilvanê"** türküsü eşliğinde kitlelerin halay çekmesi ile ve coşku içinde sonuçlandı.

Avrupa'daki Kürdistanlı emekçiler, geleceğin dev ordusunun çekirdeği olan HRK'nin ve 15 Ağustos şanlı atılımının 3. yılına girişini büyük bir coşkuyla kutlarken Avrupa'daki birçok devrimci-demokrat, ilerici kuruluş ve örgüt de halkımızın bu mutlu gününe dayanışma mesajları ile eşlik etti. Halkımızın kurtuluş mücadelesinin yanında olduklarını belirterek destek mesajları sunan örgüt, kuruluş ve kişilerden bazıları şunlardır: Afrika Ulusal Kongresi (ANC), Peru Komünist Partisi MK-Batı Almanya temsilciliği, Yunan Cemiyetler Birliği (B. Almanya ve Berlin), Feyka-Kurdistan, Sosyalist Vatan Partisi, THKP-C (Acilciler), DWK-MK, Kürt Halkının Dostları, (Hamburg ve Hannover), Westdeutsche Kommünistische Bund, Kürdistan Komiteleri, KKWK-Paris, Avusturya, Oldenburg, İngiltere ve Paris ERNK taraftarları.

12 Eylül Faşist Rejiminin 6. Yıldönümünde Kazanan Devrimci-Direniş Çizgisi Oldu

Geçtiğimiz günlerde 12 Eylül askeri faşist darbesinin 6. yılını geride bıraktık. 12 Eylül 1980 tarihinde sadece Türk burjuvazisinin değil, aynı zamanda emperyalist sistemin de çıkmazlarına bir çözüm olabileceği düşüncesiyle ve büyük umutlarla yürürlüğe konulan bu azgın faşist diktatörlüğün üzerinden tam altı yılın geçtiği günümüzde, dönüp geriye bakıldığında; rejimin sorunlara çözüm getirmek bir yana, çok daha büyük çıkmazlara yol açtığı ve hiçbir geleceğinin kalmadığı rahatlıkla görülebilmektedir. Geçen altı yıl bazı şeyleri daha da anlaşılır kılarak ilk günlerin birçok belirsizliğini de aldı götürdü. 1986 Eylül'ünde artık, çırpındıkça batan generaller çetesinin halini, en son ve en kanlı biçimini de yaşayan Kemalizmin önlenemeyen çöküşünü, maskesi düşürülen sosyal-şoven ve reformist teslimiyetçi güçlerin iflasını, Kürdistan'da yükseltilen direniş savaşının boyutlarını, bu savaşta yaratılan kahramanlığı ve PKK'nin doğru devrimci çizgisi ile sarsılmaz azmini dost da düşman da çok iyi görebilmektedir.

Benzerlerinin hiç birisine bu denli umut bağlanmayan 12 Eylül faşist rejiminin yaşatılması aynı zamanda emperyalizmin de yenilenmesi anlamına gelecekti. Tersi, yani rejimin çökmesi ise, emperyalist sistemin çöküşünün derinleşmesi ve yenilgisi demek olacaktı.

1980'li yılların başı, gelişen ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerine karşı emperyalist sistemin çıplak askeri şiddet politikasını dayattığı ve bu amaçla sistemin başını çeken ABD'de Reagan yönetimi iktidara getirilirken, bunun bir uzantısı olarak dünyanın dört bir yanında da askeri-faşist diktatörlükleri gündeme getirdiği yıllar olmuştur. Bu faşist diktatörlüklerin yoğun sömürü ve vahşi baskılarının kitleleri patlama noktasına getirdiği bugün ise, emperyalizm, genellikle Avrupa'da ıslah ettiği kendi uzantılarını demokrasi adına piyasaya sürerek, çöküşünü bu suretle geciktirmeye çalışmaktadır. Haiti ve Filipinler'de yapılanlar, Pakistan, Şili vb. ülkelerde yapılmaya çalışılanlar gözönüne getirilecek olursa bu doğrultuda bazı sonuçlar alındığı da görülecektir. Emperyalizmin bu politikasının en fazla umut bağlanan Türkiye'de tutmayışı, onu hayal kırıklığına uğratmıştır.

Şili, El Salvador, Filipinler vb. birçok ülkede bu sahte demokrasi sayesinde devrimci muhalefetlerin önemli oranda eritilmesi başarılırken, bu politika Türkiye'de neden tutmadı? Bilindiği gibi, işbaşına gelir gelmez 12 Eylül faşist diktatörlüğüne siyasi, ekonomik vb. her türlü destek cömertçe sunulmuştur. Daha başlangıçtan itibaren en sinsi bir tarzda 'demokrasi takvimi' ile ortaya çıkarılması, Türkiye'deki rejimin şansını daha da artırıyordu. Yine rejimin, önüne çıkan engelleri aşmada kullandığı insanlık dışı vahşet yöntemlerinin tümü meşru görüldü. Öte yandan Avrupa, üzerine düşen rolü en iyi şekilde oynayarak kapılarını sonuna dek iltica cılara açıp ıslah programını başarıyla uyguladı. Böylece sol muhalefet kısa sürede istenilen biçime getirildi. Ancak bunca çabaya rağmen plan Türkiye'de tutmadı. Çünkü rejimin karşısında bir KUKM gerçekliği vardı. İşte, tüm bu güçlerin planlarını altüst eden; PKK ve boyutlanan KUKS olmuştur. Bu noktada, Evren-Özal faşistlerinin, kukla bile olamayacağı ortaya çıkan tasfiyeci sol'un ve Avrupalı hamilerinin PKK'ye duydukları öfke daha iyi anlaşılmaktadır.

Çoğunlukla yanlış değerlendirilen ve doğru kavranması gereken bir olgu da Türkiye'deki ordu-siyaset ilişkisinin özgüllüğüdür. Genellikle sadece 12 Eylül'den bu yana siyaset kurumlarının orduya tabi olduğu sanılır, ya da öyle gösterilir. Hatta kimileri bir süreden beri Türkiye'de yönetimin sivilleştiğini bile söyleyebilmektedir. Oysa bırakalım 12 Eylül ve sonrasını, kurulduğu günden bu yana kemalist TC'de sivil siyaset kurumları (parlamento, partiler, sendikalar vb.) hiçbir dönemde ordudan bağımsız olamamıştır. Aksi halde milyonlara varan kitlesine rağmen ordunun bir hareketiyle ve hiçbir karşılık verilmeden rafa kaldırılan, ya da yaşamlarına tamamen son verilen partiler, sendikalar nasıl açıklanabilir? Bu nedenle, en sağından en "sol"una kadar kendisini muhalefet olarak lanse eden güçlerden hiçbirisi hiçbir zaman orduya karşı bir politika oluşturamamıştır. Dolayısıyla bunlar mevcut rejime bir alternatif olamazlar, olsa olsa onun bir destekçisi veya maskelenmiş bir biçimi olabilirler.

Altı yılın sonunda ortaya çıkan bir gerçeklik de şu ki; 12 Eylül 1980'de büyük umutlarla işbaşına getirilen ordu, KUKM karşısında enkaz haline gelmiş; bırakalım devleti kurtarmasını, kendisi dahi kurtarılmaya muhtaç bir zavallı durumuna düşmüştür. Kendisiyle kıyasıya bir mücadeleye giren PKK karşısında ne Pentagon patentli sırmalı generalleri, kurmayları; ne yüzbinlerce kişilik asker sürüleri, özel timleri, hain-milis çeteleri; ne soldaki sosyal-şoven ve tasfiyeci çanak yalayıcıları ve ne de tank, top, uçak, vb. teknik silahlarıyla tutunamayan o 'şatafatlı' ordu, bugün acizliğini örtbas etmek için, tıpkı darbe yiyen bir canavarın bilinçsiz çırpınışları örneği sivil halka yönelik bombardımanlara girişmektedir. Savaş alanlarında kuralınca yürütülen bir savaşı kaybetmenin itirafı demek olan komplolara başvurulmaktadır. Evet, rejim umutlarını tamamen komplolara bağlamış görünmektedir. İçinde bulunduğumuz yılın başlarında tezgahlanan Palme olayı ve daha geçtiğimiz günlerde tertiplenen Hamburg komplosu bunu en çarpıcı bir biçimde kanıtlamaktadır.

12 Eylül rejimi altı yıl boyunca tüm uğraşlarına, iç ve dış desteklerine rağmen siyasal alanda zaten çökmüş bulunan TC'yi askeri alanda da çöküşten kurtaramamıştır. O karşısında savaşılmaz denilen Türk ordusunun bugün HRK birlikleri karşısında, barındığı binaların duvarlarını kat kat eklerle örerek, etraflarında hendekler açıp sıra sıra engeller oluşturarak ve sivil nöbetçiler dikerek, büyük bir korku ve panik içerisinde kendisini korumaya çabaladığını kim gizleyebilir artık?

PKK'nin direnişçi çizgisinin çöküşe götürdüğü, mahkum ettiği yalnızca 12 Eylül rejimi değildir. Bu güçlü çizgi karşısında tasfiyecilik de yenilgiye uğramıştır. Tarihinden beri Türkiye devrim-

ci demokratik hareketi için en büyük tehlike olagelmiş tasfiyeciliğin tasfiye edilmesi de Kürdistan ve Türkiye devrimleri açısından önemli bir kazanım olmuştur.

Tasfiyeci güçler PKK'nin direnişçi çizgisine daha ilk günden beri düşmanca tavır takındılar. 1979'larda bir yandan sosyal-şovenlerin saldırıları yoğunlaşırken öte yandan Ecevit'lerin elleriyle UDG'ler biçiminde sahneye sürülen güçler tarafından bu direnişçi çizginin yok edilmek istendiği bilinmektedir. Fakat tüm bu engelleri aşarak büyümeye devam eden mücadelemiz, giderek sömürgeci düzenin temellerini sarsmaya başladığında ise, düzenin savunucuları bu kez 12 Eylül rejimine bir çare olarak sarıldılar. Bu arada inceden inceye yaptıkları 1981 seçim hesapları altüst olan 'sol' da soluğu Avrupa'da alarak, yeniden "demokrasiye dönüş" günlerini beklemeye ve o doğrultuda yeni hesaplar yapmaya başladı. Ancak bunun için PKK'nin de direnişten vazgeçmesi gerekiyordu. Aksi halde, "demokrasi"ye nasıl dönülecekti? PKK'yi de tasfiye etmek, kendilerine benzetmek için kolları sıvadılar. Avrupa "sosyal demokrat"larından provokatörlere kadar her 'umud'a sarıldılar. Gerektiğinde ittifaka girdiler; gerektiğinde saldırılar, komplolar tezgahladılar. Özellikle 15 Ağustos 1984 Atılımı ile aldıkları yanıt onları daha sefil beklentilere sürükledi; Ellerini oğuşturarak PKK'nin "bitirildiği", "yok edildiği" haberlerini beklemeye koyuldular. Ancak bekledikleri haber bir türlü gelmedi. Sömürgeci basının iri puntolu "kıstırıldılar", "son çırpınışları" vb. başlıkları onları zaman zaman umutlandırdıysa da sonunda gerçekler onları da kahretmeye yetti. İşte bu gerçekliktir sözkonusu güçleri hırçınlaştıran, KUKM'ne ve öncüsü PKK'ye düşman eden, "Sağ'ıyla, sol'uyla bölücülüğe karşı birleşmeliyiz" çığlıkları attıran...

Varlık nedeni TC'yi devrimle aşmak olan ve direnişçi çizgisiyle her zaman sahte çözümlerin önünde en büyük engeli teşkil eden PKK, öncülük ettiği KUKM'ni ağır bedeller karşılığında bugünkü boyutlara ulaştırarak, 12 Eylül faşist rejimiyle, tasfiyeci sosyal-şoven ve reformistleriyle bir bütün olarak karşı-devrime, örtbas edilemeyen bir yenilgi yaşatmaktadır. Sömürgeci-faşist cuntanın 6. yıldönümüne damgasını vuran bu gerçekliktir ve gelecek, bu gerçeklik tarafından belirlenecektir.

Avrupa'nın Birçok Merkezinde 12 Elyül Faşist Rejimi Bir Kez Daha Lanetlendi

12 Eylül faşist rejimi her yıl olduğu gibi bu yıl da Avrupa'nın birçok merkezinde onbinlere varan Kürdistanlı yurtseverin katıldığı yürüyüş ve mitinglerle lanetlendi.

Ulusal kurtuluş savaşımızın varmış olduğu boyutlar, özellikle 15 Ağustos'un 2. yıldönümünde sömürgeci düşmana vurulan ağır darbeler Avrupa alanında yaşayan Kürdistanlı emekçilerin coşku, inanç ve desteklerini bir kat daha artırmıştır. 12 Eylül rejimi ve yandaşlarının girdikleri çıkmazın daha da belirginleşmesi, KUKS'nin gittikçe boyutlanarak zafere daha da yakınlaşmış bulunması ile bağımsızlık özlemi alevleniyor ve binlerce Kürdistanlı emekçinin sloganlarında bir kez daha dile geliyordu.

HRK birliklerinin sıcak savaş alanlarında kahrettiği düşmanı; Paris'te, Basel'de, Kopenhaag'da, Viyana'da, Köln'de, Stockholm'de, Den Haag'da, Berlin'de ERNK bayrağı altında bir araya gelen binlerce Kürdistanlı emekçi görkemli eylemleriyle bir kere de Avrupa alanında kahrediyordu.

KÖLN (Almanya):

Bu yılki 12 Eylül Faşist Cuntasını Protesto Yürüyüşleri'nin en büyüğü Köln'de yapıldı. 6 Eylül 1986 sabahı Kadını-erkeği, çocuğu-yaşlısı-genci ile binlerce Kürdistanlı emekçi rengarenk giysileriyle toplanma alanına akın etmeye başladı. Hoparlörden yükselen kısa ve özlü konuşmalar, arada bir okunan şiirler ve çalınan devrimci türkü ve marşlar, kitlelerin gür sloganları ile karşılanıyor ve uyumlu bir bütünlük ortaya çıkarıyordu.

Saat 11.30'da topluluk hareketlenerek her zamanki düzen ve disiplin ruhuyla yürüyüş başlatıldı. Ulusal bayrağımız, Parti bayrağı ve HRK sancağı ile proletaryanın büyük önderleri Marx-Engels-Lenin ve ulusal önder Abdullah ÖCALAN yoldaşın büyük boy posterleri ardından, şehit gömlekleri giymiş olan grubun oluşturduğu temsili şehitler korteji en önde yer alıyor, yaşamda ve mücadelede olduğu gibi şehitlerimiz adeta yolumuzu aydınlatıyordu.

Ellerinde anlamlı pankartlar, dillerinde gür sloganlarla 6000'i aşkın kitle Köln caddelerinde o gün muhteşem bir tablo oluşturuyordu. Yol boyunca atılan çeşitli sloganların yanısıra, Hamburg komplosunda tutuklanan Kürt yurtseveri Faruk Bozkurt'la dayanışma amacıyla atılan Almanca-Kürtçe-Türkçe sloganlar da dikkat çekmekteydi. Gözlemlenebilen bir olgu da kitlenin komplolara karşı oldukça kinli ve öfkeli oluşuydu.

Miting alanına varıldığında şehitler anısına yapılan bir dakikalık saygı duruşu ortalığı bir an sessizliğe kesti. Böylece program açılmış olurken çevreden izleyenlerin sayısı da gittikçe artmaktaydı. Almanca ve Türkçe konuşmaların ardından yumruklar havada sıkılı olarak canlı ve gür bir sesle içilen Cephe Andı ile yediden-yetmişe Cephe'ye ait olmanın gereği bir kez daha dile getiriliyordu. Diyarbakır zindanlarında yıllarca faşist cuntanın en vahşi işkencelerine tanık olmuş bir devrimcinin yaptığı konuşma da büyük bir ilgi ve heyecanla dinlenerek Mazlumların, Kemallerin, Hayrilerin anılarına savaşı daha da alevlendirerek sahip çıkılacağı vurgulandı.

Çocuk korosunun söylediği devrimci marşlar ardından, Hunerkom'un sunduğu kültür programı da ilgi ve beğeniyle izlendi. Ve yine 'Apo Hate Hilvanê' türküsü eşliğinde halaylar ve sloganlarla eylem sonuçlandırıldı.

DEN HAAG (Hollanda):

Ulusal kurtuluş mücadelemizin sesinin duyurulduğu bir alan da Den Haag oldu. Hollanda'nın Den Haag kentinde 6 Eylül 1986 günü biraraya gelen 600 kadar Kürdistanlı emekçi, 12 Eylül faşist cuntasının gerçek yüzünü bir kez daha teşhir ederken, geleceğini kendi elleriyle yaratmak üzere ayağa kalkan ve PKK-ERNK-HRK silahlarıyla donatılmış bulunan Kürdistan halkının hiçbir engel tanımadan zafere dek yürüyeceğini de dosta ve düşmana bir kere daha haykırmıştır.

BASEL (İsviçre):

Aynı amaçla düzenlenen yürüyüşlerden bir tanesi de 13 Eylül 1986'da İsviçre'nin Basel kentinde gerçekleştirildi. Bu tür eylemlerimizin sömürgeci-faşist 12 Eylül cuntasını olduğu kadar onun Avrupalı emperyalist dostları ile kraldan çok kralcı destekçileri sosyal-şovenleri de aşırı derecede rahatsız ettiği, hazırlık çalışmaları sırasında bir kere daha ortaya çıkmış oldu. İsviçre polisi, yürüyüşe iki gün kala, hiçbir gerekçe göstermeden Basel derneğini basarak yurtseverlere yönelik tehditler, çeşitli sorular vb. uygulamalarla kitleyi yıldırmaya çalışırken; sosyal-şovenler de başka yöntemlerle görev ifa ediyorlardı. Bu güçler de yürüyüş öncesinde yurtseverlerin evlerine giderek, "Apocular"da bizimle yürüyor. Hep birlikte Zürih'te yürüyeceğiz, bizimle gelin" vb. sahtekarlıklarla bir yandan kendilerini böylece meşrulaştırmaya çalışırken öte yandan da kitlenin yürüyüşümüze katılmasını engelleyerek bir taşla iki kuş vurmayı amaçlıyorlardı.

Ne var ki, 13 Eylül günü, İsviçre'nin çeşitli kentlerinden Basel'e akan 2000'in üzerinde Kürdistanlı yurtsever, görkemli bir yürüyüş ve mitingle 12 Eylül rejimini lanetlerken, yandaşlarına da hakkettikleri şamarı böylece atmış oluyordu.

PARİS (Fransa):

13 Eylül 1986 günü Fransa'nın başkenti Paris'te de 1200'ü aşkın Kürdistanlı yurtsever ERNK bayrağı altında toplanarak 12 Eylül faşist rejimini ve her soydan uşaklarını lanetledi.

Özellikle faşist-askeri cuntanın 'sol" destekçileri eliyle Avrupa'da ilk şehidimizi verdiğimiz alan olması itibariyle Paris'te, provokasyon ve komplolara karşı kitlelerin daha da kinli ve öfkeli olduğu dikkatleri çekti. Filistin halkıyla omuz omuza savaşıp, siyonizmin esir kamplarında kahramanca direnen enternasyonalist yoldaşımız M. Nazif AKTAŞ, kitlelerin arasındaydı, tasfiyecilere korku salan direnişçi sloganlardaydı o gün. Ve o gün sömürgeci-faşist rejimi lanetleyen binlerce yurtsevere güç veriyordu.

KOPENHAAG (Danimarka):

Avrupa alanındaki başarılı yürüyüşlerden bir tanesi de 13 Eylül günü Danimarka'nın başkenti Kopenhaag'da yapıldı. 200 kadar yurtseverin katıldığı yürüyüş boyunca atılan canlı sloganlar çevredeki yabancıların oldukça ilgisini çekti. Bu arada faşist cuntayı teşhir eden Danimarka dilinde yazılmış bildirilerin yaygın bir şekilde dağıtılması üzerine yabancı demokratların ilgisi daha da artarak birçoğu KUKM ile pratik dayanışmada bulunmak amacıyla yürüyüş kortejine katıldılar.

Dikkati çeken bir olgu, geçmişte bu alanda böylesi bir girişimleri olmamasına rağmen KUKM taraftarlarının 13 Eylül'de yürüyüş yapacaklarını duyan "Sol Birlik" ucubesinin, bu tarihten iki gün önce alelacele tüm tasfiyeci takımının adlarını dizdiği bir afişle aynı gün için yürüyüş düzenlediklerini duyurması oldu. 12 Eylül faşist cuntasının 'faşist olup olmadığı' tartışmaları yapan bu utanmazlar güruhu neyi protesto ediyorlardı acaba? Fakat kitleler bunların asıl amaçlarının, 12 Eylül faşist rejimiyle birlikte kendilerini de çıkmaza sürükleyen PKK önderliğindeki KUKM'ni engellemeye çalışmak olduğunu çok iyi bilmektedir.

STOKHOLM (İsveç):

Bu alanda kendiliğinden bir araya gelen 30 kadar Kürdistanlı yurtsever, İsveç alanının Avrupa 'sosyal-demokrasi'si eliyle KUKM'ne karşı teslimiyet ve ihaneti örgütleme alanı haline getirilmesine izin vermeyeceklerini haykırmışlardır. Sayıları az olmasına rağmen eşsiz bir inanç ve kararlılık örneği verilerek militanca bir gösteri sergilenmiştir.

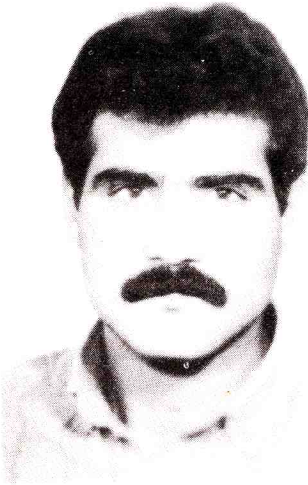
Bunlar dışında aynı amaçla Avusturya'nın başkenti Viyana ile Batı Berlin kentlerinde de yüzlerce Kürdistanlının katıldığı yürüyüş ve mitingler yapılmıştır.

Yapılan yürüyüş ve mitinglere birçok ilerici demokrat kişi ve kuruluş da dayanışma mesajları sunmuştur.

1 Temmuz 1986 günü, Meriç nehrini geçerek Yunanistan'a iltica etmek isteyen üç devrimciden birisi Yunanistan sınırında mayın patlaması sonucu hayatını kaybederken bir diğeri de ağır yaralandı. Uçüncü devrimcinin yara almadan kurtulduğu olayda kendilerine yardımcı olmak isteyen bir Yunan görevli de ayrı mayının patlaması sonucu hayatını kaybetti. Sömürgeci-faşist Türk devletine karşı mücadele etmek için yoldaşlarıyla bağlantı kurmak amacıyla yurt dışına çıkmak zorunda kalıp hayatını kaybeden PKK sempatizanı Tekin SEVİM'in yaşamını ve mücadelesini sunuyoruz.

BERXWEDAN

TEKİN SEVİM'i
Mücadelemizde Yaşatacağız

1963 yılında Tatvan'ın Kurtikan köyünde doğan Tekin SEVİM, yoksul bir ailenin oğluydu. Henüz küçük yaştayken babasını kaybetmesi nedeniyle ancak ilkokulu bitirebildi ve yaşam kavgasına atılmak zorunda kaldı. Ondan sonraki tüm yaşamı da yoksulluk içerisinde geçti.

1978 yılında devrimci düşüncelerden etkilendi ve bir süre sonra yörede faaliyet yürüten Dev-Sol örgütü içerisinde yer aldı. 1979'dan faşist cuntanın yönetimi gasbetmesine kadar bu örgüt saflarında faaliyet yürüttü. O, cesur ve aktif kişiliğiyle hep en ön saflarda yer alıyor, yapılan tüm direniş eylemlerinde başı çekiyordu. 1980'de sömürgecilerce tutuklanan Tekin SEVİM, Elazığ cezaevinde üç aya yakın süre ağır işkencelerden geçirildi. Bu işkenceler sonucu gözleri bozuldu. Ancak O, ağır baskı, zulüm ve işkencelere rağmen kararlıca direndi ve bir tek yoldaşına zarar verecek hiçbir şey çıkmadı ağzından. Bütün bu baskılar cezaevinde kaldığı üç yıl boyunca devam etti, ama O'nun devrime bağlılığı ve inancından hiçbir şey alıp götüremedi. Aksine cezaevinden çıktığında düşmana karşı daha bir bilenmiş, mücadele azmi kat kat yükselmişti.

Tekin SEVİM, daha cezaevine düşmeden önce, yine kendisi gibi Tatvanlı olan M. Rauf AKBAY yoldaşla Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi üzerinde tartışmalar yapmış; PKK'ye sempatisi daha o dönemlerde filizlenmeye başlamıştı. Cezaevinde geçirdiği yıllar bu inancın daha da beslendiği yıllar oldu. Kürdistan'daki tüm cezaevlerinde olduğu gibi, Elazığ cezaevinde de direnişin başını çeken PKK hareketini giderek daha iyi tanıyor, O'na bağlılığı güçleniyordu.

Tekin SEVİM, 1982 sonlarında hapisten çıkar çıkmaz hemen askere alındı. Siyasi suçlu sıfatı ile alındığı askerlik de aslında tutukluluk halinin bir devamıydı, her akşam gidip imza vermek zorundaydı. Bu dönemde kendisine 6 yıl hapis cezasına çarptırıldığı haberi iletildi. Cezanın bozulması için itirazda bulundu ancak, askerliğini bitirdikten üç ay sonra cezasının kesinleştiğini öğrendi.

Düşman kendisini askerlikten sonra da rahat bırakmadı. Sürekli gözaltındaydı. Bu arada O, PKK hareketi saflarında mücadele etmenin gereğine iyice inanmıştı. Tatvan'daki devrimci-yurtseverlerin bir araya gelmesi ve mücadeleyi yükseltmesini derinden arzuluyordu. Partililerle ilişkiye geçip mücadele saflarında aktif olarak yer almak istiyordu ancak, devrimci hareketin henüz yeni dönem mücadelesini başlatmadığı bu dönemde ihtiyaç duyduğu ilişkileri bir türlü yakalayamıyordu. Tatvan'da bu ilişkileri yakalayamayacağını anlayınca, hem düşmana izini kaybettirmek, hem devrimci hareketle irtibat yollarını aramak ve hem de içinde bulunduğu ekonomik sorunlarını bir ölçüde de olsa çözmek için İstanbul'a gitti.

1984 yılında yeniden yükselmeye başlayan devrimci intikam eylemlerimiz O'nun özlemini çektiği mücadele ortamını yaratmıştı. Bu eylemlerle adeta yeniden doğmuştu. Düşmana peş peşe vurulan darbelerle direnme azmi daha da artıyor; giderek kararlı ve inançlı bir HRK savunucusu haline geliyordu. Gelişmeleri yakından izliyor, ancak bu O'na yetmiyordu. HRK'nin değerli komutanı PKK-MK üyesi ve halkımızın büyük önderi Mahsum KORKMAZ yoldaşın şehit düşmesinden sonra, artık daha fazla beklemesinin bir olanağı kalmadığını anladı. Bir an önce şehit düşen önderlerinin mücadelelerini sırtlamak, onların silahlarını alıp savaşmak için zaman gelmişti. Parti ile ilişki kurabileceğine inandığı Yunanistan'a geçmeye ve saflara katılmaya karar verdi. Ancak, bütün inanç ve umuduyla atıldığı bu girişim sınırda mayın patlaması sonucu hayatını kaybetmesi ile sonuçlandı.

Bütün yaşamı hayat şartlarına, sömürgecilere ve olanaksızlıklara karşı mücadele içinde geçmiş olan Tekin yoldaşın karakterine damgasını vuran özellikler kararlılık ve direngenlikti. O, yılmak nedir bilmeyen bir irade sembolüydü. Mert ve açıkyürekliydi. Mücadelede korku nedir bilmezdi. Korkuyu şöyle tanımlıyordu: *"Ben ancak bir işi gerektiği gibi yapamadığım ve çarpışmadığım zaman korkuyorum. Bir şeye yaramadığım zaman korkuyorum."* Bu özellikleri nedeniyledir ki, sömürgecilerin gözünden hiç kaçmamıştı. Daha Elazığ zindanlarındayken düşman O'nu yok etmeyi tasarlıyordu. Verdiği hapis cezasıyla işlevsiz bırakıp zindanlarda çürütmeyi planlıyordu. Ancak O, her şeye rağmen izini kaybettirip düşman eline geçmemeyi başarmıştı.

Tekin SEVİM, mücadele saflarında daha da büyüyecek, güçlü değerler yaratabilecek bir insandı. Bu yiğit ve kararlı devrimcinin böylesine talihsiz bir şekilde hayatını kaybetmesi Kürdistan halkına ve devrimcilerine büyük acı vermiştir. O'nun katili sömürgecilerdir ve bunu bilmek düşmana kinimizi kat kat artırıyor. O'nu yükselen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinde düşmana daha güçlü darbeler vurup, nihai sonunu getirerek yaşatacağız.

Namus Vatandır; Vatan İse Namlunun Ucundadır!

Burjuva Türk basını son günlerde yeni bir haberle çalkalanıyor: Dersim'in Pülümür ilçesinde Necla Yüce isimli Kürt bir kadının, aranmakta olan kocasıyla görüşüp görüşmediğini saptamak amacıyla zorla doktor kontrolünden geçirilmesi haberi bu. Belirtildiğine göre, PKK'li olduğu ve Türk sömürgeci ordusuna karşı silahlı mücadele içinde yer aldığı tespit edilen kocasıyla gizlice görüştüğü ve cinsel münasebette bulunduğu zannıyla Necla Yüce gözaltına alınır. Durumun tıbbi olarak tesbit edilmesi amacıyla Pülümür Sağlık Ocağına sevkedilir ve zorla iki erkek doktor tarafından muayene edillir. Ardında eldeki tıbbi araçların bozuk olduğu belirtilerek bu kez Dersim Devlet Hastanesine sevkedilir ve yapılan muayenede kocasıyla cinsel münasebette bulunmadığı, dolayısıyla kocasını görmediği sonucuna varılır. Necla Yüce "yataklık yapma suçundan" beraat eder ama sömürgecilerin istekleri bitmemiştir. Bu kez, kocasından boşanması için baskı uygulanır, kızını alıp kendi evine götürmesi için yaşlı babasına işkence yapılır. Necla Yüce, bu ihtiyar yaşta babasının işkence görmesine dayanamayarak, daha önce ısrarla reddettiği boşanma kararını verir. Boşanma dilekçesini, başından beri olayın tezgahlanmasında yer alan üsteğmen yazar, okuma-yazma bilmeyen Necla Yüce'ye imzalatır. Ayrıca boş iki kağıdı daha imzalatarak, ileride başvuracakları yeni komplolar için yanına alır. Bu arada olay basına yansır, iki kez soru önergeleriyle Meclis gündemine getirilir, tartışmalar yoğunlaşır. Necla Yüce, zor ve baskı altında boşanma dilekçesi imzaladığını belirterek dilekçesinin geçersiz sayılması için mahkemeye başvurur.

Necla Yüce olayı vahim bir olaydır, ancak bir istisna değildir. Sömürgeci-faşist boyunduruk altında ülkemizde buna benzer sayısız örnek yaşanmıştır, yaşanıyor. Bizzat faşist Dersim Valisi bu gerçeği dile getirmekten çekinmemiş; ve bu uygulamanın daha önceleri de başvurulan "doğal" bir uygulama olduğunu belirtmiştir. Nitekim, 1985 yılında Şırnak'ta cezalandırılan doktor ve hemşire de böylesi bir amaç için köyleri taramadan geçirmekteydiler. Ve o dönemde bu alçakların cezalandırılmasını faşist cuntanın başı, *"Halka hizmet götüren sağlık*

görevlilerinin bölücü eşkiya tarafından hunharca öldürülmesi" şeklinde yansıtmıştı. Ancak halk kitleleri günlük yaşamlarının bir parçası haline gelmiş bulunan bu "hizmet"in nasıl bir hizmet olduğunu çok iyi biliyor. Yine, devrimcileri halktan tecrit etmek amacıyla ileri sürdükleri yalandolanlarına bir kanıt bulmak umuduyla sömürgeciler, çatışmalarda şehit düşen PKK'li bayan savaşçıları da aynı uygulamadan geçirmiş; ancak alçak beklentilerine ters bir durumla karşılaşmışlardır. Halkın gözleri önünde yapılan bu uygulamalardan birinde faşist bir binbaşı, uğradığı hayal kırıklığını şu sözlerle ifade etmekten kendisini alamamıştır: *"Bunlar (PKK savaşçıları) amaçlarına ulaşacak. Buna şimdi daha çok inandım!"*

Bu olay, sömürgeci boyunduruk altındaki bir halkın kendisine ait hiçbir değerinin güvence altında olamayacağını bir kez daha ortaya koymaktadır. Hele bu sömürgeci Türk devletinin boyunduruğu ise, durumun çok daha korkunç boyutlara ulaşacağı bugüne kadarki sayısız gerçekten açığa çıkmıştır. Evet, sömürgeci-faşist Türk egemenliğinde halkımızın ayaklar altına alınmadık hiçbir şeyi kalmamıştır. Ne namusu, ne onuru, ne yaşam hakkı, ne kültürü, ne dili ve ne de insan olmanın diğer gerekleri; bu azgın, bu barbar, bu çağdışı güruhun kirli ellerinden kendisini kurtaramamıştır. Olaya salt ahlaki bir sorun gözü ile bakmak; sömürgecileri insan haklarına saygılı olmaya çağırmak ve bu çerçevede bir hak arayıcılığına girişmek, sömürgeciliği anlamamak, ya da bazı çevrelerin bilinçlice sergiledikleri, sömürgeciliğin ülkemizdeki uygulamalarının özünü örtbas etme çabalarına ortak olmak demektir. Burjuva basınında bu olay etrafında koparılan gürültünün özü tam da budur. Sözde insan haklarının borazanlığını yapan ama faşist Türk ordusunun Kürdistan halkı üzerindeki alçakça uygulamalarına alkış tutan SHP ile diğer bazı yazarların bu olayı değerlendiriş biçimi bu çerçevededir. Onlar, sözde insan onuruna sahip çıkma adı altında, Türk sömürgecilerine, ateşle oynadıklarını; uygulamalarını biraz daha ustaca oynamaları, halkı galeyana getirecek tarzda bu tür değer yargılarına böylesine açıkça el uzatmamaları gerektiğini haykırmaktadırlar. 3.8.1986 tarihli Cumhuriyet gazetesinin bir yorumunda bu telaş şöyle dile getirilmektedir: *"İnsan haklarına sahip çıkılmadığı sürece, ulusun birliği ile ülke bütünlüğüne dönük nutuklar içi boş sözler olarak kalmaya mahkumdur. Barışı, huzuru, birliği ve bütünlüğü içtenlikle isteyenler insan haklarına sahip çıkmalılar; tersine tutum sahipleri varsa, şunu gayet iyi bilsinler ki, ülkeyi günün birinde içinden patlatmak isteyenlerin değirmenine belki de bilinçsizce su taşımaktadırlar."* Bu açıklama, sözü edilen "insan hakları"nın nemenem haklar olduğunu ve bunu savunduğunu iddia edenlerin gerçekte biraz daha inceltilmiş bir baskı, zulüm ve sömürgecilik politikasından başka bir şey talep etmediklerini çok iyi ele vermektedir. Ancak, bu türden "insan hakları savunucuları" çok iyi bilmelidirler ki, halkımız artık insanın en temel hakkının bağımsız ve özgür bir ülkede yaşamak olduğunu iyi kavramıştır. En kutsal değerlerine el uzatılmayan; uykuları dipçik darbeleri ve kurşun sesleriyle bölünmeyen; en çok kendisine ait olduğunu sandığı öz

değerleri yabancı ellerde kirletilmeyen bir insan haline gelebilmek için her şeyden önce vatanına sahip olması ve bunun için de zorlu ve kararlı bir savaş vermesi gerektiğini artık bilince çıkarmıştır insanlarımız. İşte bu nedenledir ki, bu çırpınışlar, sömürgecilere bu yakarmalar boşunadır.

Sömürgeci-faşist düzen sahipleri bu gerçeğin çok iyi bilincindedirler. Onlar, artık en son kozlarını; çürümekte, yok olmakta olan her düzenin sahiplerinin başvurdukları dizginsiz baskı, zulüm, ahlaksızlık ve saldırganlık kozlarını kullanmaktadırlar. Bu onların karakteridir ve onlar için başka seçenek de kalmamıştır. Bunu, sömürgeci kokuşmuşluğu en ücra hücrelerine dek yaşayan bu düzen sahiplerinin dilinden dinleyelim... Faşist Dersim Valisi Kenan Güven, Necla Yüce olayı üzerine şu açıklamada bulunuyor: *"Bu muayene yapılmasa o kişinin* (Mehmet Yüce, bn.) *evde yatıp yatmadığını nasıl öğreneceğiz? Bunda ne gibi bir terslik var?"* Ve, faşist Güven, bu uygulamaya daha önce de başvurulduğunu, bunun bölücülere karşı mücadelenin "tabii seyri içinde" gerçekleştiğini eklemeyi de ihmal etmiyor. Aynı olayla ilgili bir yorumunda sömürgecilerin en has ve en alçak kalemşörlerinden biri, Coşkun Kırca ise şöyle yazıyor: *"Ancak, bahsedilen hanımın eşi ve arkadaşları, Türk vatanını bölmek istemektedirler. Pek çok sayıda askerimiz, polisimiz, köy bekçilerimiz, vatandaşlarımız, bu hiyanet şebekesi tarafından katledilmiş, yaralanmış, işkence veya zulüm görmüştür ve görmektedir. Katledilen, yaralanan, işkence ve zulüm gören her Türk vatandaşının şahsında insan hakları, bu hanımın zorla muayeneye götürülmesinden çok daha ağır şekilde ihlal edilmiştir."* (7 Eylül, Hürriyet) Görülmektedir ki, "bölücülük" sözkonusu olduğunda sömürgeciler için başvurulmayacak yol ve yöntem; onları bağlayacak hiçbir kural ve yasa yoktur. Bunu, köy meydanlarında çırılçıplak soyulan insanlarımızın, faşist ordunun insanlıktan çıkmış mensuplarına peşkeş çekilen kadınlarımızın, zindanlarda en ağır hakaretlere maruz

bırakılan masum insanlarımızın durumunda açıkça gördük, görüyoruz. Necla Yüce olayı bu gözü dönmüş çağdışı sömürgeciliğin suçlarından sadece bir tanesidir, ama alçaklığın bir devlet politikası olduğunu ve futursuzca savunulduğunu bir kez daha ele veren bir tanesi...

İnsanlarımız üzerinde böylesine hayasızca uygulanan bu suçların hesabı korkunç olacaktır. Sömürgecilerin akıl danışmanları! Feryatlarınız boşuna. Bu suçları gizlemenin, bunları tek tek olaylarmış ve sorumluları bazı kişilermiş gibi göstermenin ve halkımızın biriken öfkesini durdurmanın olanağı artık kalmamıştır. Sizin için artık geriye dönüş yok! Namusu, onuru, vatanı ayaklar altında kirletilen, aşağılanan, horlanan Kürdistan insanı için de artık geriye dönüş yok! Halkımızın kaybedeceği hiçbir şey kalmamıştır artık. O'nun kendisine ait, göğsünü gere gere 'benimdir' diyebileceği bir şey bırakmadınız. Bunun hesabını vermekten sizleri artık hiçbir şey kurtaramayacaktır. Halkımız yalnızca vatanını ve geleceğini değil, namusunu ve insanlık onurunu da ancak ve ancak silahların zoru ile kazanabileceğini görmektedir. O'nu atıldığı bu kavgadan artık hiçbir güç geri çekip alamayacak; tüm insanlarımız ve özellikle de kadınlarımız onurlu dünyalarını kendi elleriyle kuracaklardır.

BİR ASKERİN MEKTUBU:

Hakkari-Siirt çevresinde 20 ay erbaş olarak görev yaptım. Bu görev süresince gördüklerimi halka bildirmeyi görev sayıyorum. 20 aylık görev süresince biri ağır olmak üzere iki kez yaralandım. 25 asker arkadaşımı çatışmalarda kaybettim. Katıldığımız operasyonlarda yüzlerce köylüyü işkenceden geçirdik, onlarcasını sakat bıraktık.

Bize yardımcı olan köy korucuları da PKK militanları tarafından öldürülüyorlardı. Her gün ölümle karşı karşıyaydık. Rütbeliler devamlı, "İlerleyin ilerleyin" kelimesiyle kendileri yüz metre arkada kalırlardı. Çatışmalarda PKK'ye mensup militanlar bizlere, "Sizleri Ankara'da Edirne'de, Kars'ta bekleyeniniz vardır. Bize kurşun sıkmayın. Biz sizleri öldürmek istemiyoruz. Sizi gönderenler gelsin" diye hitap ediyorlardı.

İnsanlardan çok hayvan (eşek) öldürdük. Akşamleyin kuş uçardı, "Apocu geliyor", ceviz ağacından ceviz düşerdi, "Apocu geliyor" telaşına kapılıyordu. Operasyonlarda köylerde arama yapardık. Erkeklerin yarısı yok. Muhtara sorduğumuzda, "Batıya gitmişler, çalışmaya" diye cevap verirdi. Belirli askerlere, hedefe ateş etmiyorsunuz diye iz mermilerini verdiler. Genelde Doğulu askerlere verildi.

Mayıs ayı içinde Bozkuş köyüne yakın dağda on asker, ordu tarafından kurşuna dizildi ve bunu Apocular yaptı diyerek olayı örtbas ettiler. Sebebi: 10 askerin yanında iki rütbeli öldürülmüş, asker teçhizatlarından hiç mermi atılmamış ve PKK ile işbirliği yaptılar diye kurşuna dizildiler.

Şemdinli'de karakol kapısına Apocu olarak bilinen bir insanın cesedini, kolları ve bacakları kopmuş şekilde ağaca asmışlardı. Biz, "Kimdir bu" diye sorduğumuzda,"Apocudur bu, onlara ders olsun" diyorlardı. Yüzlerce asker, köy korucusu ve ihbarcıları öldürdüler. Tam bir savaş içerisindeydik. Kürdistanlı bir bacının yakalanması için tüm tugaya emir verildi. Onu yakalayan askere, bir gece onun olacak dediler. 13 asker de PKK'ye katılarak kayboldu.

Saygılarımla
P. C.
17.5.1986

Bağlantısızlar Zirvesinde Irkçılık ve ABD Saldırganlığı Kınandı

Bağlantısız Ülkeler 8. Zirve Konferansı 1-7 Eylül tarihleri arasında Zimbabwe'nin başkenti Harare'de yapıldı. Önümüzdeki üç yıl için hareketin başkanlığını yürütecek olan Zimbabwe Başbakanı Robert Mugabe'nin açış konuşmasıyla başlayan ve 101 bağlantısız ülke temsilcisinin katıldığı zirve toplantısında ABD, İsrail ve ırkçı Güney Afrika aleyhine bazı kararlar alındı.

Konferansa sunulan en ilgi çekici tez Libya Lideri Kaddafi'nin tezi oldu. Kaddafi, bağlantısızlar hareketinin ortadan kalkması ve dünyanın "kurtuluşçu" ve "emperyalist" olmak üzere iki kampa ayrılması gerektiği görüşünü savundu. Libya Lideri, **"Zaire, Kamerun ya da Fildişi Sahili gibi İsrail'i tanıyan ülkelerle oturacaksak, biz bu hareketten ayrılmaya hazırız"** dedi. Ayrıca İran Cumhurbaşkanı Ali Hamaney, Angola Devlet Başkanı Jose Eduardo Olos Santos ve Nikaragua Devlet Başkanı Daniel Ortega, ABD'yi sert bir dille eleştirdiler. Zirvenin dördüncü gününde Leshoto Kralı II. Mosheoshoe, Tanzanya Devlet Başkanı Ali Hasan Nwinyi ve Bostwana Devlet Başkanı Quett Mesire bir çağrı yaparak ırkçı Güney Afrika'ya uygulanan yaptırımların desteklenmesini istediler.

Toplantının son gününde ise Siyasi Komite, ABD'nin 15 Nisan'da Libya'ya yaptığı saldırıyı "devlet terörü" olarak nitelendirerek kınadı. İngiltere'yi de saldırıya destek olduğu için kınayan Siyasi Komite, ABD'nin saldırı için Libya'ya tazminat ödemesini de istedi. Öte yandan ABD'nin Contralar'a maddi yardımda bulunması da, Nikaragua'nın yasal rejimini devirme girişimi olarak nitelendirildi.

Pakistan'da Rejim Aleyhtarı Muhalefet Boyutlanıyor

1986 yılında önemli gelişmelerin yaşandığı ülkelerden birisi de kuşkusuz Pakistan'dır. Muhammed Ali Cinnah önderliğinde 14 Ağustos 1947'de Hindistan'dan ayrılıp bir devlet olarak ortaya çıktığı günden beri bu ülkede siyasi çalkantılar süregelmektedir. 39 yıllık bu kısa sayılabilecek tarihinde Pakistan, birçok kez darbelere sahne oldu; iktidar sık sık el değiştirirken 'Han'lar birbirini izledi. Ve kimisi bu darbeler sırasında öldürüldü. Bu çalkantılar, 1971 yılında Doğu Pakistan'ın Bangladeş adıyla ayrılıp yeni bir devlet olarak ilan edilmesinin ardından, 1972'de Pakistan Halk Partisi lideri Zülfikar Ali Butto'nun seçimle işbaşına gelmesiyle birlikte durulur gibi olduysa da, bu durum uzun sürmedi ve dönemin Genelkurmay Başkanı Ziya Ül Hak, 1977 Temmuz'unda bir askeri darbe ile iktidarı gaspederek siyasi çalkantıların yeniden hızlanmasına yol açtı. Daha sonra siyasi bir muhalifinin öldürülmesi olayına karıştığı gerekçesiyle, devrik başbakan Zülfikar Ali Butto 1979'da idam edildi.

Dokuz yıl önce gerçekleştirdiği darbe ile kendisini Devlet Başkanı olarak ilan eden Ziya Ül Hak, özgürlükleri ayaklar altına alıp tüm muhalefeti şiddet yoluyla susturmaya çalışarak ülkeyi sıkıyönetimlerle 'idare' etti. Ne var ki, çıplak askeri baskı ve zor kitleleri susturmaya yetmiyor, hoşnutsuzluklar zaman zaman patlamalara dönüşüyordu. En ciddi patlamalar ise, 8 muhalefet partisinin birleşerek "Demokrasinin Yeniden İnşası Hareketi"ni kurduğu ve "Sivil itaatsizlik kampanyası" başlattıkları 1983 yılında yaşandı. Yönetimi tehdit eder boyutlara varan bu gösteriler sırasında 100'den fazla kişi ölürken, yüzlerce kişi yaralandı ve binlercesi de tutuklandı.

Pakistan, stratejik konumu ile, Ortadoğu devrimlerine karşı emperyalizme yararlı hizmetler sunabilecek bugünkü yapısı ile Reagan yönetimi için oldukça önem arzetmektedir. Bu nedenle özellikle Türkiye'de "demokrasiye geçiş" adı altında oynanmak istenen oyunun bir benzeri de Pakistan'da sergilenmeye çalışıldı. 1985 sonlarında, muhalefet partilerinin katılmadığı uydurma bir 'seçim' yapıldı. Sıkıyönetimin de kaldırıldığı ilan edilerek sözde demokrasiye geçildi.

Burada bir noktaya kısa da olsa işaret etmekte yarar var. 12 Eylül Türkiyesi ile Ziya Ül Hak Pakistanı arasındaki yakınlık bilinir. Faşist Evren'le karşılıklı hayvan hediye etmeler ve ziyaretlerle "kardeşlik" ilan eden Ziya Ül Hak'ın sözde seçimle işbaşına gelen (aslında atanan) Başbakanı Cuneco, geçtiğimiz temmuz ayında Türkiye'ye yaptığı ziyarette, *"Ağabeyim Özal'ın deneyinden yararlanacağım"* diyordu. Diplomasi ilişkilerinde seviyesizlik örneği olan bu "ağabeyli, kardeşli samimiyet" aynı zamanda Evren-Ziya-Cuneco-Özal adlı halk düşmanı canilerin, emperyalist efendilerinin kapısında ne niteliksiz yaratıklar olduğunun da bir göstergesidir.

Demokrasiye geçiş kandırmacasının tutmadığı ve karşısındaki muhalefetin giderek boyutlandığı diktatör Ziya Ül Hak'ın da, emperyalist efendileri için artık fazla tehlikeye sebep olmadan benzerleri Marcos, Duvailer gibi buruşturulup bir köşeye

atılma zamanı gelmişti. Fakat bunun için bir şeye daha gereksinme vardı: Yükselen rejim karşıtı muhalefeti 'istenen yola' çekebilecek bir Aquino...

İşte, İngiliz mürebbiyelerinin elinde büyümüş, ünlü Oxford ve Harvard üniversitelerinde eğitim görmüş ve son olarak 1985 Kasımında gittiği Londra'da en yeni ve en son taktiklerle de donatılmış olan eski başbakan Zülfikar Ali'nin kızı Benazir Butto, 1986 Nisan'ında bu amaçla, yani yönetimi tehdit eder duruma gelmiş olan muhalefeti kontrol altına almak için, *"Sizlere özgürlük ve demokrasi getirmeye geldim"* sedalarıyla Pakistan'a konduruldu.

Ancak yeni "gözde" Benazir Butto'nun ne tür bir demokrasi ve özgürlük getireceği de, *"Yönetime geldiğim taktirde kapımızı Amerika'nın ekonomik ve siyasi yardımına her zaman açık tutmak kararındayız"* şeklindeki sözlerinden açıkça anlaşılmaktadır.

Diktatör Ziya Ül Hak ve kukla Başbakan Cuneco'nun tüm sindirme çabalarına rağmen, kitleler sokaklara dökülerek rejim aleyhtarı geniş çaplı gösterilere giriştiler. Büyük bir telaş ve korkuya kapılan yönetim, Pakistan'ın 39. kuruluş yıldönümü olan 14 Ağustos öncesi bir yandan toplantı yasağı koyarken, öte yandan sayıları 500'e varan muhalefet liderini de tutukladı. Bu arada Karaçi'deki gösterilerde konuşan Benazir Butto da tutuklandı, ancak 25 gün sonra tekrar serbest bırakıldı.

Tüm önlemlere ve yasaklara rağmen Lahor, Ravalpindi, Karaçi vb. birçok kentte onbinlerce kişinin katıldığı gösteriler yapıldı ve giderek şiddetlendi. Güvenlik güçlerinin göstericilere ateş açması sonucu ülke adeta savaş alanına dönüştü. Bilanço, 40'a yakın ölü, yüzlerce yaralı ve 10 bin tutuklu.

Sonuç olarak; yönetim şeriatçılar dışında tüm desteğini kaybetmiş durumda. Baskı ve şiddet de artık kitleleri yıldırmaktan uzak. Ve Pakistan kaynamaya devam ediyor. Pek de uzak olmayan bir gelecekte, şu veya bu şekilde bir diktatörün daha 'döküleceği'ni söylemek kehanet sayılmamalı.

Yükselen Devrimci Muhalefet Karşısında

ŞİLİ DİKTATÖRÜNÜN KOLTUĞU SARSILIYOR

Şili'de 1986 yılının başlarından beri yaşanan hareketli günler, özellikle 1 Mayıs gösterilerinin büyük çapta diktatör Pinochet aleyhtarı gösterilere dönüşmesi üzerine, ordu birliklerinin halkı kurşunlaması ve ardından muhalefetin boyutlarının giderek genişlemesi sonucu kaydedilen hızlı gelişmeler, artık başkent Santiago'daki başkanlık sarayının çok yakınlarında patlatılan bomba sesleri faşist yönetimin sonunun yaklaştığını haber vermektedir.

Sosyalist Allende başkanlığındaki demokratik yönetime karşı 1973 yılında girişilen darbeden bu yana 13 yıl geçmesine; ve birçok benzerlerinin birer birer tarihin çöp sepetini boylamalarına rağmen, Pinochet diktatörünün bugün yalpalayarak da olsa hala ayakta kalmasının, yıkılmamasının başta gelen nedeni, karşısındaki muhalefetin dağınıklığıdır. Bunun yanısıra, büyük boyutlara varan işsizlik kanlı diktatöre işçi sınıfı üzerinde bir ekonomik baskı olanağı sağlarken, bir yandan da uygulanan faşist devlet terörü muhalefetin direncini kırmada etkili olmaktaydı. Ama artık gelinen aşamada hiçbir yöntem halkın ayaklanmasını engelleyemiyor.

Görev süresi 1989'da bitecek olan diktatörün, geçtiğimiz temmuz ayı başlarında yaptığı açıklamada tekrar adaylığını koyarak 1997'ye kadar iktidarda kalmayı umduğunu söylemesi üzerine olaylar iyice alevlenmiş, yandaşları olan sağ kesim bile buna karşı çıkmıştır. Ülkede 8 kişinin ölümü, 50'nin üzerinde kişinin de yaralanması pahasına, 48 saat süren genel grev gerçekleştirilmiş, buna karşılık baskılar alabildiğine sertleşerek, yer yer göstericilerin üzerine benzin dökülerek diri diri yakılması biçiminde vahşete dönüşmüştür.

Gelişmelerden son derece tedirgin olan, İran veya Nikaragua örneği yeni bir "kâbus" yaşamamak için kolları sıvayan ABD emperyalistleri, Şili'ye peşpeşe asker-sivil temsilciler göndererek Pinochet'ye, baskıların tehlikeli sonuçlar doğurabileceğini bildirmiştir. ABD Dış İşleri Bakan Yardımcısı Elliot Abrams açık açık, "Haiti ve Filipinler örneklerinin başarısı ortada. Şili için de hedefimiz bu" diyerek, neyi amaçladıklarını ortaya koymuştur. Bir dizi görüşmeden sonra, anlaşıldığı kadarıyla ABD, Pinochet'nin 1989'da yönetimi bırakmasını ve daha fazla baskı uygulayıp 'tehlikeli' sonuçlara neden olmamasını istemiştir. Zaten Pinochet'nin geri adım atarak, 1989'da kesin olarak adaylığını koyacağını söylemediğini savunması da, bu konuda ABD ile zımni bir anlaşmaya vardıklarını gösteriyor.

Ancak engel tanımaz halk muhalefeti bir kez kabarmaya görsün, bu tür anlaşmaların pek geçerliliği olmuyor. Nitekim Şili'de son günlerde yaşanan gelişmeler bunu açık bir biçimde kanıtlamaktadır.

Eylül ayı başlarında, Demokratik Halk Hareketi tarafından yeniden greve gidilmiş ve grev günü çıkan çatışmalarda yine ölenler ve yaralananlar olmuştur. 7 Eylül günü ise, diktatör Pinochet'ye suikast yapıldığı haberi tüm dünyaya yayıldı. Haberde, diktatörün bulunduğu korteje makineli tüfek, roket ve elbombaları ile saldırıldığı, 5 muhafızının öldüğü ve 10'unun da yaralandığı duyurulurken Pinochet'nin ise elinden hafif yara aldığı açıklandı. Kimi ajanslar olayı, "Manuel Rodriguez Yurtsever Cephesi"nin üstlendiğini duyurdularsa da bu haber kesinlik kazanmadı.

Bu girişimin ardından tüm ülkede 90 günlük olağanüstü hal ilan edilirken başkent Santiago'nun yoksul gecekondu mahalleleri tanklarla sarıldı. Estirilen terör ortamında, yeniden insanlar "kaybolmaya" ve birkaç gün sonra rastgele yerlere atılmış cesetleriyle karşılaşılmaya başlandı. Geniş çaplı tutuklamalara girişildi... Gazete ve dergiler peşpeşe kapatıldı. Ülkeden dışarıya haber ulaştırılması yasaklandı. Sonunun iyice yaklaştığını anlayan diktatör, insan haklarından sözedilmesini dahi yasakladı. Ve gözlemciler, faşist baskı ve terör uygulamalarının 1973'leri bile geride bıraktığında birleşiyorlar.

Görünen o ki, yakın bir gelecekte faşist diktatör Pinochet ortaklarıyla birlikte hakkettiği yeri boylayacak. Evet diktatör gitmesine gidecek ama, arkasından ne görülecek? ABD emperyalistlerinin beklentisi yeni bir Filipinler veya Haiti mi, yoksa yeni bir Küba, Nikaragua mı? Bunu da belirleyecek olan Şili'deki devrimci hareket olacaktır.

Kürdistan halkı, yediden yetmişe kendi tarihini yeni baştan, ama bu kez kendi elleriyle yazmaya kararlıdır. Ve bu kararını dosta da düşmana da en çarpıcı bir tarzda ilan etmek üzere ayağa kalkmış, çağa haykırmaktadır. Bu görkemli haykırış bugün dünyanın dört bir yanında yankılanıyor.

Kuşkusuz tarihimizi kendi öz irademizle oluştururken, baştan başa katliamlarla dolu, kanla, acıyla yoğrulan geçmiş tarihimizi de en iyi şekilde irdeleyip bilince çıkarmalı ve bundan gereken tüm dersleri almalıyız ki, akıtılan onca kan boşa gitmemiş olsun.

İşte bu amaçla, yani karartılan tarihimizi aydınlığa çıkarabilmek amacıyla, yakın dönem tarihimizin yaşayan tanıklarından Melle Abdurrahman'ın gözlemlerinin ikinci bölümünü de okuyucuya sunuyoruz.

Düşmanın bilinçli olarak sürekli gözardı ettiği, şimdiye kadar pek bilinmeyen, işlenmeyen Aliyê Yunıs, Batman Köprüsü, Seyidxanê Kerr vb. direnişleri, canlı tanığından dinlerken, her başkaldırışımızda, düşmanın her çaresiz kaldığı yerde başvurduğu, soylu isyanlarımızın ve direnişlerimizin yenilgiyle sonuçlanmasında baş rolü oynayan ve bugün yeniden çağdaş ulusal kurtuluş mücadelemizin de karşısına çıkarılmak istenen ihanetin, arkadan hançerlenmenin acısını bir kez daha iliklerimize kadar duyuyor, yaşıyoruz. Tarihimizin ibretle dolu bu sayfalarını okurken, teslimiyet ve ihaneti bir kere daha lanetliyoruz.

Berxwedan

GEÇEN SAYIDAN DEVAM

KÜRDİSTAN TARİHİ, ULUSAL KURTULUŞ SAVAŞIMIZDA DİLE GELİYOR -II-

Aliyê Yunıs ailesinin isyanı şöyle gelişti: Şeyh Sait isyanından Aliyê Yunıs isyanı patlak verinceye kadar geçen süre içerisinde, hükümetle Kürtler arasında savaş aralıksız devam etti. Hükümet, Sason ve Kozluk (Hezo) arasındaki dağlık bölgeye nasıl egemen olacağının hesabını yapıyordu. Bu dağlık bölgede yaşayan halka bazı teklifler götürüp önce onları denemek istediler. Hükümet, Sason kazasının müftüsünü, kaymakamını, yüzbaşısını ve tahsildarını köylere gönderip, önce vergi teklifinde bulunmalarını önerdi. Bununla, halkın vergiyi usulca kabul edip hükümete boyun eğip eğmeyeceğini denemek istediler. Halk bu teklifi kabul ettiği takdirde, sıra diğer uygulamaları kabul ettirmeye gelecekti. Yok eğer halk vergi vermeyi reddederse, o zaman başka tebirlere başvuracaktı. Bu kişiler köylere gidip vergi teklifinde bulundular. Halk ilk anda buna karşılık vermedi. Bir araya gelerek, kendilerine yapılan bu teklife nasıl bir cevap vermeleri gerektiği konusunu görüşmek için toplantı yaptılar. Toplantı sırasında, dışardan bir kadının feryat sesini duyunca, kadına neden bağırıp çağırdığını, ne olduğunu sordular. Kadın, köye gelen yabancılardan birinin kendisine sataştığını, peşini bırakmadığını söyleyince, köylüler bir de baktılar ki, bu rezaleti yapan kaymakamın bizzat kendisidir. Köylüler o

Melle Abdurrahman

güne kadar böyle namussuzluklarla hiç karşılaşmamıştı. Buna yabancıydı. O bakımdan bu şerefsizliğe tahammül etmeyip, doğacak tüm sonuçları göze alarak kaymakamı orada öldürdüler. Aynı yerde tahsildarı da öldürdüler. Yüzbaşı kaçarak, köyün üst tarafında bıraktığı bölüğüne yetişti. Müftüyü de birkaç hançer darbesiyle yaraladılar. Müftü köylülerin akrabası olduğu için, onlara kendi dilleriyle hitap ederek "Ben hükümetin adamı değilim. Ben de sizin dostunuzum, akrabanızım, kardeşinizim. Beni vurmayın" deyince, bazı köylüler onu tanıdılar ve böylece müftüyü serbest bıraktılar. Müftü ölümden kurtuldu.

Bunun üzerine hükümet, askerleri halkın üzerine gönderdi. Hazrolu Şeyh Abdurrahman'a, Atatürk'ün ruhuna hutbe okumasını emrettiler. O da bunu kabul etmeyerek, "Atatürk ne Hz. Ali, ne Hz. Ömer ne de Hz. Ebubekir'dir. O gereksiz bir insandır. Onun müslümanlığından şüphemiz var. O müslüman bile değil. Biz niçin müslüman olmayanın ruhuna hutbe okuyalım" dedi. Bunun üzerine Şeyh Abdurrahman için tutuklama emri çıkararak onu mahkum ettiler. O da kaçarak Aliyê Yunıs ailesine sığındı.

Aliyê Yunıs ailesi, Şeyh Abdurrahman'ı yanına aldı ve bu vesileyle Şatul-Xarb vadisindeki halk ile elele vererek, büyük bir dayanışma içinde hükümete karşı ayaklandılar.

İsyanın mıntıkası oldukça genişti. Melefan'dan başlayarak, Melefan'ın etrafındaki dağlardan Kasekê Asê'ye, oradan Mereto Dağı'na, Şatul-Xarb Dağı'na ve deresine kadar yayıldı. bu mıntıkada 36 köy vardı. Bu köylerdeki aşiretlerden birisi zaten Aliyê Yunıs aşiretiydi. Diğerleri ise, Şigo, Beleki (yani Celali) Musi ve Sermiyalar'dan bazılarıydı. Bunların hepsi isyana katıldı.

Hükümet, ayaklanmayı bastırmak için üzerlerine 1000-2000 asker gönderdi. Karşılıklı savaşmaları 10-12 yıl kadar devam etti. Aslında bu isyanda çok başarılı savaşılıyordu. Çıkan her çatışmada galip geldiler ve düşmana ağır kayıplar verdirdiler. Öyle ki, düşman onlarla başa çıkamayacağını anladı ve kendisine başka yollar, çareler aradı. Mesela; Mala Şero aşiretinden bazı hainlerle dost olmaya çalıştı. Yine Mala Keko aşiretinden Abdülazizê Gênco'yu, kabilesindeki yüz adamla birlikte kendisine işbirlikçi yaptı. Abdülaziz düşmanın silahını alarak, hükümetin milisi oldu ve kendi halkından olan isyancılara karşı savaştı. Bazılarını kendi eliyle öldürüp, bazılarını da tutuklattı.

Xelili'lerden Süjê adında biri

vardı. O da hükümete yardım etmede başı çekenlerdendi. Akrabalarıyla birlikte hükümetin önüne düşüp, en ön cephede, isyancılara karşı savaştı. Daragozi'li Şerifat ailesi de hükümetin dostuydu. Silah alıp hükümetle yan yana savaştılar. Bu biçimde savaş 12 sene devam etti.

Bilinçsiz ve öncüsüz sayılabilecek bu 36 köyün, 12 sene gibi uzun bir zaman devlete karşı savaşabilmesi kolay değildi. Fakat savaştılar. Hem de yiğitçe savaştılar. Ve eğer bazı yerli hainler olmasaydı, yine de devlet isyancılarla başa çıkamayacaktı. İsyan mıntıkası geçit vermeyen bir bölgeydi. Dağlıktı, mağaralarla doluydu. İsyancıların her şeyleri hazırdı, malları çoktu. Bu nedenle hükümetle uzun süre savaşabiliyorlardı. Şu da var ki, devletler ancak bu kadar uzun süre savaşa dayanabilir. Bir Alman hükümeti gibi hükümetler bile ancak 12 sene savaşabilir. Fakat isyancılar güçlerinin üzerinde savaştılar. Köylere gelen askerler, isyancılara karşı savaşamıyorlardı. Askerleri gönderdiklerinde başlarında mutlaka bir komutan oluyordu. Çoğunlukla komutanlar da askerleriyle birlikte imha ediliyordu. Fakat bazen bir tek komutan atıyla kaçarak kurtulmayı başarabiliyordu. Bu biçimde hükümetin isyanı bastırmaya gücü yetmiyordu. Ama halkın içinden hain ve uşak bir kesim elde ederek, bunları isyancılara karşı savaştırdı. Bunların ortaya çıkmasıyla isyan zayıfladı ve sonunda yenildi.

Yenilginin bir sebebi de, isyancıların dışarıyla bağlarının olmamasıydı. Eğer o dönemde, isyancılar dışardan yardım görselerdi, ya da başka devletlerle ilişkileri ve ittifakları olsaydı, isyan hiçbir zaman başarısızlığa uğramazdı. Hükümetin, onların hakkından gelmesi mümkün değildi. Ama hükümet kurnazdı. Sudan çıkarılan balık misali, onlara ekmek ve su gibi zaruri ihtiyaçların ulaşmasını engelliyordu. Aç ve susuz kalınca mecburen geri çekildiler.

Savaşın bitiminde çok insan öldürülmüştü. Bunun dışında isyancıların bir kısmını tutukladılar, geriye kalanları da sürgün ettiler. O mıntıkada bulunan 36 köyü yıkıp yaktılar, taş üstünde taş bırakmadılar. Ceviz, kavak vb. faydalı ağaçların hepsini yaktılar. Kısacası 36 köyü tümden viraneye çevirdiler. 13 yılda ele geçirdikleri insanları topraklarından koparıp sürgün ettiler. 12 yıl savaştıktan sonra, 12 yıl da sürgünde kaldılar. Bazıları, sürgünden 13 yıl sonra çıkan aftan yararlanarak memleketlerine geri döndüler. Diğerleri ise sürgün edildikleri yerde kaldılar. Aliyê Yunıs ailesinin büyük bir kısmını öldürdüler. Diğerleri ise ancak Suriye'ye kaçarak kurtulabildiler. Bu aileden bazıları Suriye'de yaşıyorlar. Kaçanlardan Cemilê Seydayê Licî, Abdurrahmanê Aliyê Yunıs, Şeyh Xalıt'in oğlu Abdülküdüs ve Cigerxwin için ölüm kararı çıkardılar. Hiçbiri dönmedi zaten, hepsi yurt dışında vefat etti. Sonuncuları Cigerxwin'di. O da geçen sene vefat etti.

Çok kişi öldürüldü, tutuklandı. Sayıları zapta geçirilemeyecek kadar çok. Tutuklananlardan biri de Kadirê Bengîn'di. Evi Noşên'de, Celalilerdendi. Mahkemede ona sordular: *"Neden hükümete karşı çıktınız? Bilmiyor muydunuz hükümetle başedilemeyeceğini, perişan olacağınızı?"* Kadir savunmasında şunları söyledi; *"Baktık üzerimize geldiler ve hepsi de şapkalıydılar. Şapka takmak da islam dininde yoktur. Başlarındaki şapkaları görünce, 'bunlar kafirdir' dedik. Bu nedenle, canla başla onlara vurduk. Savaşabildiğimiz müddetçe onları vurduk ve öldürdük."* Kadir'i alıp götürdüler. Öldürdüler mi, astılar mı hiç bilmiyoruz. Velhasıl imha ettiler onu. Bu sadece bir örnek...

Bugün hala Anadolu'da, o zamanlar isyan edenlerin sayısı kadar insan var. Bir o kadarı da 36 köye geri gelip yerleşmişler ve eskisi gibi köylere yeniden hayat vermişler. Fakat hükümet onları ajanlaştırmak için, bugün de büyük bir çaba sarfediyor. Şerifat ve Xelîla aileleri, eskiden olduğu gibi şimdi de ajanlık yapmaya devam ediyorlar. Abdülazizê Gênco ailesi de ataları gibi yine hükümete hizmet ediyor ve halka baskı yapıyorlar. Hükümet, onların daha fazla azgınlaşıp halka saldırmaları için sürekli sırtlarını sıvalıyor.

Kürdistan'da yoğun isyan ve ayaklanmaların meydana geldiği bu dönemde, şahit olduğum başka isyanlar da oldu. Bunlardan biri Serê Qîra'da (Alaya Serê Qîrê), diğeri ise Batman Köprüsü civarında oldu.

Serê Qîra'daki Rişkota köyüne gelip köyü yakmak istediler. Tepeye ağır topları yerleştirerek, oradan köyü vurdular. Simka ve Rışkota aşiretleri düşmana saldırarak alayı darmadağın ettiler. Burada yaşanan güzel bir olay var, onu da size anlatayım:

Cemilê Çeto, hükümetin adamıydı. Hükümetin aleyhine hiçbir şey yapmadığı halde, ellerine fırsat geçtikçe onu yakalayıp Diyarbakır'a gönderiyorlardı. (Zaten sonunda da idam ettiler.) İşte bu Cemilê Çeto, bir gün hapishanede tutuklular arasında tur atarken sessiz, uysal birisine gözü ilişiyor. *"Bu zavallı biçareyi neden buraya getirmişler acaba?"* deyince, Diyo'lardan olan Hemzê Diyo kafasını kaldırıp Cemilê Çeto'ya bakıyor ve diyor ki, *"Zavallı da sensin, çaresiz de. Kimsesiz de sensin, köle de, teres (gereksiz) de sensin. Ben Serê Qîrâ'deki topçu bataryasına saldırdım, topçuları öldürerek topları teslim aldım. Ben koca alayı darmadağın ettim. Ya sen, kendini memurların (devlet yetkililerinin bn.) karılarına siper edip onları korudun ve Baxımsê sarayında namussuzluk yaptın. Ve bu halinle gelmiş bize erkeklik taslıyorsun. Göreceksin, senin bu yaptıkların seni kurtaramayacak, sonunda asılacaksın."* Bu konuşmaya tanık olan Cemil'in oğlu, babasına öfkelenir ve şöyle der: *"Keşke biz de O'nun gibi yapmış olsaydık, her şeye razıydık. Asılmaya da, ölmeye de. Ama biz kendi pisliğimiz içinde boğulacağız. Göreceksin bizi de en sonunda asacaklar. Adam çok doğru söylüyor."*

Batman köprüsü meselesi de, tahminen Şeyh Sait isyanından bir yıl kadar sonra oldu. Rışkota

ve Bekira aşiretlerinin bulunduğu mıntıkada isyan cerayan etti. Yani, şimdiki adıyla Hezo (Kozluk) mıntıkasında. O zamanlar Sason mıntıkası olarak tanınıyordu. Olay şöyle gelişti: Eminê Ahmet, askerlerin peşine takılarak Simka köyünü yakıp yıktırdı. Rışkotalılardan bazılarını yaktı. Batman köprüsüne kadar geldiler. Orada Zilan kubbesini topa tutup yakmak istediler. Bunun üzerine aşiretler hükümete başkaldırdılar. Rışkoti ve Bekira aşiretleri ayaklandılar ve hücuma geçtiler. Ali Kudusê, Şêx Xalıt ile birlikte köprünün yolunu tutarak, düşmanın kaçış yollarını kapattılar. Eminê Ahmet, atının sayesinde kaçıp kurtulabildi. Alayı tümden ele geçirdiler. Bir kısmını öldürüp, bir kısmını da nehire attılar.

Rışkoti ve Bekira aşiretlerinin yanında, komşu köylerdeki aşiretler de savaşa katılmıştı. Halk ve devlet arasındaki saflar iyice ayrışmıştı. Fakat bu aşiretler ansızın ve hazırlıksız savaşa giriyorlardı. Yakın köylerden ancak birkaç paket mermi alabiliyorlardı. Uzak köylerden ise yardım alamıyorlardı. Bu nedenle 24 saatte karşısındaki askeri yok ediyorlardı. Fakat savaşı daha fazla sürdüremiyorlardı.

Bu isyana katılan aşiret büyükleri şöyleydi; Rışkotilerin başı Hacı Aliyê Mıstê'ydi. Bir de Hacı Muhammed'in çocukları vardı. Ayrıca Zero, Yaho, Sabri, Sait gibi kabile reisleri de vardı. Bekira aşiretinden Xelilê Mısto, Ahmedê Sılo, Avdılayê Temo, Hüseyinê Hüsê gibi şahsiyetleri bilirim. Sonunda bunların çoğunu tutukladılar ve astılar.

Hükümet, hiçbir zaman açıktan bunların üzerlerine gelmeye cesaret edemiyordu. Bu iş için, halk içinde nüfuz sahibi bazı şahsiyetleri görevlendirdi. İmam ve müftüler vasıtasıyla halka tehditler gönderdiler. Hükümet adına konuşan bu şahıslar, halka hitaben, "Hükümetin sonu gelmez, ona karşı savaşılmaz, orduları bitirilemez. Hükümet söz vermiş. Gelip silahlarınızla birlikte teslim olursanız, size hiçbir şey yapmayacak. Zaten aynı milletten ve ülkedeniz" diyerek, halkın büyük bir çoğunluğunu kandırdılar. Çünkü devletin arabulucuları imam ve şeyhlerdi, yani; halkın sevip saydığı şahsiyetlerdi. Ama bazıları teslim olmayarak Suriye'ye geçtiler. Mesela, Keleşê Temo, Hacı Muhammedê Mıstê'nin oğulları, kardeşi Hacı Ali, Nasır ailesinin çocukları vb. birçokları teslim olmadı. Fakat Bekira aşiretinin hepsi arabuluculara kanarak silahlarıyla birlikte teslim oldular. Hükümet onları oyuna getirdi ve hepsini astı. Geriye kalan halk ise, silahları ellerinden alındığı için direnişi sürdüremedi.

alana giderler. Milislerden birinin tabur komutanına, "Paşam, beyim, işte atlarının ayak izleri" demesi üzerine, komutan yüzüne tükürerek; "Namussuz herif, ben dürbünle, kendi gözlerimle onların nerede olduklarını görüyorum. Sen gelmiş bana izlerini gösteriyorsun" der. Yani, hükümet onları gözleriyle gördüğü halde, üzerlerine gitmeye cesaret edemiyordu. Uzun bir süre bu takip etme işi devam etti. İsyancılar, Çiyayê Tori'ye kadar ilerlediler. Hükümet durmadan milis oluşturarak Seyidxan'ın üzerine sürüyordu. Sonunda Seyidxan'ı öldürdüler.

Ayrıca Şeyh Sait isyanında mahkum olan ve ele geçmeyip, Seyidxan'dan daha uzun bir süre savaşarak direnenlerden biri de Şeyh Fahri idi. Hükümet, oluşturduğu milisleri Malê Gır'ın çevresinde, adamlarıyla birlikte direnen Şeyh Fahri'nin üzerine sürdü. 15-20 kadar direnişçiyi Başgê çayının yanındaki mağarada öldürdüler.

Boşati aşiretinden Osê de, devlete karşı uzun süre direnenlerden biriydi. Bunların dışında, Şeyh Sait isyanından kalan yüzlerce mahkum vardı. İsyandan 12-13 sene sonrasına kadar direnenler oldu. Fakat hükümet hainlerin vasıtasıyla hepsini katletti.

Aynı mıntıkada geçen önemli bir direniş olayı daha vardır: Şerê Seyidxanê Kerr.

Seyidxan, Şeyh Sait isyanının mahkumlarındandı. İsyancıların çoğunun tutuklanmasına, sürgün edilmesine rağmen, Seyidxan ne teslim oldu, ne de kendisini yakalattı. Hükümet üzerine gittikçe o direndi ve gelen askeri güçleri, her defasında geri püskürttü. Bölük düzeyindeki kuvvetleri bile imha edebiliyordu. Memlekette 7-8 yıl direnerek çok sayıda düşman imha etti. Ekseri, Talori mıntıkasında direniyorlardı. Bazen Muş vilayetinin sınırları içinde, bazen Kulp, bazen de Sason kazasında savaşıyorlardı. Genellikle bu alanlarda kaldılar.

Hükümet onunla başedemedi ve yeniden milis oluşturarak Seyidxan'ın üzerine sürdü. Bu milislerden bir tanesi de Hüseyin ağaydı. Gerçi Hüseyin ağa namuslu ve şerefli bir insandı; ama zorla milisleştirilmişti. Hüseyin ağa, adamları ve bir tabur askerle birlikte Seyidxan'ın bulunduğu

İsyancıların bir kısmı Suriye'ye geçti, bir kısmı ise Talori'ye döndü. Talori'de bir müddet kaldıktan sonra hükümet Amerê Mıhê ailesine silah ve bol miktarda para vererek onları satın aldı. Amerê Mıhê'nin oğlu Muhammed Emin, adamlarıyla birlikte, büyük bir isyancı olan Seyidxan'ın kardeşi Tevfik'i de pusuya düşürerek öldürdüler.

O zamanlar Amerê Mıhê ailesi çok şey yaptı. Abdülküdüs (Şeyh Xalıt'ın oğlu), Suriye'den memlekete dönmüştü. Bu hain çete, silahlarını alarak onun peşine de düştüler. Aralarında çıkan çatışmada Abdülküdüs onlardan çok sayıda ihanetçi öldürdü. Bunlar daha da azgınlaşarak, bu sefer, Şeyh Muhammedê Dûderi'lere saldırdılar. Tabii ki, devlete bu kadar hizmet yaptıktan sonra, devlet onları da mükafatlandırdı(!) Hükümet onları da sürgün etti ve oğlu Muhammed Emin öldürüldü.

İsyan dağılıp çözüldükten sonra, artık herkes kendi şahsını kurtarma gayreti içine düştü. Amaçları, hükümetin eline geçmemekti. Başka aşiretler de bu direnenlere yardım ediyorlardı. Başta Xiya aşireti olmak üzere, hain olmayan diğer tüm aşiretler, özellikle Diyarbakır ve Muş vilayetleri hudutları içerisinde yaşayanlar, bütün güçleriyle Seyidxan'a yardım ettiler ve desteklediler. Yiyecek ve giyeceklerinden tutalım silahlarına kadar, halk temin ediyordu. Fakat Şeyh Sait efendinin isyanı bastırıldıktan sonra, cephe savaşı da bitmişti. Bundan böyle hükümetin eline geçmemek için direniyorlardı, hükümet güçlerine vurmak için özel bir çaba harcamıyorlardı. Hükümet kuvvetleriyle karşılaştıklarında, çatışarak kaçıyorlardı. Cephe savaşı veremezlerdi ya!..

DEVAM EDECEK

SAVAŞKAN KÜRDİSTAN HALKI!

Ulusal Kurtuluş Savaşımızı Kesin Zafere Götürmek İçin Gücümüzü ERNK Bayrağı Altında Daha da Yoğunlaştıralım!

PKK öncülüğünde açılan Cephe bayrağımızın altında savaşan bir halk olmanın onurunu yaşıyoruz. PKK-ERNK-HRK ile yenilmez üç silaha sahibiz. Bunlarla geleceğe güvenle bakıyoruz. Zaferin bizim olacağına inanıyoruz.

1986 yazına bu inançla girdik. Haklılığımız bir kez daha kanıtlandı. Partimizin yenemeyeceği hiçbir zorluk olmadığı, bir zafer partisi olduğu yeniden doğrulandı. ERNK'nin ilanı halkımızın artan mücadele talebi ve katılımıyla gerçek anlamını buldu. Ulusal Kurtuluş Kuvvetlerimiz (HRK), güçlü eylemleriyle sömürgeci-faşist Türk ordusunun beynini bir balyoz gibi sürekli dövdü. HRK'nin başarılı eylemlerinde halkımız yeni zaferleri yaşadı. Yaşanan güçlü gelişmelerle Silahlı Kuvvetlerimizin büyüdüğü, ordulaşan bir halk gerçeğine doğru yürüdüğümüz bir sürece girildi. Halkımız kendi gücünü tanıdı. Düşmanın her türlü oyunu boşa çıkarıldı.

Sömürgeci-faşist düşman, 1985-86 kışı için kendince büyük hesaplar yapmıştı. Ağır kış koşullarından da yararlanarak mücadelemize ağır darbeler vurmayı umut ediyordu. Halkımızı öncüsünden koparmak için en akıl almaz yöntemlere başvurdu. İşkence ve baskıyı dayatarak halk kitlelerini sindirmeyi ve teslim almayı amaçladı. Ordusunun üçte ikisini Kürdistan'a yığdı. Mücadeleye sahip çıkmamaları için, yurtsever halkımızı sürekli tehdit etti. Köyleri, hatta bölgeleri ablukaya aldı. Halkın varını-yoğunu talan etti. En kutsal değerlerine el uzattı. Köyleri boşalttı, bazılarını bombaladı, çocuklarına kadar tutukladı. İnsanlarımızı açlıkla yüzyüze bıraktı. Devrimin gücünü küçük göstermek için alçakça iftiralarda bulundu. Halkımızın öz evlatları için, "eşkiya" dedi ve bir de buna inanılmasını bekledi. Kendisinin bile inanmadığı yalanlarına, yine kendisi "umut" diye sarıldı. Güç gösterileri yaptı. Özel programlar düzenledi. Uçaklarla en ücra köylere kadar bildiriler dağıttı. Güçsüzlüğü ortaya çıktıkça hırçınlaştı. Halka daha çok saldırdı. Açlığa mahkum ettiği, işkence altına yatırdığı, namuslarını ayaklar altına aldığı, katlettiği halkımıza, "Eğer yaşamak istiyorsanız, çete olacaksınız" dedi. Bütün gücüyle halka çeteciliği dayattı. Halkımızdan, kendi öz evlatlarını öldürmelerini istedi. Azgın aşiret reisleri ve feodal ağaların çevresinde gönüllü bir avuç çapulcuyu çetebaşı ilan ederek, yüzlerce yurtseverin eline de silah tutuşturup devrimin karşısına çıkarmaya çalıştı. Bununla, birçok amaç güttü. Her şeyden önce, 15 Ağustos'la birlikte ordusunun açığa çıkan zayıflığını, Ulusal Kurtuluş Kuvvetlerimiz karşısındaki yenilgisini gizlemeyi amaçladı. Gönüllü uşakları dışında, yüzlerce yurtseveri de kendi öz davalarına karşı suçlu konumuna itmeyi amaçladı. Önce ellerine silah verdi, sonra artık "Apocuların düşmanısınız, isteseniz de istemeseniz de düşman oldunuz, onlar sizi öldürecek" dedi. Suçlu konuma ittiği Kürdistanlı kitlelerden, kendi önüne bir baraj kurmayı amaçladı. Bu çok alçakça bir oyundu. Ama tutmayacağı açıktı, tutmadı da.

Sömürgeci-faşist Türk devleti, çetecilik uygulamasıyla halkı birbirine karşı baskı unsuru olarak kullanmayı hesaplıyordu. Nitekim, çapulcu çeteleriyle köy baskınları düzenledi. Onlar vasıtasıyla tehdit ve şantajı günlük olarak dayattı. Yurtseverlerin evlerini çetelere yıktırdı, işkence sopasını da onların eline verdi. Ancak bütün bu uygulamaların gerçek sahibinin kendisi olduğunu yine de gizleyemedi. Çetecilik, Türk sömürgeciliğinin bütün tarihi suçlarını ele verdi

Ulusal Kurtuluş Kuvvetlerimiz, amansız kış koşulları içerisinde bile, düşmanın teknik ve sayısal üstünlüğüne aldırmadan mücadeleyi daha da yükselttiler. Mücadelede vurulması gereken ilk hedef olarak, düşmanın çetecilik planını boşa çıkarmayı aldılar. Metreleri bulan yoğun kar yağışı altında köyden köye, dağdan dağa ulaşıp tüm bir Kürdistan'da bu amaç doğrultusunda devrimci eylemliliği yükselttiler. Sayısız köy toplantısı yapıp, düşman oyunlarını teşhir ettiler. Halkı bilinçlendirmenin yorulmaz çabasını gösterdiler. Eline silah tutuşturulan birçok insanı nasıl bir suça itildiklerini göstererek, ulusal kurtuluş yoluna çektiler. Düşmanın silahlarını ters teptirdiler. Ama, düşmana uşaklıkta ısrar edenlere de acımadılar. Hiç kimseye halkımızın kanı üzerinde yaşama hakkı tanınmayacağını, acımasız ve en kararlı biçimde ortaya koydular. Kış ve bahar aylarında, çetelere yönelik birçok eylem gelişti. Başarıyla sonuçlanan bu eylemler, düşman "set"inin çok çürük olduğunu gösterdi. Çeteciliği kendisi için bir set gibi, devrimin önüne örmeye çalışan sömürgeci-faşist düşman, bir kez daha yenilgiyi yaşadı. Bu sinsi politikasının iflası karşısında, paniğe kapıldı. Çetecilik kendisi için ağır bir yük olmaya başladı

Sömürgeci-faşist düşmanın geliştirmek istediği çeteciliğe ve ajan-muhbir yapıya karşı, bahar aylarında geliştirilen eylemlerden bazıları şunlar oldu:

1- 22 Nisan 1986 günü, Şırnak'a bağlı Kereşa köyünde bir HRK birliği tarafından toplantı düzenlenmiş ve düşmanın, gelen Kurtuluş Birliğini ihbar etmeleri amacıyla köye yerleştirdiği telsize el konulmuştur. Ayrıca, düşmana ihbar yaptığı tespit edilen köy muhtarı da 100.000 TL para cezasına çarptırılmıştır.

2- 29 Nisan 1986 günü, Pervari'ye bağlı Kol köyünde, Osyan köyüne mensup çetelerle çatışma çıkmıştır. Çatışmada bir yurtsever köylü yaralanmıştır.

3- 26 Mayıs 1986 günü, Şemdinli'ye bağlı Nirkola köyünde Musa Şen adlı bir çetenin siminof marka tüfeğine, 43 mermisi ile birlikte el konulmuştur. Ayrıca, aynı köyde bir de dürbün kamulaştırılmıştır.

4- 30 Mayıs 1986 günü, Şemdinli'ye bağlı Nehri köyünde düşmana kendi silahıyla çetecilik yapan Reşit Çiftçi'nin kalaşnikof marka silahına, 29 mermi ve bir şarjörü ile birlikte el konulmuştur.

5- 2 Haziran 1986 günü, Şemdinli'ye bağlı Kolita köyünde çeteciliğe soyunan Selahattin adlı şahıs, "köy korucusu" adı altında nasıl bir suça itildiği konusunda uyarılmış ve daha sonra serbest bırakılmıştır.

6- 17-18 Haziran 1986 günü, Herki köyü tümden silahsızlandırılmıştır. İki gece süren eylemde 2 adet kalaşnikof marka silah, 4 adet kalaşnikof şarjörü ve bunlara ait 72 adet mermi, 12 adet bruno marka tüfek, bunlara ait 10 adet kütüklük ve 340 adet mermiye el konulmuştur.

7– 16 Mayıs 1986 günü, Şırnak'ın Xirbikê Bestê köyünde konumlanmış olan düşman taburundan, Omyanus köyünde konumlanmış olan düşman birliğine erzak taşıyan kafileye pusu kurulmuştur. Ancak, erzağın zorla yurtsever köylülere taşıttırıldığının anlaşılması üzerine köylülere hitaben konuşma yapılmış, kendilerine nasıl bir oyuna alet edilmek istendikleri anlatılarak, 6 katır yükü erzak kamulaştırılmıştır.

8– Haziran 1986'da, Uludere-Ortabağ köyünde Sadoyê Avdo (Sait) adlı bir ajan, Kurtuluş Kuvvetlerimiz tarafından ölümle cezalandırılmıştır.

9– Haziran 1986'da, Hakkari'nin Kelatan köyüne giren Kurtuluş Kuvvetlerimiz, çetelere ait 1 kalaşnikof, 2 bruno marka tüfek, bir dürbün ve çeşitli malzemelere el koymuştur.

10– 25 Haziran 1986'da, Kurtuluş Kuvvetlerimizin Şırnak'ın kırsal kesimindeki bir çetenin evine düzenledikleri baskında 6 kişi imha edilmiştir.

Ulusal Kurtuluş Kuvvetlerimiz, çetecilik silahını işlemez hale getirdikleri gibi, düşmanın askeri birliklerine de bu süreçte soluk aldırmadılar. Sürekli bir hareket ve eylemlilik içerisinde düşmana ağır kayıplar verdirdiler. Düşmanın askeri taktiklerini boşa çıkardılar ve halk savaşının üstünlüğünü bir kez daha sergilediler.

Ulusal Kurtuluş Kuvvetlerimizin sömürgeci-faşist ordu birliklerine karşı geliştirdiği eylemlerden ve çıkan çatışmalardan bazıları şunlar oldu:

11– 25 Mart 1986 günü, Hêzil boyunda bulunan ve Bestler mıntıkası olarak nitelendirilen alanda, Şırnak'ın Çemkê Tahlo köyünde konumlandırılmış olan düşman karakolunun mevzilerine karşı, bir HRK birliğince saldırı düzenlenmiştir. Saldırı sonucu mevzilerini terkedip kaçan düşman erleri köylülerin evlerini kendilerine siper edinerek korunmaya çalışmışlardır. Saldırıda bir düşman eri yaralanmış ve mevzide bulunan bazı eşyalar ele geçirilmiştir.

12– Aynı günlerde, Hêzil boyunda yer alan Şırnak'ın Grek köyünde konumlandırılmış olan düşman karakolunun tepeliğinde, bombalı tuzaklar kurulmuş ve pankartlar asılmıştır. Faşist-sömürgeci kuvvetler alana uzun süre girememişlerdir.

13– 8 Nisan 1986 günü, Hakkari'de düşman kuşatmasına maruz kalan bir devrimci savaş birliğimiz, sabah saat 04.00'ten akşam saat 19.00'a kadar süren bir çatışma içine girmiştir. Düşman karadan yoğun kuşatma ve havadan helikopterlerle taramalarda bulunmasına rağmen, Devrimci Savaş Birliğimiz çatışmadan başarıyla sıyrılmış ve faşist-sömürgeci kuvvetlere kayıplar verdirmiştir. Çatışmada 1 subay ve 1 er öldürülmüş, çok sayıda asker ise yaralanmıştır.

Fakat bu çatışma esnasında Devrimci Savaş Birliğimiz enternasyonalist devrimci Aziz yoldaşı şehit vermiştir.

14– 8 Nisan 1986 günü meydana gelen çatışmada birlikten kopan Şerif (Salman KAVAL) yoldaş, saflara sızdırılan Sadık Babat adlı bir hain tarafından 1 Mayıs 1986 günü alçakça katledilmiştir. Olay, 1 Mayıs günü Hakkari'nin Kehê köyü çevresinde meydana gelmiştir.

15– 29 Nisan 1986 günü, Pervari'ye bağlı Omyanus köyünde konumlanmış olan bir düşman birliğine saldırı düzenlenmiştir. Saldırı sonucu 1 düşman askeri yaralanmıştır.

16– 15 Nisan 1986 günü, Gabar dağında sabah saat 05.00 sıralarında HRK'ye bağlı bir birliğimizle düşman askeri kuvvetleri arasında geniş çaplı bir çatışma çıkmıştır. Bir özel tim ve Derweş'e bağlı çetelerin de katıldığı düşmanın imha amaçlı saldırısı, Ulusal Kurtuluş Birliğimiz tarafından ustaca tersine çevrilmiştir. Kuşatmaya alındığını farkeden Kurtuluş Birliğimiz, anında müdahale ederek düşman güçlerini yoğun ateş altına almış ve düşmanı gerisinden çevirerek pusu kurmuştur. Bu pusuda 4 düşman askeri imha edilmiş ve düşman panik içerisinde geri çekilmek zorunda bırakılmıştır. Silahlı Kurtuluş Birliğimiz, çatışmada hiçbir kayıp vermemiştir.

17– 15 Nisan 1986 günü, Gabar dağında çatışmanın sürdüğü saatlerde ayrı bir olay daha meydana gelmiştir. 28 Mart 1986 günü, Mahsum KORKMAZ yoldaşın şehit düştüğü pusuda yaralanarak, yoldaşları tarafından Gabar dağının uygun bir noktasında tedaviye alınan Kalender İLHAN (Metin) yoldaş, yerinin bir ihbar sonucu belirlenmesi neticesinde 9 Nisan gününden itibaren düşman çemberine alınmış ve çevreye atılan pusularla birlik imha edilmek istenmiştir. Birliği pusuya düşürme amaçlarına ulaşamayan düşman, 15 Nisan günü dağın iki tarafından imha amaçlı saldırıya geçmiştir. Birinci saldırı noktasında ağır kayıplarla püskürtülen düşman, ikinci noktada Metin yoldaş yalnız olmasına rağmen yaklaşma cesaretini gösterememiştir. Teslim ol çağrılarına Metin yoldaş, yaralı olduğunu söyleyerek kendilerinin gelmelerini isteyen bir karşılık vermiştir. Düşman yaralı yoldaşımızın yanına gitme cesaretinde bile bulunamamış, ihbarı yapan Mehdinanlı Süleyman adlı şahsı öne katarak üç askerini göndermiştir. Metin yoldaş, düşmanın iyice yaklaşmasını bekleyerek elindeki bombayı kullanmış ve son nefesinde bile direnişin görkemli örneğini sergilemiştir. Hain ile 3 düşman askeri patlama sonucu imha olmuşlardır. Metin yoldaşın direnişi çevre köylerde büyük bir etki yaratmıştır.

18– 11 Mayıs 1986 günü, Uludere'nin Hêzil boyunda bulunan Elcan mıntıkasında, faşist-sömürgeci birliklerle bir HRK birliği arasında çıkan çatışmada 1 subay ve 2 asker öldürülmüş, çok sayıda düşman askeri ise yaralanmıştır. Ayrıca, düşman askeri birliklerine ait bir kurt köpeği de vurulmuştur.

Ancak çıkan çatışmada Devrimci Savaş Birliğimiz, Emin DAL (Hasan) yoldaşı şehit vermiştir. Hasan yoldaş, olayda büyük kahramanlık örneği göstermiş, yaralı haliyle yoldaşlarını düşman kuşatmasından haberdar etmiş ve **"Biji PKK"** sloganıyla şehit düşmüştür. Sömürgeci-faşist düşman olay hakkında herhangi bir açıklamada bulunmamıştır.

19– 20 Mayıs 1986 günü, Kuzey Kürdistan'dan Güney Kürdistan'a geçmek isterken kontr-gerilla timlerinin döşediği anlaşılan mayına basan Mehmet Emin Sezgin (Hacı Ömer) yoldaş şehit düşmüştür.

20– 22 Mayıs 1986 günü, Çırav dağında Ulusal Kurtuluş Kuvvetlerimiz ile düşman askeri birlikleri arasında bugüne değin yaşanan en büyük çarpışmalardan biri meydana gelmiştir. Sabah saat 09.00'dan 11.00'e kadar iki saat süren çarpışmada düşman helikopterler desteğinde top, orta otomatik tüfek ve roketatarlarla donatılmış olduğu halde ağır kayıplar vererek geri çekilmek zorunda bırakılmıştır. Çarpışmada 2 subay, 18 asker ve 4 çete imha edilmiştir. Çarpışma, yer yer kuşatmalar ve zaman zaman da göğüs güğüse sürmüştür. Devrimci Kurtuluş Birliğimiz, üstün askeri taktikler sergileyerek düşmanı püskürttüğü çarpışmada üç değerli savaşçısını şehit vermiştir. Şehit yoldaşların adları şöyledir: Abdullah ACAR (Yaşar), Abdülkadir HANÇER (Hacı Musa) ve Ekrem GÜVEN (Adnan).

* * *

Sömürgeci-faşist düşmanın 1986 kış ve baharı için yaptığı hesaplar görüldüğü gibi tam tersine çevrildi. Düşman hem siyasi ve hem de askeri planda yenilgiye uğratıldı. Çetecilik politikasının iflası bu yenilginin açık ilanı oldu. Siyasi açıdan, kitleleri Devrimci Kuvvetlerle karşı karşıya getirmek ve teslim almak gibi bir amacın yanısıra, askeri bakımdan da kendi kuvvetleri önüne çekmek istediği bir set olarak kul-

lanmayı amaçladığı çeteciliğin ağır darbelerle dağıtılması, sömürgeci-faşist düşmanın siyasal yenilgisi üzerinde askeri çıkmazını da derinleştirdi. Açık çeteciliğin tersi sonuç verdiğini görmesi üzerine, bu kez gizli çeteciliğe ağırlık verdi. Ancak bu, tarihi boyunca uyguladığı komplo yöntemine yeniden sarılması demekti ki, halkımızın karşılaştığı yeni bir olay değildi. Tam tersine bu, sömürgeci-faşist düşmanın Kurtuluş Kuvvetlerimiz karşısına doğrudan çıkma gücünü gösteremeyip, "ne kadar zarar verirsem kardır" mantığıyla en kalleşçe yöntemlere sarıldığının ve yenilgisinin açık bir kanıtı oldu. Ama açıktır ki, çok güvendiği 800 binlik ordusu karşısında, sayı ve teknik donanım açısından kendisiyle çok eşitsiz koşullarda savaşan Kurtuluş Birliklerimizle, savaş meydanlarında hesaplaşma gücünü kendisinde görmeyerek, ihanete çare diye sarılan bir düşman kendi yenilgisini kabul etmiş demektir. Ülkemizde yaşanan savaş bu düzeye ulaşmıştır.

Ulusal Kurtuluş Kuvvetlerimiz, yaşanan süreçte düşmanın sayı ve teknik gücüne dayanarak üstünlük iddialarını da yerle bir etmişlerdir. Çıkan bir dizi çarpışma ve saldırı eylemlerinde, düşman askeri birliklerinin mukavemet gücünde olmadığı, komuta gücünün zayıflığı, er'in savaşma istek ve yeteneğinin kesinlikle bulunmadığı bir kez daha açığa çıkarılmıştır. Emperyalist ve sömürgeci ordudaki teknik ve sayı üstünlüğünün savaşın gelişimini belirleyen bir yan olmayıp, tam tersine halk savaşının gelişim karakterinin, düşmanı güvendiği bu tek olanakları üzerinde hantal ve işlemez kıldığı gerçeği bir kez daha yaşanmıştır. 15 Nisan Gabar ve 22 Mayıs Çırav çatışmaları bu gerçeğin en somut örnekleridir. Gündüz süren bu çarpışmalarda, Türk ordusunun zayıflıkları en net biçimde görülmüştür. Türk askerinin, HRK savaşçılarıyla karşı karşıya gelerek savaşacak durumda olmadığı, bu cesareti gösteremediği, subayların ise savaş sanatından uzak oldukları hem kendilerince, hem de HRK savaşçıları tarafından görülmüştür.

HRK'nin artan devrimci saldırıları ve çarpışmalarda her koşulda insiyatifi ele geçirme gücü, sömürgeci-faşist orduyu hareket tarzında yeni değişiklikler aramak zorunda bırakmıştır. Sömürgeci-faşist düşman, yaygın operasyonlarla Devrimci Kuvvetleri aramanın boş bir çaba olduğunu, operasyonlarda kendisinin ağır kayıplara uğradığını, Kürdistan dağlarında büyük riskleri göze almadan gezilemeyeceğini kavramış, bu ise Devrimci Kuvvetlere geniş bir coğrafya üzerinde hareket etme imkanını kazandırmıştır. HRK'nin artan gücü, düşmanın geçen yıl olduğu gibi, yaygın karakol sistemini de işlemez kılmıştır. Sömürgeci-faşist düşman, her an saldırıya uğrama korkusuyla karakolları birleştirme yoluna gitmiş ve yeni takviyelerle tam bir savunma pozisyonuna sokulmuştur.

Yiğit Kürdistan Halkı,

Önünde durulamaz bağımsız ve özgür yaşama talebinin vücut bulacağı yer, PKK önderliğinde açılan ERNK bayrağının altıdır. Bu bayrak altında toplanmalı ve bütün gücünü savaşı yoğunlaştırmaya vermelisin. Senin bağımsız ve demokratik geleceğinin tek güvencesi bu bayrak altında sürdüreceğin direniştir.

Senin öz gücün olan Silahlı Kurtuluş Kuvvetlerin (HRK), PKK öncülüğünde sürdürdüğü iki yıllık savaş süresince gerçekleştirdiği atılımla, senin gücünün kanıtı oldu. Haklı davaların hiçbir gerici güç tarafından durdurulamayacağını, halkların devrimci şiddetinin daima zaferler yaratacağını kendi pratiğinde kanıtladı. HRK, senden aldığı güç ve senin öz evlatlarının kanıyla büyüdü ve ordulaşan bir halk gerçekliğine doğru yürüdüğümüzün belgesi oldu.

Vahşeti, cinayetleri ve alçakça komplolarıyla kanımız üzerinde yaşayan Türk sömürgeciliği, bugün artık yıkımın eşiğine getirilmiştir. Ancak, atılan adımların ve yaratılan gelişmelerin henüz bir başlangıç olduğunu bilmek durumundayız. Önümüzdeki aylar ve yıllarda devrimci savaşımız daha da şiddetlenecektir, şiddetlendirmek zorundayız. Bu, savaşın büyük acılarına da katlanmak zorunda olduğumuzu gösterir. Zafer, hiçbir zaman kolayca elde edilemez. Ve hele karşısında savaştığımız güç, tarih boyunca barbarlık ve vahşetiyle ün salmış Türk sömürgeciliği ise, bu bin kez daha doğrudur.

Çılgına dönen Türk sömürgeciliği, ulusal kurtuluş mücadelemizi bastırmak, ya da en azından kendi ömrünü biraz da olsa uzatmak için, hiçbir vahşet uygulamasından geri durmayacaktır. Daha çok köylerimizi yıkacak, savaş uçaklarını daha çok havalandıracak, karadan ve havadan en akıl almaz saldırılar düzenleyecektir. İşkence, zulüm ve sömürüyü daha da derinleştirecektir. Haince komplolar düzenleyecek, bizi yüreğimizden vurmak isteyecektir. Bunlar, yenilen bir düşmanın başvuracağı kaçınılmaz yöntemlerdir. Çünkü çareyi, yenilen bir düşman olarak Türk sömürgecileri de vahşi saldırılarda bulmaktadır. Bu, bizim halk olarak gücümüzün ve zafere yürüdüğümüzün kanıtıdır. Geleceğin aydınlık günlerinin yaratıcısı olan savaşın günlük acılarını azaltmak, bilmek zorundayız ki yine bizim elimizdedir. Örgütlenme ve savaş gücümüzü büyüttükçe, düşmanın üzerine üzerine yürüdükçe, düşmanın nihai yenilgisinin çok daha yakınlaştığını göreceğiz. O halde;

Ölüm korkusuyla üzerimize saldıran sömürgeci-faşist Türk ordusuna hakkettiği dersi verelim. Yüzyılların hesabını; köylerimizi, şehirlerimizi, dağ ve ovalarımızı birer savaş alanına çevirerek soralım. Sıradan kesici aletlerden kazma ve küreğimize kadar her şeyi bir silah haline getirelim. Oğullarımız ve kızlarımızı, Kurtuluş Kuvvetlerine katalım. Düşman ordusuna, ülkemizdeki her saniyeyi yaşanmaz hale getirelim. Gelecek ancak bizim ellerimizle yaratılacaktır. Hiç kimse savaşın uzağında durabileceği hayaline kapılmamalıdır. Bu en kötü ve zararlı bir düşüncedir. Bu düşünceye kapılanlar, en başta kendilerini düşmana yem etmiş demektir. Düşmana yem olmayalım, tam tersine kendimizi, emeğimizi; yüreğimiz ve beynimizle düşmana karşı bir silah haline getirelim. Düşmanın körüklediği her türlü çelişki ve ayrılığın bir düşman oyunu olduğunu bilerek, gücümüzü birleştirelim. Bu birleşik güçle savaşalım. Hainlere, ihbarcı ve çetelere yaşam hakkı tanımayalım. Gerekirse çıplak ellerimizle boğalım. Bir bayrak altında birleşip, böyle savaştığımızda zaferin daha da yakınlaştığını göreceğiz!

– Gelecek, Bağımsızlığı ve Özgürlüğü İçin Savaşan Halkımızın Olacaktır!
– Kahrolsun Faşist Türk Sömürgecileri ve Emperyalizm!
– Yaşasın Partiya Karekerên Kurdistan (PKK)!
– Yaşasın Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi (ERNK)!
– Yaşasın Halkımızın Ulusal Kurtuluş Kuvvetleri (HRK)!

ENİYA RİZGARİYA NETEWA KURDISTAN (ERNK)
Temmuz 1986

GENELDE VE KÜRDİSTAN'DA HALK SAVAŞI

«Kaybettiğimiz her şeyi yeniden kazanmanın kararlılığı ve inancıyla atıldığımız bu öz savaşımızda zafer bizim olacaktır!» (A. ÖCALAN)

GEÇEN SAYIDAN DEVAM

Stratejik-DENGE aşaması boyunca HAREKETLİ SAVAŞ esas olmakla birlikte; gerekli olduğu yer ve koşullara bağlı olarak **gerilla savaşı** ve **mevzi savaşına** da başvurulur. Mevzi savaşı, stratejik savunma sırasındaki bir durdurma harekatında önemli kilit noktaların, her ne pahasına olursa olsun inatla savunulması için ve stratejik savunma sırasında (düşman açısından) tecrit edilmiş ve yardımdan yoksun bırakılmış bir düşman kuvvetiyle çarpışıldığı zaman başvurulur. Elbette ki bu koşullara bağlı bir olaydır. Ancak bu aşamada genel bir olgu haline getirilmesi ve HAREKETLİ SAVAŞ'ın yerine konulmasına izin verilemez. "**Kazanabildiğin zaman dövüş, kazanamayacağın zaman çekil**"; hareketli savaşın özü burada yatmaktadır.

Kuvvetler dengesinde büyük değişmelerin meydana geleceği bu ikinci aşama oldukça uzun sürer. Ulusal kurtuluşçu güçler yavaş yavaş yükselirken, işgalci güçler yavaş yavaş gerileyecektir. Sömürge ülke güçleri içinde bulunduğu aşağı durumdan çıkacak, sömürgeci güçler ise üstün durumlarını yitireceklerdir. Önce iki güç eşit duruma gelecek, sonra nispi durumlar tersine dönecektir. Bu dönemde ulusal kurtuluş savaşı, STRATEJİK KARŞI-SALDIRI hazırlıklarını tamamlayacak, karşı-saldırı ve düşmanın tümden ülkeden temizlenmesi dönemine girecektir.

Evet, aşağı durumda eşitliğe, sonra da üstünlüğe yükselen bir halk hareketi ve üstün durumdan eşitliğe ve aşağı duruma düşen bir işgalci güç savunmadan dengeye ve bir karşı-saldırıya geçen devrimci kuvvetler, saldırıdan elinde kalan yerleri korumaya ve sonra geri çekilmeye başlayan karşı-devrim cephesi...

İşte UZUN SÜRELİ HALK SAVAŞI'nın kaçınılmaz gidişatı budur. Fakat, yine dünya halklarının tarihi göstermiştir ki, bu noktada da itiraz sesleri yükselir. "Ulusça boyun eğme ve uzlaşma" yanlıları yine kendilerini ele verirler. Çin devrimci savaşımında bu uzlaşmacı anlayış şu sözlerde somutlaşır: "**Aşağı durumdan eşit duruma gelmek için Çin'in Japonya'nınkine denk bir askeri ve ekonomik gücü olması, hele eşit durumdan üstün duruma geçmemiz için askeri ve ekonomik gücümüzün Japonya'nınkinden de üstün olması gerekir. Ama bu olanaklı değildir, bundan dolayı da yukarıdaki sonuçlar doğru değildir.**" Çin'de teslimiyetin sesi bu iken; bunu direnişin sesi şöyle yanıtlar: "**Bu, savaş sorununa mekanik bir yaklaşımı ve tek yanlı bir görüşü yansıtan 'silahlar her şeyi belirler' teorisidir. Bizim görüşümüz bunun tersidir; biz yalnızca silahları değil halkı da görürüz, silahlar savaşta önemli bir etkendir, ama sonuç üzerinde etkili tek etken değildir; son sözü nesneler değil, insanlar söyler. Kuvvet yarışması, yalnızca askeri ve ekonomik güçlerin yarışması değildir. Aynı zamanda insan gücünü ve moralin de yarışmasıdır. Askeri ve ekonomik gücü insanlar yönetir... Hiç kuşku yoktur ki, Çin'in askeri ve ekonomik gücü yavaş yavaş artacaktır. Yeterki, Direnme savaşına ve birleşik cepheye dört elle sarılsın. Düşmanımız ise, uzun savaş ile, iç ve dış çelişkilerle zayıflayacak askeri ve ekonomik gücü eninde sonunda tersine dönecektir...**"

İkinci aşama boyunca işgalci güçler, sömürge ülke topraklarında düzinelerce tümenini yitirip gitmektedir. Yaygın gerilla savaşı ve halkın düşmana karşı giriştiği harekat, düşman kuvvetlerini eritecek, yurt özleminin, savaş bıkkınlığının ve hatta savaş aleyhtarı duyguların körüklenmesiyle işgal ordusunun maneviyatı iyice bozulacaktır. Bu ikinci aşama, savaşın bütünü içinde, geçici bir aşama olmakta ve belki de en güç dönemi teşkil etmektedir. Ama bir dönüm noktası olduğu da bir gerçektir. Ülkenin bağımsız bir ülke olması ya da sömürgeciliğin devam etmesi ilk aşamada büyük kentlerin elde bulundurulması veya yitirilmiş olmasıyla değil, ikinci aşamada bütün ulusun gösterdiği çabanın, büyüklüğü ile belirlenir. Eğer, Direniş Savaşına, Ulusal Cepheye ve uzatmalı savaşa dört elle sarılınırsa, bu aşamada halk kuvvetleri zayıflıktan kuvvetliliğe geçme gücünü kazanacaktır. Bu ulusal kurtuluş savaşında üç perdelik direnme savaşının ikinci perdesini oluşturur. "Ve dramda rol alan bütün oyuncuların çabasıyla, yetkin bir üçüncü ve son perde olanaklı hale" gelir.

HALK SAVAŞINDA STRATEJİK KARŞI-SALDIRI VE BAĞIMSIZLIK

Halk savaşında stratejik KARŞI-SALDIRI'ya varış veya üçüncü ve son perdenin ifa edilmesi, yitirilen toprakları tümden geri almak, ve düşman ordularını ülkeden söküp atmak için karşı-saldırıdır. Bu, her şeyden önce, ülkenin bundan önceki aşamada ulaşabildiği ve üçüncü aşamada büyümesini sürdürecek güçte olmasına bağlıdır. Fakat yalnızca ülkenin gücü yeterli olmayacaktır, aynı zamanda uluslararası kuvvetlerin desteğine ve düşmanda meydana gelen değişmelere dayanarak sürdürülmesi olanaklıdır. Bu da, ülkenin uluslararası propaganda ve diplomasi alanındaki görevlerini ifade eder. Üçüncü aşamada savaşım artık stratejik savunma aşaması olmayıp, STRATEJİK KARŞI-SALDIRI halini alacaktır. Bu dönemde Stratejik iç hatlarda dövüşülmeyip yavaş yavaş stratejik dış hatlara doğru kayılır. Ve ülke sınırları ötesine ilerlenmedikçe bu savaş bitmiş sayılmayacaktır. Artık ordular dövüşür. Ve bir önceki aşamalarda sözkonusu olan kısmi ayaklanmalar büyük şehirleri kapsayarak, düşmanın son mevzilendiği alanlara saldırılır. Üçüncü aşama uzatmalı savaşın son aşaması olduğuna göre savaşta sonuna kadar sebat etmekten söz edilirken, kastedilen bu aşamanın sonuna kadar sürdürülmesidir. Başlıca mücadele biçimi yine HAREKETLİ SAVAŞ olmakla birlikte mevzi savaşları önem kazanmaya başlar. Mevzi savunma, ilk aşamalarda önemli değilse de mevzii saldırılar, değişen koşulları ve görevin gereği bakımından, üçüncü aşamada hayli önem kazanır. Bu üçüncü aşamada, gerilla savaşı gene hareketli ve mevzi savaşlarla desteklenerek steratejik destek sağlar ama ikinci aşamadaki gibi asıl savaş şekli olmamaktadır.

Savaş tüm halkı kapsar. Ve düşman her tarafta büyüyen halk orduları tarafından kovalanır. Mümkün olduğunca en büyük ordu, kolordu merkezlerinde tutunmaya çalışır. Ancak düşman savunmadadır; güçlerini sürekli yitirmektedir ve morali tümden çökmüştür. Son bir vuruşla tepelenmek üzere saldırılır ve düşman kaçınılmaz beyaz bayrağını çeker. Artık tek tek kurtarılmış bölgelerdeki cephe hükümetleri, tüm ülkeye yayılır ve başkentte çekilen bağımsızlık ve özgürlük bayrağıyla tüm dünyaya genç cumhuriyetin kuruluşu ilan edilir.

Halkın öz gücüyle karınca kararınca, tırnakla sökülüp elde edilen bağımsızlık ve özgürlükle parlak bir zafer elde edilir. Her şeyi halkın özgücü ve fedakarlığının belirlediği bu mücadelede elbette ki dünyadaki tüm dostlardan destek alınmaya çalışılır. Fakat zafere varıldığı gün bile temel gerçek unutulmamalı; tüm dünya uluslarıyla eşit statüde olunduğu, bir an bile gözden uzak tutulmamalıdır. Kendi öz gücüyle kazanılan bir zaferde, ulusun herkesten çok kendisine saygısı olmalıdır. Onurlu bir halkın tavrı bundan daha farklı olamaz.

KÜRDİSTAN'DA ŞAHLANAN UZUN SÜRELİ HALK SAVAŞI

Bugün ülkemizde yürütülen halk savaşı önemli mevziler kazanarak ilerliyor. Dünyanın diğer halklarının sürdürdükleri UZATMALI HALK SAVAŞI'nın bir benzeri kendine özgü yanlarıyla Kürdistan'da sürdürülüyor. Bu gerçekliğe ulaşmanın anlamını tarihsel gelişmelerde bulmak mümkündür.

Kürdistan'a kapitalizmin girişi ve modern sınıfların doğuşu çağdaş anlamda bir ulusal kurtuluş savaşının gelişmesinin maddi koşullarını yaratmıştı. Bunun yalın gerçeği ve subjektif koşullarının tamamlanışı, ifadesini halkın öz iradesi ve programsal politik gücü işçi sınıfı partisinin oluşumunda buldu. Kürdistan İşçi Partisi (PKK)'nin kuruluşu artık mücadele hattını aydınlatıyordu.

PKK'nin programıyla ulusal kurtuluş savaşımızın stratejik hattı resmi olarak belirlenmiş ve kamuoyuna açıklanmış oluyordu. Bu UZUN SÜRELİ BİR HALK SAVAŞI olacaktı. Ve üç aşamalı savaş stratejisi gereği, en son aşamada, STRATEJİK KARŞI-SALDIRI'da, son perde rolünü ifa edecek, Türk sömürgeciliği ülkemizden sökülüp atılacak, bağımsız, özgür ve demokratik bir Kürdistan'a ulaşılacaktı.

İşte, PKK'nin kuruluş yılı olan 1978 sonlarından itibaren, bu yönde ilk adım atılmış oluyordu. Halkımıza açık savaş ilan edilen 12 Eylül 1980 faşist darbesinin ardından, öncü gücümüz geri çekiliş yıllarında muazzam irade ve güç birikimini sağlayarak gelişmiş bir halk savaşı yürütmenin hazırlıklarını tamamladı. Bu faaliyetlerin bir sonucu olarak 1984'ün Ağustos'unda büyük bir devrimci atılımla HÊZÊN RİZGARİYA KURDISTAN (HRK)'nin kuruluşu halkımıza ve dünyaya ilan ediliyordu. Artık ordu örgütlenmesinin ilk çekirdekleri olan HRK ile, bu savaşımın resmen başladığı duyuruluyordu.

Vietnam halkının mücadelesinin bir benzeri ülkemiz koşullarında gerçekleşiyordu. Daha öncü partisinin, kuruluşuyla birlikte şiddete başvurmak zorunda kalan halkımız; artık resmen ilan ettiği HRK etrafında birleşip savaşarak; düşmanı ise toptan yok etmek üzere yavaş yavaş geriletecektir.

Bu dönemde bizde de boyun eğiş ve teslimiyet sesleri çatlak bir biçimde duyulmaya başlandı. Aslında bunlar eskiden beri yaptıklarını bu kez düşmanla daha da bütünleşerek yaptılar ve Balli Kombetar tipinde ihanet örgütlenmeleri oluşturmaya koyuldular. Bu örgütlenmelerini provokasyonla ve emperyalizmle bütünleştirerek, mücadelenin gelişimini engellemeye çabaladılar.

Fakat direniş, tarihin zorunlu akışı içinde sözünü söylemeye devam ediyordu. Başında gerillanın ön biçimi olan silahlı propaganda birlikleri, bir yandan gerillaya geçiş koşullarını oluşturuyor, öte yandan hem parti birimlerinin örgütlenmesini sağlıyor ve hem de ulusal kurtuluş cephesinin ilanının koşullarını yaratıyordu.

Yoğun ve parlak bir mücadeleyle bu görevler başarıyla yerine getiriliyordu. Ve bir yıl bile geçmeden, halkımızın diriliş ve direniş bayramı olan Newroz'da, seçkin evladı Mazlum DOĞAN yoldaşın şehit edildiği gün olan 21 Mart 1985'te Kürdistan halkının siyasal birliğinin ve gelecekteki demokratik halk iktidarının örgütlü gücü Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi (ERNK) ilan ediliyordu.

UZUN SÜRELİ HALK SAVAŞI'nın ilk aşaması olan STRATEJİK SAVUNMADA gerilla mücadelesi daha örgütlü bir güçle açılan yeni tarihsel sayfada hızla ilerleyecekti. Ulusal önderimiz Abdullah ÖCALAN yoldaş ERNK'nin kuruluşu vesilesiyle halkımıza şöyle sesleniyordu:

"Yeni bir sayfa açılıyor. Bu, görkemli bir direnme sayfasıdır. İyi niyetli olan, direnmek ve kurtuluş isteyen herkese bu sayfada adını yazma hakkı vardır. Geçmişte günahı ve suçu ne olursa olsun ama gerçekten tüm içtenliği ve dürüstlüğüyle tarihe bu biçimde katılmak istiyorsa bu hak herkese verilmelidir. Fakat eğer yine bu yüce sıfatların arkasına sığınıp, PKK'nin cephe silahıyla yeni özgürlük sayfaları açmaya çalıştığı bu dönemden sonra da işbirlikçiliklerini ve olumsuzluklarını sergilemeye devam edip, bunu bir siyaset haline getirirlerse, açık ki o durumda hiçbir kuvvet bizim bunları ezmemizi engelleyemeyecektir... Biz bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizi tüm insani yeteneklerimiz ve halkımızın gücünü ortaya koyarak sonuca götürmeye çalışacağız. Bu konuda ortaya çıkacak olan her eksiklik ve hatanın eleştirisi dostça bir yaklaşım olarak kabul edilir. Ama böyle soylu bir birliği bozmak ve rayından çıkarmak isteyenler kim olursa olsunlar, halk tarafından affedilmeyeceklerdir. Hangi sıfat ve maske altında olursa olsun, ulusal direniş ve birliğimize yönelenlere karşı özgürlük savunulmalıdır. Çünkü halkın çıkarları, ilerici insanlığın hiçbir biçimde reddedemeyeceği kadar kutsal ve yüce çıkarlardır. Dolayısıyla hiçbir gerekçeyle önlenmemesi gereken bir hakkıdır..."

Artık halkımız bir ulusal direniş cephesi ve bir ulusal bayrağa resmen sahip oluyordu. Bunun siyasal ve tarihsel anlamı çok derindi. Dünya halklarından geride olmadığımız ve çağdaş halklar arasında özgür ve eşitçe yer almak için kendi öz gücümüzle hızla ilerleyeceğimiz anlamına geliyordu.

Birliklerimiz görkemli mücadele içinde ve halkın yaygın katılımıyla bir yandan kendi saflarını genişletiyor, diğer yandan kendi milis güçlerini oluşturuyordu.

HÊZÊN RİZGARİYA KURDISTAN (HRK) kuruluşunun birinci yılını doldurduğunda artık dost ve düşman ülkemizde bir GERİLLA SAVAŞI'nın yürütüldüğünü resmen kabul ediyordu.

ENİYA RİZGARİYA NETEWA KURDISTAN (ERNK)'nin birinci yıldönümünde ise halkımız bu yüce birliğinde ve ulusal bayrağının altında daha da örgütlü bir halde yeni dev atılımlara hazırlanıyordu. Artık BÖLGESEL YAYGIN GERİLLA BİRLİKLERİ ve bölgesel KISMİ AYAKLANMALAR'ın gündemleşmesi için sayısal ve niteliksel olarak hareketli savaş yürütecek birliklerin oluşumuna geçiliyordu. Bu konuda, büyük ÖNDER ve halkımızın yüce KOMUTANI Mahsum KORKMAZ (Agit) yoldaşın kendi komutasında oluşturduğu birlik örnektir.

Artık halkımız STRATEJİK DENGE'ye doğru hızla ilerleyecektir. Gündemleşecek yerel kısmi ayaklanmalar, HAREKETLİ BİRLİKLERİ besleyecek, milis kuvvetlerle düşmanı sürekli taciz edecek ve KURTARILMIŞ BÖLGELER'in yaratılması için, halkımızın ilk demokratik cephe yönetimlerini oluşturmak için hızla ilerleyecektir.

Ülkemizin birçok sahasını düşmandan temizlediğimizde, dengenin bu aşamasında Türkiye halkının yükselteceği bir direniş savaşı gündemleşip, halkımızın savaşıyla birleştirilirse, üçüncü aşamaya, son perdeye varmadan bu perdede devrimin zafer rolünü ifa etmek mümkün olacaktır.

Ne var ki, Türkiye halkı öncü gücünü ve tarihsel rolünü oynamada gecikirse, halkımız, son perdede, TC'nin hesabını tümden görmek için başta öz gücü olmak üzere, uluslararası alandan sağlayacağı destekle KARŞI-SALDIRI'ya geçecektir. Bozgun içindeki sömürgeci Türk orduları zamanın Osmanlı mehmetçiğinin Balkan halkları önündeki kaçışına benzer bir kaçışla ama bu kez tarihten toptan silinmek üzere kaçacaktır. Böylelikle Türkiye halkı da demokratik bir iktidarın öngününe gelmiş olacaktır. Halkımız ise, görkemli bir biçimde Kürdistan bayraklarıyla donatılış başkentimize, Ulusal Önderimiz Abdullah ÖCALAN yoldaşın halkımıza ve dünya halklarına Genç Demokratik, Özgür ve Bağımsız Kürdistan Cumhuriyetimizin duyurusunu tüm coşkusuyla selamlamak için ilerleyecektir.

– Kaybettiğimiz Her Şeyi Yeniden Kazanmanın Kararlılığı ve İnancıyla Atıldığımız Bu Öz Savaşımda Zafer Bizim Olacaktır!
– Kürdistan'ın İlk Kurtarılmış Bölgelerini Sağlamak İçin Tüm Güç, Fedakarlık ve Enerjimizi Seferber Edelim!
– Her Şey Bağımsız, Özgür ve Demokratik Bir Kürdistan İçin

... VE İHANETE İNAT, DİRENDİK, DİRENİYORUZ, DİRENECEĞİZ

GEÇEN SAYIDAN DEVAM

KASIM

Ve... 10 Mart 1985. Yine her zamanki gibi büyük bir heyecanla yaklaşan haber saatini bekliyorduk. Saat 19.00. Ve kahrolasıca kara haber ilk haber olarak veriliyordu: "9 Mart 1985'te Sason dağlık kesiminde 'güvenlik kuvvetleri' ile 'bölücü çete mensupları' arasında çıkan silahlı çatışmada biri kadın, 8 'terörist' ölü olarak ele geçirildi."

Böyle bir haberle sarsılmış, beynimizden vurulmuşa dönmüştük. Acı ve öfke karışımı bir duyguyla kafalar eller arasına alınmış, dişler sıkılmıştı. Soluklar kesilmiş, boğazlar düğümlenmiş ve tüyler diken diken olmuştu. Duyulan büyük acı ve öfkeyle hepimiz tir tir titriyorduk. Hiç kimseden ses çıkmıyordu. Hem konuşacak ne kalmıştı ki?.. Yaşaran gözlerle sıkılan yumruklar, duyguları anlatmaya yetmiyor muydu sanki?

Korkulan olay yaşanmış ve halkımız, ulusal kurtuluş mücadesinde 8 yiğit önder ve savaşçısını kaybetmişti. Aynı zamanda bu, Parti hareketimizin yeni direniş hamlesinde, o ana kadar yaşanan en büyük katliam oluyordu. Partimizin 8 kadro ve savaşçısını şehit vermesi gibi büyük bir kayıp yaşanmıştı. Ve bunun doğal sonucu olarak derin bir acı duyuyoruz.

Ama, Parti hareketi olarak, savaşan bir halk olarak, aynı zamanda da büyük bir gurur duyuyoruz. Çünkü ihenete inat, direnilmişti. Çünkü halkımızın ve Partimizin direniş geleneğine sahip çıkılmış ve bu gelenek can verme pahasına yaşatılmıştı. Çünkü kutsal bir yemini vardı devrimcilerin, düşmana teslim olunmayacağına, devrim şehitlerinin anısına bağlı kalınacağına, emperyalizme, sömürgeciliğe, yerel gericiliğe ve her türden uşaklığa karşı her yerde, her zaman ve her koşul altında, damarlarda dolaşan son damla kana kadar savaşılacağına dair and içilmişti. Ve bu an'a, on gün önceki toplantıda, ihanete karşı duyulan büyük bir öfkeyle bir daha tekrarlanmış ve yaşamın, mücadeleyi yaşatmak ve ilerletmek olduğunun bilinciyle tüm arkadaşlar, düşmana sağ olarak esir düşmememek gerektiği konusunda hiç tereddütsüz kararlı bir tavır takınmışlardı.

Ve işte şimdi, yoldaşlarımız, devrime bağlılığı ifade eden bu kutsal yeminin bilinciyle, düşmanın teslim alma girişimlerine karşı silahlarıyla karşılık vererek düşmana büyük kayıplar verdirmiş ve kişisel yaşamlarından fedakarlık yaparak, ölümde yaşamı yaratmışlardı. Düşmanın, Nebil alçağının ihanetine dayanarak geliştirmek istediği teslimiyet ortamını darmadağın etmiş ve kanlarıyla renk verdikleri bir ortamı; kızıl direniş ortamını yaratmışlardı.

"Acaba hangi arkadaşlar olabilir?" Bu şekildeki bir soruyu sormaya hiç gerek yoktu. Çünkü hepsi, bildiğimiz, daha on gün öncesinde birlikte olduğumuz arkadaşlardı. Ahmet İBİN (Cahit), M. ŞAH GÜNDÜZ (Renas), Ahmet Ali DEMİR (Zeki), Hüseyin YILMAZ (Ferhat), Enver DUVARCI (Cemil), Murat SEYREK (Şervan), Afife SAKAK (Berivan) ve ..... (Adnan) yoldaşlardı.

Yakından tanıdığımız ve yeni dönem faaliyetlerinin acı ve tatlı yönlerine birlikte katlandığımız 8 yoldaşımızı şehit vermiştik. Ve artık mücadelede onlarsız, ama onların yolunda ve anılarının önderliğinde yürüyecektik.

Ve herkes karanlık gecede anılara uzanmış, arkadaşları düşünüyordu.

Cahit'i düşünüyordu. Konferans salonlarını andıran büyük bir köy odasında... Hiç üzerinden çıkarmadığı uzun ve geniş parkasıyla, toplanmış olan köylü cemaatin başında bağdaş kurmuş vaziyette oturuyordu. Yine her zamanki gibi tatlı tebessümü ve güzel Kürtçesiyle 15 Ağustos 1984'ü anlatıyordu. Köylülerin saygı dolu bakışları arasında... "Evet" diyordu, büyük ellerini havaya kaldırarak, "artık Kürdistan halkı ulusal kurtuluş savaşını yürütecek askeri örgütüne de kavuşmuştur. Bu savaşta HRK gibi bir güce sahiptir artık. Ve bu güç, Kürdistan halkının savaş içinde ordulaşmasını sağlayacak; faşist sömürgecilerden, ordusuyla halkımıza karşı giriştiği tüm katliamların hesabını soracak, onu Kürdistan topraklarından kovarak nihai çöküşe götürecektir."

Ve yine Cahit'i görüyordu. 1978 Batman'ında... Güneşin yakıcılığı altında geçen yorucu bir çalışmadan sonra verilen bir mola saatinde... Petrol tesislerinin gölgesinde dinlenen işçiler arasında, başında miğferi ve üstünde mavi tulumuyla oturuyordu. İşçilerin can kulağıyla dinlediği propagandasıyla ulus ve sınıf bilincini işliyordu.

Ve işte Cahit'in son toplantıdaki sözleri çınlıyordu kulaklarında: "Düşman" diyordu, gür ve öfkeli bir sesle... "İhanetçiyi kullanarak kitlelerde devrime karşı güvensizliği geliştirmeyi ve teslimiyeti yaymayı amaçlıyor. Buna karşı biz de, ne pahasına olursa olsun, düşmanı geriletmek ve kitleleri canlı tutarak devrimci mücadeleyi geliştirmek amacıyla, devrimci propagandayı ve devrimci silahlı eylemleri yoğunlaştırmalıyız. Kendimizi düşman saldırılarına karşı korumalıyız. Ama şunu da belirteyim ki, düşmanla karşılaşma anlarında, ölünmesi gereken yerde ölmesini bilmeli ve asla düşmana esir düşmemeliyiz."

Böyle demişti O. Ve işte şimdi, düşmanla karşılaşma anında büyük bir direniş sergilemiş ve ölünmesi gereken yerde ölmesini bilerek şehit düşmüştü. O, devrimin yetkin bir kadrosu ve halkın güçlü bir önderiydi. Kitlelerle erken kaynaşan ve kısa sürede kendisini saygınlığıyla kabul ettiren proleter bir kişiliğe sahipti. İlk karşılaştığı bir insanla bile kısa süren bir sohbetten sonra hemen kaynaşırdı. Karşısındakinin duygu ve düşüncelerini dikkate alan propagandasıyla sözlerini dinletir ve anlatmak istediklerini mutlaka kavratırdı. Konuştuğu her insana kaldırabileceği bir görev verir ve mücadeleye hizmet ettirirdi. Bu özellikleriyle O, kendisini yığınlara kabul ettirmiş güçlü bir propagandacı ve örgütçüydü.

O, mücadelede en ağır yükü kaldıran ve bu yapısıyla sorumluluğundaki tüm yoldaşlara örnek olan güçlü bir komutandı. Geçmiş pratiğinin yanısıra, sorumlu olarak katıldığı yeni dönem faaliyetlerinde de, en ufak bir ikirciklik ve karamsarlığa düşmeden, üstün bir moral ve büyük bir kararlılıkla mücadelenin en ön saflarında yürümüştü. Uzak görüşlülüğü, ani karar veren ve yönlendirme gücüyle, tüm yoldaşlara, saygınlığa dayalı bir önder ve güçlü bir Parti kadrosu olduğunu kabul ettirmişti.

Renas'ı düşünüyordu. Soğuk ve zifiri karanlık bir gecede, ağır yüklerle ve düşmanın ağır kuşatması altında yapılan uzun bir yolculukta... Ağır yüküne rağmen, yorgun düştüğünü anladığı yoldaşının tüm ısrarlarına karşılık Renas, habire diretiyor ve onun da yükünü alıyordu. Tehlikeli bildiği noktalarda, muhtemel bir düşman pusunun olabileceği hesabıyla en öne çıkarak, kendisini yoldaşlarına siper ediyordu.

Yine Renas'ı görüyordu. 1976'da öğretmenlik yaptığı Kurtalan'ın bir köyünde. Sınıfta... Çok sevdiği öğrencileriyle birlikte... Öğrencilerinin dikkat ve saygınlık dolu bakışları arasında... kara tahtada... zaman zaman elindeki tebeşirle bir şeyler çiziyor ve zaman zaman da öğrencilerine dönerek, her zamanki güleç bir yüzle konuşuyordu: "Demek ki" diyordu,

"Türk devleti, bu okulları okuyup adam olmamız için değil, bize Kürtlüğümüzü unutturmak için açmış. Peki... o zaman okulları okumamak mı gerekiyor? Hayır! Okuyacağız. Ama... az önce konuştuklarımızın bilincinde olarak, araştırmak ve gerçekleri daha iyi anlamak için. Evet, sadece bunun için okumalıyız." Bunları söyledikten ve bir an sustuktan sonra, gözlerini öğrencilerine dikerek, "Öyle değil mi?" diye soruyordu.

Ve işte Renas'ın reformist teslimiyetçiliğe ve ihanete kin kusan ve ölümü hor gören sözleri çınlıyordu kulaklarında. Uzun ve yorucu geçen bir yolculuktan sonra sabah olmuş ve grup, Kayser çayının rahatlıkla görülebildiği yüksek bir noktaya konumlanmıştı. Tüm arkadaşların toplu oturduğu bir sırada, Renas, başı dik görkemli dağların, yeşil bir denizi andıran ormanın, sarısıyla, alıyla rengarenk açmış çiçeklerin ve sütü andıran aklığıyla kayalıklardan süzüle süzüle akan soğuk suların sergilediği manzaranın güzelliği karşısında büyülenmişcesine bakakalmış ve derin düşüncelere dalmıştı. "Gerçekten" diyordu, "ülkeye ve halka bağlılık için sadece yazılanları okumak yetmiyormuş. İnsan Kürdistan'ı gezerek, doğasını ve insanlarını daha yakından tanıdıkça, ufku daha da açılıyor ve gerçekleri daha iyi kavrıyor. Bakın... bakın! Hele şu güzelliğe bakın. Her şey bir yana, sadece bu güzellikler bile, uğruna ölmeye değer bir ülke olduğunu göstermeye yetmiyor mu? Varsın, o soysuz küçük-burjuvalar buna anlamsız bir ölüm desinler. Adını intihar koysunlar. Bu önemli midir? Hayır! Hiç değil. Çünkü onlar kendi mantıkları içinde düşünüyorlar. Onlar için yaşam, pis varlıklarını yaşatmaktır. Düşmanın yağmalarıyla Kürdistan viraneye mi çevrilmiş? İnsanlarımız düşman namlularından çıkan mermilerle katliamdan mı geçiriliyor? Faşizmin zindanlarında, halkımızın en yiğit evlatları devrimciler aklın alamayacağı ağır işkenceler altında can mı veriyor? Bu onları hiç ilgilendirmez. Yeter ki yaşayabilsinler. Yeter ki önlerine yalayabilecekleri bir kemik atılmış olsun. Bu kemiği Kürdistan'da değil de, Avrupa'da mı bulabiliyorlar? Hiç önemli değil. Sorun soysuzca bir yaşam değil mi? O halde Avrupa'ya giderler. Onlar, vatan gibi kutsal bir şey için ölmeyi akıllarının ucundan bile geçirmezler. Çünkü bu mantığa göre her şey odur ve öldüğü zaman, dünya da ölmüştür. İşte, böylesi soysuzca bir yaşam anlayışından ötürüdür ki onlar, ülke ve halk için ölmeyi 'anlamsız bir ölüm' olarak görüyor ve adını 'intihar' koyuyorlar.

Ama halkını ve ülkesini düşünen devrimciler için durum çok daha farklıdır. Devrimcilerin şiarı, 'Her şey benim için' değil, 'Her şey halk için, ülke için'dir. İnsan ülkenin bu güzelliklerini ve insanlarının kurtuluşa susamışlıklarını gördükçe, devrimin zorunluluğunu ve bu uğurda gerektiği yerde en ufak bir karamsarlığa düşmeden ölüme gitmek gerektiğini çok daha iyi kavrıyor. Bunu bu şekilde düşünmek bile mutluluk veriyor insana."

Böyle demişti O. Ve işte şimdi, bu güzel vatanın topraklarını potinleriyle kirleten yabancı düşman askerlerine karşı yürütülen kutsal savaşta şehit düşmüştü. O, mücadelenin yılmaz bir savaşçısı ve güçlü bir halk önderiydi. Kitlelerle olan seviyeli, olgun ve aktif ilişkilerinden ötürü çok geniş çevrelerce tanınmış, kendisini kabul ettirmiş ve kitlelerin saygınlığını kazanmıştı. Mücadelenin pratik işlerindeki fedakarlığıyla, zorluklar karşısındaki güçlü iradesiyle ve üstün moral gücüyle O, proleter bir kişiliğe sahip olduğunu çevresindeki tüm yoldaşlara kabul ettirmiştir.

Geçmiş pratik faaliyetlerinin yanısıra, yeni dönem pratik faaliyetlerinde de kendisine verilen her görevi büyük bir bağlılıkla yerine getirmişti. Düşmanın amansız saldırıları ve ağır kuşatması altında, birçok eğitim grubunu Kuzey'den Güney'e getirme, eğitim devrelerini tamamlamış birçok grubu da Güney'den Kuzey'e götürüp-getirme görevini büyük bir fedakarlıkla yürütmüş ve devrimci çalışmalarımızda önemli bir sorun olan koordinasyonu sağlamıştı. Olgun kişiliği, sade ve kavratıcı sözleriyle O, kitleleri etkileyen ve onlarla erken kaynaşabilen güçlü bir propagandacı ve örgütçüydü. O, halkımızın yiğit bir önderi ve Partimizin emektar bir kadrosuydu.

Zeki'yi görüyordu. Güzel bir yaz gününde... sık ağaçlar ve yüksek kayalıkların serin gölgesinde... Mücadele saflarına yeni katılmış bir grup eğitim adayı arkadaşın başında. Başucuna gelecek şekilde silahını astığı ağaca sırtını dayamış vaziyette oturuyordu. Elinde tuttuğu kitaptan yüksek bir sesle bazı bölümleri okuyordu. Bitirdiği her bölümden sonra kitabı kapatarak, bir yandan sade ve anlaşılır bir dille konuyu anlatıyor, bir yandan da konuşması esnasında tek tek süzdüğü arkadaşlara sorular soruyordu.

Ve işte Zeki'nin Partiye ve halka bağlılığı ifade eden sözleri çınlıyordu kulaklarında: "Ben" diyordu, "1980 sonrasında belli bir dönem Partiyle ilişkisiz kaldım. Diyebilirim ki bu dönem, yaşamımın en zor ve en acılı dönemiydi. Çünkü halkımı ve yoldaşlarımı düşündükçe, vicdan azabı çekiyor ve büyük bir eziklik duyuyordum. Ama tekrar Partime kavuştuktan sonra da bir o kadar rahatlamış ve sevinçten izah edilemeyecek kadar büyük bir heyecana kapılmıştım. Ve işte şimdi de yeni dönem pratik faaliyetlerine girmiş olmanın büyük sevinç ve heyecanını duyuyorum."

Böyle demişti O. Ve işte, düşmanla karşılaştığı anda da, Partiye ve halka olan bağlılığından en ufak bir tereddüte yer bırakmadan direnmiş ve bu uğurda şehit düşmüştü. O, cesareti, soğukkanlılığı ve girişkenliğiyle güçlü bir savaşçıydı. Kısa süren yeni dönem pratik faaliyetlerinde koşullara erken adapte olması, isabetli tahlillerindeki uzak görüşlülüğü ve gözle görülür hızlı gelişmesiyle, O kendisini tüm yoldaşlarına, hızla gelişen ve zorluklara göğüs geren güçlü bir iradeye sahip bir kişilik olarak kabul ettirmişti. Kürtçeyi yok denecek kadar az bilmesine rağmen, kısa sürede Kürtçeyle propaganda yapabilecek kadar öğrenmiş ve kitlelerle kaynaşarak, onlar tarafından sevilen ve sayılan biri durumuna gelmişti.

O, gelişmesiyle birlikte yanındaki arkadaşların da gelişmesine önem veren ve bu doğrultuda çaba sarfeden mücadeleci ve eğitici bir kişiliğe sahipti.

Ferhat'ı görüyordu. Güzel bir yaz gününde... Grup, dağın yamacında bulunan yüksek kayalıkların gölgesinde dinlenmekteydi. Ferhat ise, grubun hemen üstündeki yüksek kayanın tepesinde nöbetteydi. Silahıyla mevzilenmiş vaziyette, bazen gözüne tuttuğu dürbünle etrafı gözetliyor ve bazen de gruba dönerek, etrafın sakin olduğunu belirten işareti veriyordu.

Ve işte Ferhat'ın, toplumumuzda örgütün hayatiyetini dile getiren sözleri çınlatıyordu kulaklarında. Bir sonbahar gününde, yüksek bir dağın zirvesinde, üst üste yığılmış odunların tutuşturulmasıyla harıl harıl yanan ateşin etrafında... Ferhat, silahını dizine koymuş vaziyette çömelmiş, elinde tuttuğu çubukla da ateşi karıştırıyordu. Gözlerini alevden ayırmaksızın derin düşüncelere dalmıştı. Bir an böyle durduktan sonra, düşünürken çattığı kaşlarını serbest bırakmış, hafif gülümsüyordu: "Gerçekten, insan" diyordu, "mücadelede örgütün ve örgütlü olmanın önemini çok daha iyi kavrıyor. Ve kavradığı oranda da örgütsüz yaşamın ne kadar içi kof ve anlamsız bir yaşam olduğunu çok daha iyi anlıyor. Düşünüyorum da... eğer böyle bir örgüt yaratılmaz ve böyle bir mücadele yürütülmez olsaydı, toplumumuzun hali ne olacaktı acaba? Düşünülmesi bile korkunç bir olay değil mi?"

Böyle demişti O. Ve işte şimdi, bağlılığını belirttiği örgütün ve mücadelenin saflarında, düşman birliklerine karşı kahramanca direnerek şehit düşmüştü. O, hiçbir kişisel çıkar gözetmeksizin kendisini halkının ve sınıfının kurtuluş mücadelesine adamış yiğit bir savaşçıydı. Birçok küçük-burjuva devrim kaçkınının mücadele saflarını terkettiği bir dönemde O, ülkenin ve halkın çıkarlarının her şeyin üstünde tutulması gerektiğinin bilinciyle, Libya'da çalıştığı işinden ayrılmış ve en ufak bir kişisel çıkar gözetmeksizin, ulusal kurtuluş mücadelesinin profesyonel bir neferi olmuştu.

DEVAMI GELECEK SAYIDA

Bir Başka Kanlı Eylül...

Baştarafı Son Sayfada

ler? Amaçları ve kullandıkları yöntemlerin birbirlerine ne kadar çok benzediğini görebilmek için Şili örneğine bakarken, faşist Türk cuntasını gözönüne getirebilmek yeterlidir sanırız.

Evet, bundan 13 yıl önce işbaşına geldiği günlerde, "Bizim şanda şöhrette gözümüz yok, yakında yönetimi sivillere bırakacağız" diyen ve yönetimden ancak halkın devrimci zoruyla alaşağı edilebileceği bugün çok daha kolay anlaşılabilen faşist kukla Pinochet, kimlerin çıkarları için yıllardır oluk oluk kan akıtmakta? Bunu anlamak için Allende'nin programına bakmak yeterli. Toprak reformu ve madenlerin ulusallaştırılmasını içeren bu program kimlerin çıkarlarına dokunuyor? Bu programdan hoşnut olmayanların başında, tüm ülke topraklarının %60'ını elinde bulunduran 600 kadar büyük toprak sahibi aile ile, o güne dek tüm madenlerin sahibi durumunda olan ABD tröstleri gelmektedir. 1970 seçimlerinde Unidad Popular (Halk Cephesi)'ın zaferine kadar bakır madenlerinin çoğunu elinde bulunduran Anaconta, Kennecott vb. şirketler Şili'de kısa sürede büyük vurgunlar vurmuşlardır.

Dünyadaki ve Latin Amerika'daki askeri darbelere, boşuna bir vurgunun aşamaları denmiyor. Gerçekten de tam bir vurgundur yaşanan. Ülkenin tüm değerli varlıklarının ortağı, hatta biricik sahibi durumuna getirilen emperyalist şirketlere sağlanan sömürü olanakları ve bu arada ucuz iş gücü, kölelik dönemini aratacak niteliktedir. Belki köle taşıyan gemiler artık Şili limanlarına demir atmıyor ama, şimdi köle tüccarları, Çalışma Bakanlığı aracılığıyla sürdürüyorlar işlemlerini. İşçi ücretleri Afrikalı kölelerin ücret düzeyinin bile altındayken, fiyatlar Avrupa seviyesinin üstündedir. Bu bir vurgun değil de nedir? Yeni diktatörlerin görevi yabancı şirketlerin, ucuz ve bol işgücünü ve doğal kaynakları sömürmesine olanak sağlamaktır.

Ne var ki, asıl görevleri bu olan faşist cuntalar işbaşına gelirken bambaşka değerlerden bahsetmekteler. Sistem kendini halkın yerine koymayı amaçlamakta ve resmi propaganda gece-gündüz, durmadan halka, sistemin ülke demek olduğunu haykırmaktadır. Sistemin düşmanı da tabii ki "vatan haini" olacaktı!

1978 yılında yapılan referandumda Pinochet diktatörlüğüne "evet" oyu Şili bayrağı altında bir çarpı işareti, "hayır" oyu ise, siyah bir dikdörtgenin altına çarpı işareti çizilerek veriliyordu. Ve böylelikle Pinochet halkın onayını aldığını ilan ediyordu. (Faşist Türk cuntasının 1982'deki sözde anayasa oylamasına ne kadar da benziyor.)

Şili darbesinde ABD'nin rolü ne idi? Bu konu üzerinde çokça yazıldı, çizildi. Başlangıçta gerçekler gözardı edilmek istendi. Fakat bugün her şey artık apaçık bilinmekte ve ABD emperyalistleri de bunu itiraf etmektedir. (ABD Kongre tutanakları bu müdahaleler konusunda tanıklıklar içerir.)

Yeni sömürgecilik politikasının o dönemlerde Vietnam'da yenilgiye uğraması, ABD empeyalizmine kritik anlar yaşatıyordu. Bu nedenle ABD, kendi "arka bahçesi" gözüyle baktığı Latin Amerika ülkelerinden biri olan Şili'deki çıkarlarına karşı daha duyarlı oluyordu.

Başta ITT (Uluslararası Telgraf, Telefon Şirketi) olmak üzere birçok ABD şirketinin, Allende karşıtlarını finanse etmek amacıyla Şili'ye milyonlarca dolar döktüğü biliniyor. Yine ABD hükümetinin rüşvet, casusluk ve şantaj yoluyla Şili politikasına doğrudan müdahale ettiği itiraf ediliyor.

Katliamın stratejisi Washington'da çizildi. 1970'ten başlayarak Kissinger ve haber alma örgütleri, Allende'nin devrilmesini özenle hazırladılar. CIA'nın bu tür işler için ayrılmış "Politik Fonları"ndan, Unidad Popular yasal hükümetinin düşmanlarına milyonlarca dolar dağıtıldı. Böylece kamyon sahipleri 1973 yılında ülke ekonomisini felce uğratan uzun grevleri gerçekleştirebildiler.

Öte yandan Pinochet vb. diktatörler de kendi kendilerine yetişip ortaya çıkmadılar. Baskı tekniğini ve yönetim sanatını –halkların cellatlığını yani– Pentagon'un Birleşik Devletlerdeki okullarında öğrendiler. Bu dersler, tek kelimesi bile değiştirilmeden bugün de devam etmekte ve yetiştirilen kukla diktatörler, efendilerinin tatlı kârları için birçok halkın başına musallat edilmektedir. Sadece Latin Amerika'da değil, Asya'da, Afrika'da... Dünyanın her yerinde...

Bir Kez Daha Küçük-Burjuva...

Baştarafı Syf: 2'de

savaş uygulamalarına kulaklarını tıkayıp sorunu sadece dil, kültür, gazete yasağı ile açıklamasını bir yana bırakalım ve bir önceki cevabı ile içine düştüğü çelişkiye bakalım. Bu iki cevap aslında bayımızın kafa karışıklığını ele veriyor. Öyle ya, hem baskıdan, zulümden, hiçbir hakkın olmadığından bahsedeceksin ve hem de bunlara karşı mücadelenin barışçıl olacağını söyleyeceksin! Bu, çok şey söylediğini ve yaptığını sanıp da aslında hiçbir şey söylememek ve yapmamak değil de nedir?

Bayımız, *"Biz iktidara gelirsek, her sınıfın örgütlenmesini, dergi çıkarmasını, propaganda yapmasını sağlayacağız"* diyor. Oysa bütün bunlar, bayımızın iktidara gelmesine gerek kalmadan da, bugün Kürdistan'da 15 Ağustos sonrası yaşanan gelişmeler ortamında ve silahların hesap sorması sonucu zaten yapılmaktadır. Bayımız, görüyorsunuz ki, size pek ihtiyaç kalmamaktadır.

Yine, demokrasi konusundaki soruya verdiğiniz cevapta, *"Parlamenter demokrasi"*yi gerçekleştirmek için bir çabanız olduğu görülmektedir. Ancak bu isteğiniz bugün cuntanın icazeti ile, kendilerine hiç de "sosyalist" sıfatını takma gereği duymaksızın burjuva partilerince yerine getirilmeye çalışılmaktadır. Sakın, "Burjuva demokrasisi" için de geç kalıyor olmayasınız?!

Evet, bu röportaj küçük-burjuva reformizminin sefaletini Bay Kemal Burkay şahsında bir kez daha ortaya koyuyor. Bu tür örgütlerin saflarında hala yer almaya devam eden dürüst yurtseverler artık gerçekleri görmeli; inandıkları ve ancak savaşılarak elde edilebilecek bağımsız bir ülke gerçekliğine yalnızca KUKC saflarında yer alarak ulaşılabileceğini bilmelidir.

Yaşasın Ulusal Bağımsızlık Savaşımız!

Yusuf

Yazışma Adresi:
Berxwedan
c/o Feyka-Kurdistan
Kaiser Str. 151
5300 Bonn 1

Ödeme Adresi:
BfG.-Bonn
Konto Nr: 12052421 00
BLZ: 380 101 11

Danimarka	5.-	dkr.	Norveç	4.-	nkr.
Avusturya	12.-	s.	Fransa	4.-	ff.
İngiltere	0.50	£.	İsviçre	1.50	sfr.
Hollanda	2.-	hfl.	İsveç	4.-	skr.
Belçika	40.-	bfr.	Avusturalya	2.-	$

أن المجموعات الفدائية موجودة ولم تحطّم وهي مستعدة أن تواصل الكفاح المسلّح "** هذا ما حدث وما يحدث في كردستان تركيا .

منذ الأيام الأولى للعمليات الفدائية التي قامت بها الثوار الأكراد في المناطق الشرقية من تركيا . حاولت الحكومة التركية أن تؤكد على أنها ستقضي على " بؤرة الشر " في ظرف أسبوع. وبعد ذلك قالت ثلاثة أشهر . وهكذا كانت تفعل بعد كل فشل لها في تحطيم قوات الثوار . ان آلة الحرب التركية تحاول المستحيل من أجل ضرب المقاومة لكن ما يحدث يعزز أكثر الايمان بحتمية استمرارية المقاومة المسلّحة .

في الجانب الآخر بدأت بعض التنظيمات الكردية التي لم تخطو أية خطوة نضالية ، تتفق وتتحد حول شعار محاربة الثوار والتعتيم على كل انتصار لهم ، حتى وصلوا الى ما يرون في محاربتهم وإساءتهم للثوار وحركة المقاومة مهمة أساسية لهم . انهم لا يستطيعون الاتفاق على أى شيء في خدمة الشعب لكن في الوقت نفسه يقومون بارتكاب جريمة تاريخية لا تغتفر حين يقفون متفرجين على شعبهم يقتل ويذبح على أيدى الفاشست الأتراك وهم يمرحون ويسرحون في أوربا ويحصلون على حق اللجوء السياسي والمساعدات المالية وذلك على حساب معاناة الشعب الكردى . انهم يقولون بأن العمليات الفدائية تؤدى الى تشديد الاضطهاد والقمع . لذلك يطرحون مسألة التحضير الكامل للثورة سلفا وبشكل "سرى" دون علم الحكومة التركية . أليست هذه مهزلة ليست بعدها مهزلة ؟ هنا يطرح نفسه سؤال ؟ كيف يمكن تحضير كل شيء ؟ أليست المقاومة المسلّحة والمنظّمة هي خطوة أساسية من خطوات التحضير ؟ ان الأعداء لا يمكن أن يخلقوا ظروفا وأجواء هادئة تجعلنا نحضر الثورة بهدوء حتى نقضي عليهم . ان هذا هراء لا مثيل له .

في معرض حديثه عن الأسباب التي أدّت بالحزب الشيوعي العراقي الى اللجوء الى الكفاح المسلّح يقول عزيز محمّد في تقريره المقدّم الى المؤتمر الوطني الرابع للحزب ما يلي : "ويرجع سبب ذلك (أى اللجوء الى الكفاح المسلّح ـ المؤلّف) الى ايغال السلطة الفاشية في استخدام أكثر أشكال العنف دموية وشراسة لاضعاف مواقع الحزب والعمل على تصفيته جسديا وسياسيا . ولم يبق أى مجال لممارسة الحزب الأساليب الأخرى في الدفاع عن نفسه وعن مصالح الجماهير وعن استقلاله الوطني وسيادته "* . ان هذا الكلام ينطبق تماما وأكثر على الوضع في كردستان تركيا . أمّا ما يخصّ ازدياد الاضطهاد والقمع والتدمير والخراب فهذا شيء ملازم لكل حرب وعملية ثورية . حتى المظاهرات الصامتة في أوربا لا يمكن أن تكون هادئة وبلا حوادث . لقد تعرّض كل شعب اتجه نحو الحرية والاستقلال لأبشع المجازر . ولا توجد هناك شعوب محبّة للحرية وتخاف من بأس الأعداء ومجازرهم . ان القيادات السياسية لهذه الشعوب هي وحدها التي يمكن أن تكون جبانة وخائفة . كتب انجلس في احدى رسائله الى كاوتسكي : "ومع ذلك فان الثورة لن تتم ، بالطبع ، دون شتى أنواع التدمير . ولكن مثل هذا الأمر ملازم لكل ثورة "**

البقية في العدد القادم

** أنظر المصدر السابق ، ص ٣٩٥ .

* أنظر تقرير اللجنة المركزية المقدّم الى المؤتمر الوطني الرابع للحزب الشيوعي العراقي (الثقافة الجديدة ، العدد / ١٧٠ / شباط ١٩٨٦ ص ٦٠ (باللغة العربية) .

** أنظر أرشيفات ماركس انجلز ، المجلّد الأول ، الجزء السادس .

استوكهولم وبرلين الغربية يؤدي الى فقط الى الانشقاقات والتشرذم وهذا ماحدث ويحدث للتنظيمات الكردية الاصلاحية . يقول لينين : " انه من المضحك الاستشهاد باختلاف الاحوال ، وبتعاقب المراحل . فان العمل على انشاء التنظيم الكفاحي وعلى تحقيق التحريض السياسي أمر الزامي في الظرف الرمادي ، السلمي وأيا كان ، في مرحلة هبوط المعنويات الثورية أيا كان . ناهيك عن أن هذا العمل ضروري بخاصة في مثل هذا الظرف على وجه الدقّة وفي مثل هذه المرحلة على وجه الدقّة ، لانه يفوت أوان انشاء التنظيم في أوقات الانفجارات والغليانات ، ينبغي أن يكون التنظيم ينبغي أن يكون التنظيم جاهزا لكي يقوم بنشاطه على الفور " . *

التنظيمات الاصلاحية الكردية تريد أن تنتظر حتى حدوث انقلابات ثورية في تركيا من أجل أن تبداء هي نشاطها السياسي وتحضيرها لثورة التحرر الوطني . هذا اذا كانوا يريدون النضال فعلا . انهم يقولون اننا بحاجة الى فرصة من أجل تحضير الثورة بشكل كامل ومضمون . متى وبعدأية انقلابات ؟ انهم ينتظرون معجزات من السماء . هذه هي نصائح أسيادهم في الاشتراكية الدولية.
لقد كانت العمليات التي قامت بها وحدات الثوار في كردستان تركيا في ١٥ آب ١٩٨٤ بداية صحيحة على طريق تحضير والقيام بحرب شعبية طويلة الأمد . ان هذه العمليات ليست ثورة بحد ذاتها بل هي مساهمة نشطة وضرورية على درب الحرب الثورية الشاملة . من الجهل الاعتقاد بأن بواسطة هذه الهجمات المتفرقة يمكن تحقيق النصر . هذه كانت البداية والأحداث التي عاقبتها أكدت على انه يمكن الاستمرار على هذا الطريق وأعطت مفعولها كاملا رغم كل الصعوبات . في معرض حديثه عن بداية الثورة الكوبية قال فيدل كاسترو : " نحن لم نعتقد أن الانتصار ممكن بواسطة عشرة أوعشرون او مائة من الرجال . بالاعمال الفدائية هذه يجب ان تعمل على تطوير النضال الثوري خطوة خطوة حتى يصبح هذا النضال عمل كل الجماهير " *
ماحدث ويحدث في كردستان تركيا منذ آب ١٩٨٤ هزّ الطغمة الفاشية في أنقرة . ان الجنرالات بدؤوا يحسبون حساب حركة المقاومة المسلّحة للشعب الكردي في كل حساباتهم الداخلية والدولية . لقد أكدت استمرارية الأحداث انه لا يمكن القضاء على روح المقاومة في الشعب الكردي .
لقد حاولت الطغمة الفاشية التركية التغطية على العمليات العسكرية للثوار ، وهي تؤكد انها لا شيء . هذا ما تفعله أيضا بعض القوى والأحزاب الكردية ، انهم يشككون في صحة البلاغات العسكرية للثوار . على الرغم أن كل وكالات الانباء العالمية تؤكدها بصورة جليّة . في معرض حديثه عن الأوضاع في الشرق الأوسط قال المعلّق السياسي السوفييتي الكساندر بوفين عبر التلفزيون السوفييتي في يوم ٢٥ آب ١٩٨٥ مايلي : " الأكراد يخوضون نضالا مسلّحا من أجل وجودهم القومي . خلال العام المنصرم فقط حدثت أكثر من ١٠٠ / اشتباك في المناطق الشرقية من تركيا " . ان الأرقام السوفيتية هذه لا تتناقض أبدا مع بلاغات الثوار .
ان تجارب الثورة العالمية تؤكد أن الثورة من أجل التحرر الوطني تبدأ دائما بعمليات متفرقة قد تكون صغيرة جدا . هذا هو منطق التاريخ . لأنّ كل التغيرات الكبيرة تبدأ بتغيرات صغيرة وبسيطة وتتحوّل خطوة خطوة الى اتجاه عام ويصبح من المستحيل ايقافها . هذه هي تعاليم القانون الديالكتيكي في تحوّل التغيرات الكمية الى تغيرات نوعية . وهكذا تبدأ الثورات وتنتصر . في معرض حديثه عن الهجمات الصغيرة والمتفرقّة للمجموعة الثورية يقول أرنستو تشي غيفارا : " هذا الهجوم (أى الهجوم على احدى الثكنات الصغيرة في لا بلاكه) وجهت أنظار الجماهير الى الحقيقة التالية ، ألا وهي

---

* أنظر لينين بم نبدأ ، المختارات ، المجلّد الأوّل ، ص ٥١٦ بالعربية .

* أنظر موجز تاريخ كوبا ، موسكو ، ص ٣٣٥ (باللغة الروسية) .

مختلفة . ان حركة المقاومة البطولية في سجون تركيا وخاصة في سجن دياربكر أكدت من جديد أنه لا يمكن القضاء على شعب يناضل في سبيل حريته واستقلاله . كتبت صحيفة البرافدا لسان حال اللجنة المركزية للحزب الشيوعي السوفييتي في هذا الصدد أن المحكمة العسكرية في دياربكر خلال عام ١٩٨٠ انظرت في قضايا أكثر من (٢٥٠٠ شخص) أعضاء حزب العمال الكردستاني . *

من ناحية أخرى يعيش الشعب الكردي في ظروف اقتصادية اجتماعية وثقافية قلسية وشاذة جدا بين شعوب المنطقة ، حيث الفقر والتشرد والحرمان من أبسط الحقوق الانسانية . ليست هناك حاجة للدخول في تفصيلات الوضع الاقتصادي في كردستان تركيا . ليست هناك حاجة أيضا الى الدخول في جزئيات النشاط السياسي وازدياد حدته في كردستان تركيا . لأن العسكر جاؤوا الى السلطة من أجل قمع الحركة الشعبية بالذات . وبعد حدوث الانقلاب العسكري أصبحت القوى الثورية للشعب الكردي مجبرة على تغيير أساليب النضال من الوسائل السلمية الى الوسيلة المسلحة كشكل أساسي من أشكال النضال . هنا نخرج بنتيجة الا وهي أن الظروف الموضوعية للوضع الثوري متوفرة الآن من أجل القيام بحرب شعبية طويلة الأمد . وما يخص العامل الخارجي المساعد فانه ينضج ويكتمل مع نضوج وتقوية العامل الداخلي وبشكل متوازي . حيث لا يمكن أن تخطو خطوات أساسية وثابتة على طريق تقوية العامل الداخلي بالذات . ناهيك أن الوضع الثوري لثورات التحرر الوطني يختلف كثيرا عن ظروف الوضع الثوري للثورات الاجتماعية ، لأن الثورة التحررية الوطنية هي ثورة لكل الطبقات الوطنية وليست لطبقة واحدة . هذا ما يساعد الطليعة الثورية على الاسراع بالثورة مع فرص أكبر في الانتصار .

ماذا عن الظروف الذاتية للأزمة الثورية ؟

الظرف الذاتي للثورة هو وجود تنظيم ثوري حقيقي مكافح يقود نضال الجماهير والطبقات المظلومة . طبعا في حال وجود عدة تنظيمات سياسية من الأفضل والأضمن تشكيل جبهة من هذه الأحزاب المؤمنة بالهدف الاستراتيجي والتاكتيك الثوري لقيادة عملية التحرر الوطني . كانت هناك مجموعة كبيرة من التنظيمات والأحزاب السياسية في كردستان تركيا . على الرغم أنه كانت هناك محاولات جادة لاقامة جبهة وطنية كردستانية تجمع كل القوى الموجودة في كردستان تركيا فان هذه المحاولات فشلت نتيجة لعدة عوامل منها الاختلاف على برنامج الحركة الكردية . هناك من يعارض شعار الحرية والاستقلال ويصر على النظام الفيدرالي . الى جانب هؤلاء توجد أوساط اصلاحية تقبل حتى بالحكم الذاتي . بحثنا موضوع الشعار والبرنامج في مكان آخر من هذه المقالة وخرجنا بهذا الاستنتاج التالي الا وهو أن طموحات وأهداف الشعب الكردي في تركيا بالذات تتحقق فقط في الحرية والاستقلال وقد شرحنا أسباب ذلك . هذا ما يدحض تماما كل الشعارات الأخرى . نقطة الخلاف الثانية بين الأحزاب الكردية هي تباين وجهات النظر حول أساليب النضال لبلوغ أهداف الشعب الكردي في المرحلة الحالية ونقطة الخلاف هذه هي موضوع بحثنا . ان الذين يقفون ضد اسلوب الكفاح المسلح والحرب الشعبية الطويلة الأمد يتبجحون بعدم وجود ظروف لهذا الكفاح . نحن نقول لهم : ان ظروفكم بالذات لا تساعد على خوض الكفاح المسلح . انكم لستم مستعدين لخوض حرب التحرير الشعبية الطويلة الأمد ، لأنكم لم تحسموا بعد مع أنفسكم مسألة الجرأة الثورية والتخلي عن مصالحكم الشخصية الضيقة في سبيل انتصار قضية الحرية والاستقلال . ان المراحل لا يمكن أن تعطي تلقاء ذاتها وضعا ثوريا وامكانات ثورية . الحركة الثورية تبدأ من الصفر وتكبر وتنتصر في خضم النضال . والجبهة يمكن اقامتها فقط في ظروف استمرارية النضال . الجلوس والتقاعس في

* أنظر جريدة البرافدا ٥ حزيران ١٩٨٣ .

سرية ؟ هذا المبدأ الواسع ليس أكثر من عبارة رنانة ولكنها فارغة " *
لقد تحطّم المحتوى الديموقراطي للجمهورية التركية ومنذ أيامها الاولى على صرح كردستان ، كما تحطمت الجمهورية الانجليزية في عهد كرمويل — حسب تعبير كارل ماركس — على صرح ارلندا ٠ ** هذا ما حدث للمحتوى الديموقراطي للجمهورية التركية عندما قام اتاتورك بسحق انتفاضات الشعب الكردى بمنتهى الوطنية ٠ ان من لا يؤمن بالديموقراطية للشعوب الاخرى لا يمكن أن يحقق الديموقراطية بمعناها الصحيح لشعبه بنفسه ، والعكس صحيح أيضا ٠ هذا ما فعله اتاتورك حين قام بضرب القوى الديموقراطية للشعب التركي وخاصة الشيوعيين منهم ، حيث قام بقتل الروّاد الأوائل للحركة الشيوعية في تركيا في ٢٩ كانون الاول ١٩٢١ اعلى البحر الاسود ٠
مرة أخرى نقول : كيف يمكن انشاء تنظيم سياسي سرى وغير تآمرى (أى ثورى) في ظروف تركيا ٠ لذلك ان الحزب الذى يقود نضال التحرر الوطني الكردى يجب أن يكون تآمريا ثوريا بكل معنى الكلمة ٠ يقول لينين : "ان التآمرية (أى الثورية المحترفة — المؤلف) شرط ضرورى جدا لهذه المنظمة بحيث ينبغي لجميع الشروط الأخرى (كعدد الاعضاء وطريقة اختيارهم ، وظائفهم الخ) أن تتلاءم معه ، ولذلك من السذاجة أن نخاف نحن الاشتراكيون الديموقراطيون من أن نتهم بأننا نريد انشاء منظمة تآمرية " ٠ ***
نستنتج من هذا أنه على الحزب الثورى الذى يقود نضال شعب مثل شعب كردستان أن يكون صارما ويربي اعضاءه بروح الانضباط الفولاذى الحقيقي والاخلاص الفريد من نوعه لقضية الحريّة والاستقلال ٠ دون أى خوف من الاتهامات الكاذبة بالارهابية والتآمرية ٠

* * *

أخيرا نعود الى المسألة الاساسية الأ وهو الجواب على السؤال التالي : ماذا يحدث الآن في كردستان تركيا ٠ هل ما يحدث ارهاب أم مقاومة مسلحة مشروعة من أجل التحرر الوطني ؟
من أجل أن نجاوب على هذا السؤال يجب أولا تحديد الشروط الموضوعية للوضع الثورى كما حددها لينين ٠ الشروط الموضوعية هي :
١ — عدم رغبة الطبقات الدنيا في العيش على الطريقة القديمة وعدم استطاعة الطبقات الحاكمة قيادة المجتمع بالاساليب القديمة ٠
٢ — تأزّم الوضع الاقتصادى والاجتماعي وبشكل غير عادى الشيء الذى يؤدى الى عدم استطاعة الطبقات الكادحة من تلبية حاجاتها المادية ٠
٣ — ازدياد النشاط السياسي للجماهير بشكل واسع ٠
الآن لنرى ماذا يحدث في تركيا وكردستان تركيا ٠
ان مجرّد حدوث الانقلاب العسكرى في أيلول ١٩٨٠ يدلّ وبشكل قاطع على أن الطبقات الحاكمة في تركيا لم تعد تستطيع قيادة المجتمع التركي بالاساليب القديمة ولذلك بالضبط قامت الطبقات الحاكمة بتسليم السلطة الى الجنرالات ، لم تستطع الطغمة الفاشية وحتى بعد الانقلاب العسكرى ورغم الارهاب وسياسة القتل الجماعي قمع حركة الشعب الكردى التحررية والقضاء على أحزابها السياسية — حزب العمال الكردستاني تحديدا ٠
رغم كل هذا واصلت الجماهير الكردية مقاومتها البطولية ضد السيطرة التركية وبأشكال عديدة و

* أنظر لينين ما العمل — المختارات ، المجلّد ٢ ، ص ١٧٦ (باللغة العربية)
** أنظر رسالة ماركس إلى كوغلمان ، ماركس انجلز في الاستعمار ص ١٥٢
*** أنظر لينين ما العمل ، المختارات ، المجلد ٢ ، ص ١٧٣ — ١٧٤

واستقلالها . يقول ماركس : "ولهذا يجب على الأممية (أي الجمعية العالمية للشغيلة) أن تضع نصب عينها المهمة التالية وقوامها أن تضع في كل مكان النزاع بين انجلترا وايرلندا في المقام الأول ، وأن تأخذ في مكان جانب ايرلندا على المكشوف . ومهمة المجلس المركزي الخاصة (أي قيادة الأممية) في لندن أن يوقظ في الطبقة العاملة الانجليزية ادراك أن تحرر ايرلندا القومي هو بالنسبة لها لا مسألة مجردة من مسائل العدالة وحب البشر ، بل الشرط الأول لتحررها الاجتماعي نفسه" . ***

أثبتت الحياة مرة أخرى صحة موقف مؤسسي الشيوعية العلمية من المسألة القومية . ان الحزب الشيوعي التركي وخاصة بعد مؤتمره الأخير قام بتحسين موقفه من المسألة الكردية بشكل مبدئي والمطلوب السير قدما على طريق انتصار الثورة الوطنية الديموقراطية في عموم تركيا والثورة التحررية الوطنية في كردستان تركيا . وللطبقة العاملة والشعب الكردي وطليعته السياسية كل الحق في استخدام جميع وسائل النضال وعلى رأسها الكفاح المسلح والحرب الشعبية الطويلة الأمد من أجل بلوغ أهدافها في الحرية والاستقلال والاشتراكية . في هذه الظروف على الحزب الشيوعي التركي والأحزاب التقدمية الأخرى أن تساند هذا النضال رغم خلافاتها مع الطرف الذي يقود النضال وستكون هذه مساعدة كبيرة عظيمة للطبقة العاملة التركية ويسهل عليها كثيرا دك حصون رأسمالية الدولة التركية الاحتكارية وان لم تفعل البروليتاريا التركية هذا فانها تخون الأممية البروليتارية ومصالحها نفسها .

أما ما يخص البروليتاريا الكردية والشيوعيين الأكراد فعليهم أن يخوضوا نضالا لا هوادة فيه مستخدمين التكتيك الثوري الصائب مع طبقات المجتمع الكردي الأخرى من أجل تحويل الثورة الوطنية التحررية في كردستان الى ثورة اجتماعية اشتراكية وفي مهدها بالذات . وخوض نضال جذري وشامل ضد الفكر الانعزالي القومي . هذا ما يخدم مصالح انتصار الحركة الثورية في المنطقة .

* * *

الآن ننتقل الى مسألة الشكل وطبيعة التنظيم اللازم لقيادة نضال التحرر الوطني لشعب كردستان .

هناك من يقول ويؤكد أن الحزب الذي يجب عليه قيادة هذا النضال من الضروري أن يكون " ديموقراطيا " صرفا أي اصلاحيا في تنظيمه وتركيبه ووسائل نضاله . وبكلمات أخرى حزبا على شاكلة الأحزاب الاشتراكية الديموقراطية في العالم الرأسمالي المتطور . لذلك ليست هناك ضرورة للصرامة والانضباط الفولاذي (ان الاصلاحيين أفقدوا حتى معنى الانضباط الفولاذي من محتواه الصحيح) الاصلاحيون يخافون بشدة من هذه التنظيمات الفولاذية لأنهم في تكوينهم الشخصي جبناء الى أقصى حد .

هنا نطرح سؤالا : كيف يمكن النضال وتحقيق الانتصار بواسطة تنظيمات " ديموقراطية " مزعومة ، في ظروف الاضطهاد القومي الاستعماري الفظيع ؟ وانعدام أبسط الحقوق الديموقراطية ، لا للجماهير الكردية فحسب بل للقوى الديموقراطية التركية نفسها من يوم اعلان الجمهورية وحتى يومنا هذا . هنا يجب التذكير بأن الحزب الشيوعي التركي يناضل من يومه الأول وحتى الآن في أقسى ظروف السرية والارهاب . يقول لينين : " اننا نسأل وأي معنى لوضع المبدأ الديموقراطي الواسع ، اذا كان شرطه الأساسي غير ممكن التحقيق بالنسبة لمنظمة

*** أنظر المصدر السابق ، ص١٥٦

- تتمة -

* وجهة نظر سياسية تاريخية *

ك . سيهان
============

— حركة المقاومة المسلحة في كردستان تركيا "ارهاب" —
— أم ثورة من أجل التحرر الوطني —

ناضلت الطبقة العاملة التركية ومازالت تناضل في بحر رهيب من الافكار الكمالية الرجعية الشوفينية والمعادية للشعوب المجاورة . لهذا السبب بالضبط انهم أي القسم الأكبر من العمال الاتراك العاديين متأثرون بالفكر الشوفيني وينظرون بنظرة التعالي القومية الى العمال الأكراد والشعب الكردي في تركيا ، ولهذا الى جانب الأسباب الأخرى تأخرت البروليتاريا التركية المنظمة وتذبذبت طويلا في تحديد موقفها ليس فقط من المسألة الكردية بل حتى من الوجود الكردي في تركيا . يجب الاشارة هنا الى أننا لانقصد أبدا أن البروليتاريا التركية المنظمة لم تفعل شيئا لأجل الشعب الكردي . نحن نناقش موقفها السياسي من المسألة الكردية كمسألة قومية تحديدا . فعل الشيوعيون الاتراك الى جانب الشيوعيين الأكراد كثيرا من أجل نشر الفكر الماركسي بين العمال الأكراد وهذا شيء ليس بقليل . يقول ماركس بصدد وضع مشابه ما يلي : "ان الطبقة العاملة في انجلترا منقسمة الى معكسرين متعادين هما البروليتاريا الانجليزية والبروليتاريا الايرلندية ، فان العامل الانجليزي العادي يكره العامل الايرلندي كمزاحم يخفض مستوى حياته المتوسط . وهو يشعر حياله بأنه فرد من الأمة السائدة ولهذا السبب بالذات يتحول الى أداة في أيدي اريستقراطية ورأسمالية ضد ايرلندا ويعزز بالتالي سيادتهم عليه بالذات .. والارلندي يعامل بالمثل وأكثر ، فهو يرى العامل الانجليزي شريكا وأداة عمياء في آن واحد في السيادة الانجليزية في ارلندا" . *

من الطبيعي أن تقوم الطبقات السائدة بتدعيم وتقوية التناحر بين عمال مختلف البلدان و الأمم بهدف اضعاف الحركة العمالية وابقائها في دائرة دوامة مغلقة من الصرعات القومية . في هذا التناحر يضيف ماركس "يكمن سر عجز الطبقة العاملة الانجليزية رغم تنظمها ، وفيه أيضا يكمن سر بقاء سلطان الطبقة الرأسمالية ..." **

ألا ينطبق هذا على وضع الطبقة العاملة في تركيا اليوم التي لم تستطع أن تحقق أي شيء جوهري خلال قرن كامل من الزمن . على الرغم من أن عمال البلدان التي كانت البارحة تحت السيطرة التركية حققت الكثير . وفي بعض البلدان استطاعت الطبقة العاملة أن تنتصر وهي تبني اليوم الاشتراكية المتطورة (بلغاريا مثلا) ولو أخذنا البلدان العربية التي كانت أيضا تحت الحكم العثماني فان عمال هذه البلدان حققت أكثر مما حققته الطبقة العاملة التركية .

ما هو الحل اذا في هذه الحالة ؟ الحل هو أنه على الطبقة العاملة التركية ومنظماتها و أحزابها السياسية أن تؤيد بلا تحفظ نضال بروليتاريا وشعب كردستان من أجل حريتها

---

* أنظر ماركس ـ انجلز في الاستعمار ص١٥٥ ـ ١٥٦
** أنظر نفس المصدر ، ص١٥٦

/ERNK/ وبدأ الشعب الكردستاني ينظم تحت لواء جبهته حاملاً راية قوات تحرير كردستان (HRK) وبدأت حرب التحرير تقطع خطوات كبيرة وناجحة.

كما تقدّم نضال الشعب الكردستاني وكلما ازدادت شدة حربه، يعد مكسباً كبيراً لشعوب الشرق الأوسط المناضلة ضد الامبريالية، ونضال الشعب الكردستاني هو جزء من هذا النضال والذي لا يمكن تجزئته. وان انشاء القاعدة الثورية في الشرق الأوسط سيكون في جبال كردستان.

ومن هذا المنطلق يسعنا القول، ان دعم ومساعدة الثورة الكردستانية وقيادتها (PKK) واجباً على كل وطني وديموقراطي الشرق الأوسط، كما هو واجب على الوطنيين والديموقراطيين الكردستانيين، فان هذا الواجب الأممي يقع على جميع الوطنيين والماركسيين اللينينيين في الشرق الأوسط. لأن انتصار الثورة الكردستانية بقيادة (P.K.K) يعني بناء قاعدة ثابتة وصحيحة للثورة في الشرق الأوسط وتوجيه ضربة جذرية لصالح الامبريالية العالمية، وقلب ميزان القوى في الشرق الأوسط لصالح قوى الثورة العالمية، فمهما زادت القوى العميلة والاشتراكية الشوفينية المفضوحة هجماتها على الثورة الكردستانية، يجب أن نزيد دعمنا كثوريين وكقوى ثورية وتأييدنا للبروليتاريا الكردستانية، فان البروليتاريا الكردستانية باعتمادها حتى الآن على قوى الشعب الذاتية استطاعت أن تصاعد وستصاعد حرب التحرير الوطنية بفداء عظيم وبعزيمة ثابتة وبإرادة فولاذية لقيادتها (PKK) تطورت هذه الحرب.

* أيها الوطنيون والديموقراطيون والماركسيون اللينينيون في الشرق الأوسط، مدوا يد المساعدة الى حرب التحرر الوطنية التي تعتبر حربكم ضد أعدائكم.
* عاش التضامن الأممي بين شعوب الشرق الأوسط
* عاشت الثورة الكردستانية وطليعتها القيادية (PKK)

" مقاتل أممي "
في كردستان

الرسالة الثالثة
للشهيد المقاتل الأممي
عزيز

****

حزب العمال الكردستاني PKK
كل يوم يصعّد نضال المقاومة الوطنية
الكردستانية

ان النضال المسلح الذي خاضه ويخوضه (PKK) على مدى سنتين من الزمن قد أحرز تقدماً كبيراً، لم تستطع الطبقة المسيطرة الكردية أن تحرزه خلال خمسين سنة من الحرب، فان حرب التحرير التي قادها حزب العمال الكردستاني (PKK) واستطاعت أن تمحو الآثار السلبية التي تركتها الطبقة المسيطرة الكردية داخل المجتمع الكردستاني، وقد استطاع (PKK) زرع الايمان والجرأة والجسارة في نفوس الشعب الكردستاني والذي كانت الطبقة المسيطرة الكردية قد حرمته من هذه المواصفات ففي أنحاء كردستان شاهدتُ الايمان والقوة تنمو في نفوس هذا الشعب، وبعد العمليات الهجومية التي قام بها مقاتلو (قوات تحرير كردستان (HRK) أثبتت ضعف المستعمر الفاشي، وأثبتت امكانية قهره. ففي ظل قلة الامكانات والظروف الصعبة التي لا يمكن أن يتحملها أي انسان استطاع حزب العمال الكردستاني أن يقهر جيش الاستعمار الفاشي التركي وأن يضعه في جو الرعب والخوف الدائمين، فان هذه الحرب قد أخافت أسياد أنقره الفاشيين وعملاءهم وأسيادهم الامبرياليين وزرعت في نفوسهم الرعب من المستقبل، فرغم أن الفاشية التركية الاستعمارية التي استعملت جميع قواتها العسكرية ووضعتها في كردستان في محاولة منها لاطفاء شعلة الحرب التحريرية التي أشعلها (PKK) ولكن كل هذه القوى الموجودة في كل قرى كردستان تقريباً لم تستطع أن تحافظ على وجودها، فالعمليات الهجومية الجبارة التي يقوم بها أبطال (قوات تحرير كردستان (HRK) والتي تكبّد فيها العدو خسائر كبيرة في الأرواح والمعدات جعلت العدو ينحدر الى وضعية دفاعية، فقد جمع قواته في طوابير كبيرة تعدّ بالمئات من الجنود ورغم هذه التدابير فان الاستعمار الفاشي التركي وجيشه لم يستطعا التأثير على (قوات تحرير كردستان (HRK) بل ان الخوف قد دخل الى قلب الاستعمار الفاشي الذي أعلن على جنوده نظام الحديدي، ففي الليل لا يستطيع الجنود النوم في ثكناتهم خوفاً من قوات تحرير كردستان (HRK) وفي الصباح بتسخير العشرات من جنودهم للحراسة والمراقبة و كثيراً ما كانوا يطلقون في الليل الآلاف من الطلقات، وكل هذا يعبّر عن قوة (PKK) الكامنة في شعبه. فلذلك لجأ الاستعمار الفاشي التركي وكعادته التاريخية بالقضاء على الانتفاضات الكردية الى تحريك عملائه من الحركات الكردية العميلة ورموزه الخائنة من الاغوات والاقطاعيين ورؤساء العشائر الأكراد، وقام بتدبير المؤامرات مع الأحزاب الاصلاحية الشوفينية في كردستان الجنوبية ضدّ كوادر حزب العمال الكردستاني، ولكن هذه المرة فشل في كل محاولاته لأن الشعب الكردستاني الذي أذاق الويلات على يد الاغوات والاقطاعيين ورؤساء العشائر قد صحى على طلقات قوات تحرير كردستان (HRK) الموجهة الى صدور هؤلاء الخونة والى الاستعمار الفاشي التركي ووجد طليعته الفذة في حزب العمال الكردستاني (PKK) لم ينخدع هذه المرة مثل السابق، فبدل الجهل زرع (PKK) العلم في نفوس هذا الشعب وفي عقله. ففي كثير من المناطق الكردستانية قد بقي الاغوات والاقطاعيين وحدهم في صف الاستعمار وقد أخذت الجماهير الشعبية والفلاحون خاصة مكانها الى جانب الثورة. فهذا ما حصل على سبيل المثال في (شرنقه). قام الاستعمار الفاشي التركي بتسخير عميله الآغا / علي خان/ ضدّ الثورة، ظناً منه أنه سيؤثر على الشعب لكونه أحد الاغوات، ولكن بعد أن سلّح بعض رجاله الذين اشتراهم من أزقّة الشوارع وحاول الوقوف ضدّ الثورة وجد نفسه مجرداً من الجماهير وحده مواجهاً غضب هذا الشعب والثورة. ان الواقع يثبت كل يوم صحة مبادىء والخط السياسي لـ(PKK) ولولا هذا لما استطاع الوقوف على قدميه ولو يوماً واحداً أمام الاستعمار الفاشي التركي الذي يعتبر القوى العسكرية الثانية عددياً في حلف (الناتو) ـ ومنظّم الرجعية في المنطقة.

وأمام هذه التطوّرات قد بدأت تنكشف هوية الحركات والكتل الاصلاحية منها والعميلة، والتي ظلّت تعيش تحت ستار الوطنية الى أمد قريب. ولاغرابة أبداً بهجوم هذه الحركات والكتل على حزب العمال الكردستاني/ لأن حزب العمال الكردستاني PKK قد فضح سياسة بعضها وكشف القناع عن عمالة بعضها الآخر. ففي كردستان وبين جماهير الشعب الكادح لم يعد وجود لهذه الحركات حتى ولو اسماً وأصبح الوجود الكامل لحزب العمال الكردستاني الذي يسميه الشعب بالعمال والذي لا يعترف بوجود حزب غيره على أرض الوطن ولا يقبل بممثل غيره على الساحة العالمية وبين الأمم. ويأتي فشل كل مخططات الاستعمار الفاشي من التفاف الشعب الكردستاني بأكثريته حول حزبه ونضاله تحت راية جبهته وبالتضحية الكبيرة والفداء العظيم من قبل كوادر ومقاتلي حزب العمال الكردستاني PKK الذي اتبع طريق الكفاح المسلح، الطريق الوحيد للوصول الى الاستقلال والحرية، ورغم البنية الرجعية للمجتمع الكردستاني وتفاشي الجهل. استطاع بفضل مقاومته أن ينظّم هذا الشعب تحت راية واحدة، راية الجبهة الوطنية لتحرير كردستان (ERNK) وأن يتغلب على جميع الصعاب والعقبات وذلك بفضل الارادة الفولاذية التي لا تقهر لحزب العمال الكردستاني وكوادره الذين اكتسبوا هذه الارادة والتي استطاع بالمقاومة قهر المستعمر الكلاسيكي الفاشي في الشرق الأوسط، وبفضل هذه الارادة يخطو من نصر الى نصر، ومن تقدم الى تقدم على طريق الاستقلال والحرية، ولن ترهبه قوة الاستعمار الفاشي، وايمانه الكامل بأن قوة شعبه لن تقهر والنصر دائماً حليف الشعوب.

ـ عاش حزب العمال الكردستاني طليعة حركة التحرر الوطني الكردستاني: PKK
ـ عاشت حرب التحرير الوطنية الكردستانية العادلة
ـ عاشت جبهة التحرر الوطنية الكردستانية /ERNK/ وقوتها العسكرية /HRK/
ـ عاش التضامن الأممي بين شعوب الشرق الأوسط

" مقاتل أممي في كردستان "

عزيز

تمضي عدة أشهر حتى أن انقسمت هذه الحركة وظهرت حركات جدد . ولكن ما أن ظهر (PKK) وبدأ باشعال حرب التحرير الوطنية ، حتى اختفى قسم منهم وقسم آخر قد أصبح عميلا للعدو ويحملون السلاح ويقاتلون ضد أولادنا الاعزاء . هكذا هو الوضع الحقيقي في كردستان ، فكردستان أصبحت فكرا ثوريا مشتعلا ، ولم تعد ثمّة حياة للفكر الاصلاحي والاستسلامي بين الشعب الكردستاني بعد اليوم وللذين اصبح مكانهم الى جانب الاشتراكية الدولية في أوربا ، عميلة الامبريالية .

ويمكننا القول بأن شعب كردستان شعب عظيم حقا و (PKK) حزب عظيم حقا .

* عاشت جبهة التحرر الوطني الكردستاني

* عاش التضامن بين شعوب الشرق الأوسط

* عاشت طليعة الحرب التحريرية الوطنية الكردستانية

حزب العمّال الكردستاني

PKK

عزيز

* الرسالة الثانية من رسائل المناضل الامعي *

– الشهيد عزيز –

الثورة الكردستانية قاعدة للثورة في الشرق الأوسط

ان البروليتاريا الكردستانية استطاعت بقيادة حزبها (PKK) من ان تشعل نيران حرب التحرير الكردستانية وتقودها ، وهذه التطورات التي حصلت في كردستان لأوّل مرة تحصل على ساحة الشرق الاوسط ، فان الثورة في الشرق الأوسط ، دائما ، كانت تقودها الشرائح الوطنية من البرجوازية الصغرى التي قلما تسير بالثورة حتى النهاية ، مما تؤدى بالثورة الى التصفية وان البروليتاريا الكردستانية في بداية خلقها لتنظيمها قد أدّت واجبها الأممي نحو شعوب الشرق الأوسط ، وذلك بقتاله جنبا الى جنب مع الشعب الفلسطيني وفصائله التقدمية وقدمت عشرات الكوادر من خيرة كوادرها المتقدمين وعشرات من المعتقلين في سجون الاحتلال الاسرائيلي قد عانوا ما عاناه رفاقهم الفلسطينيون ، ومن هنا فان هذا المكسب الذى حققته البروليتاريا الكردستانية يعتبر مكسبا للبروليتاريا الشرق أوسطية والبروليتاريا العالمية وانّ الهجمات التي تلقاها حزب العمال الكردستاني (PKK) من البرجوازية الصغرى الاصلاحية في الشرق الأوسط والأحزاب الشيوعية الكلاسيكية الشوفينية التي تنظر الى كردستان كأنها جزء من تركيا والعراق وايران وسوريا ، والتي تنكر حتى وجود شعب على سطح الكرة الأرضية ، وكل هذه الهجمات التي التقت مع الهجمات المسعرّة من قبل حركات البرجوازية الصغرى الكردية الاستسلامية وحركات القوميين البدائيين وعملاء الاستعمار ، وتوجيه كل هذه الهجمات ضد (PKK) سببه هو التطوّر البروليتارى الماركسي ـ اللينيني والذى يعني انتشار افكاره ، يعني القضاء على هذه الحركات الاصلاحية والحركات الشوفينية وهذه الحركات التي رأت أن من مصلحتها القضاء على نضال التحرر الوطني الكردستاني وتصفية طليعته (PKK) ولهذا السبب سعرّت حملاتها الاعلامية وقامت بهذه الحملات على شكل الخصوص البرجوازية الصغرى الكردية المستسلمة والاشتراكية الشوفينية ، ولفقّت شتى الأكاذيب والاتهامات ضدّه ، فهذه الحركات الكردية المستسلمة والاشتراكية الشوفينية التي لم يعد لها اى وجود بين الجماهير الكردستانية والجماهير التركية ، والتي هربت الى زوايا اوربا بعد الضربة الفاشية في ١٢ ايلول ١٩٨٠ والتي اصبحت الآن اداة في يد الامبريالية التي تستعملها بواسطة الاشتراكية الدولية ، الوجه الثاني) لها ضد التطورات البروليتارية الحقيقية في الشرق الأوسط وخاصة لتصفية نضال المقاومة الوطنية الكردستانية وطليعتها (   ) وللقضاء على ارادة التحرر عند الشعب الكردستاني الذى زرعت بذورها في المقاومات العظيمة للطلائع البروليتارية الكردستانية في سجون المستعمر الفاشي التركي والتي قادها الابطال (مظلوم دوغان) والابن الفذّ للبروليتاريا التركية (حقي قارير) وابقاء هذا الشعب تحت نير العبودية ، لانّ كلمة الاستقلال لكردستان وبناء كردستان ديموقراطية حرةّ ، يعني توجيه ضربة كبرى لمصالح الامبريالية في الشرق الأوسط ، وخاصة ان الأهمية التي توليها الامبريالية للفاشية التركية في الشرق الأوسط كونها منظّم الرجعية في الشرق الأوسط وخاصة بعد الاطاحة بشاه ايران ، فلذلك فان الامبريالية تعمل بكل جهدها للقضاء على (PKK) مما يجعلنا نعي اهمية الثورة الكردستانية على ساحة الشرق الأوسط وعلى الساحة العالمية وما لها من اثر على مصالح الامبريالية العالمية . فان النظر الى الثورة الكردستانية في الشرق الأوسط بانّها شبيهة بالثورة الفيتنامية والثورة الكوبية من قبل الامبريالية العالمية . لأنّ الامبريالية الاشتراكيين الشوفينيين والطبقة المتسلّطة الكردية قد اصطدمت بذرع البروليتاريا الفولاذى ، وبالمقاومة الثورية المتصاعدة احبطت جميع هذه المؤامرات والهجمات .

وبعد العمليات البطولية المنفذّة في ١٥ آب ١٩٨٤ تصاعدت هجمات شرسة من قبل هذه القوى ودخلت فيها قوى كانت تستتر تحت ستار الاشتراكية والشيوعية وفي مؤامرة احيكت من قبل الامبريالية والاستعمار الفاشي التركي وقد نفذّها الحزب الشيوعي العراقي قد راح ضحيتّها ثمانية من كوادر (PKK) المتقدّمين . ومن قبل ذلك كانت قد اقيمت اتحادات واتفاقات بين كثير من الحركات بمباركة الاشتراكية الدولية ومن ورائها الامبريالية العالمية في محاولة

لتشكيل مانع أمام الحرب التحررية الوطنية الكردستانية وتصفية قيادة وطليعة هذه الحرب واخمادها . ولكن في مقابل هذه الهجمات والاتحادات وبفداء عظيم وفي ظروف صعبة أعلن حزب العمال الكردستاني (PKK) عن تشكيل (الجبهة الوطنية الكردستانية

ترى في تطور الثورة الكردستانية مركزا لتطور الثورة في الشرق الاوسط وخاصة بعد انّ استطاعت الامبريالية بواسطة عملائها من ان تحدّ من تأثير الثورة الفلسطينية وتجزّئها ، وجهت عملاءها الى الثورة الكردستانية ، ولكن الامبريالية وعملاءها من

على اثر معركــــة بطوليـــــة ضد الجيش الاستعماري التركـي استشهد المقاتل الأممي (عـزيز ـ من لبنان) في شهر نيسان ١٩٨٦ في جبال كردستان الشمالي ٠

وفيما يلي ننشر رسائلا ومقالات الشهيد الأممي الخالد عزيز بصدد كفاح شعبنا الكردي الذي قال ما لا يقلّ عن سنة في سبيل تحرير شعوب الشرق الأوسط وشعب كردستان ، بطليعة حزب العمّال الكردستاني (PKK)

ـ الشهيد المقاتل الأممي عزيز ـ

(رسالة مقاتل أممي في كردستان)

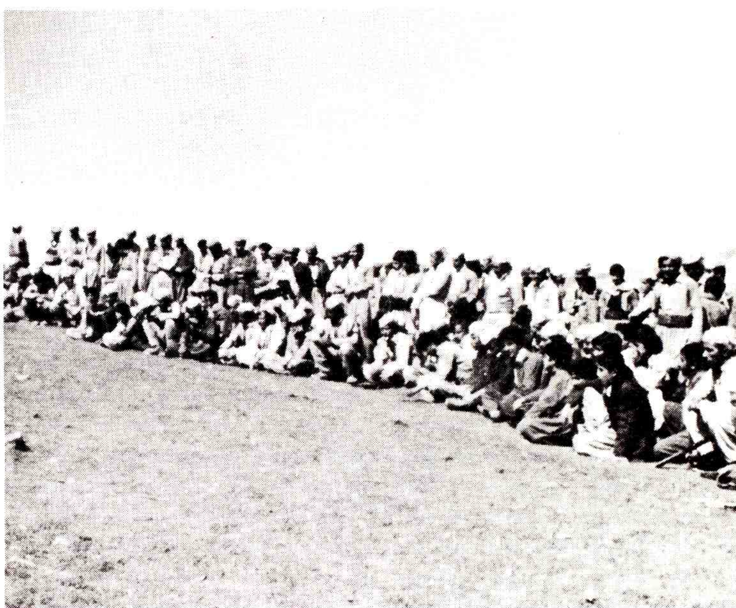
انني قد مضى لي في كردستان ما يقارب /السنة/ عشت خلالها الكثير من الأحداث بين مقاتلي /قوات تحرير كردستان HRK وقد تعرّفت فيها من قرب على التطوّرات الثورية التي حدثت وتحدث كل ساعة وكل دقيقة في كردستان وعلى الرعب والفزع الذي تركته /HRK/ على قوات العدو والفاشي التركي ٠ فرغم قلّة الامكانات والظروف الصعبة استطاع مقاتلو /HRK/ الأبطال أن يقضوا على الاسم الذي كان قد سجّله اسم الجندي التركي الذي كان يقال عنه (مهمتجيك) فقد قام الاستعمار الفاشي التركي بتجميع وحداته العسكرية بمجموعات كبيرة وأدخلها الثكنات واتخذ حالة الدفاع بدلا من الهجوم التي كان يتخذها في البداية ،فما أن يحين الليل بظلامه يبدأ جنود العدو والخروج من ثكناتهم ويجلسون في الخنادق وحتى أن تشرق أشعة الشمس لتعلن عن صباح جديد وفي الليالي الممطرة أو المظلمة كانت الآلاف من الطلقات تطلق من أفواه رشاشاتهم الخفيفة في الهواء خوفا من هجوم طارئ يقوم به أبطال قوات تحرير كردستان HRK وفي الصباح كانت العشرات منهم تخرج للحراسة والمراقبة ٠ فهذه هي الحالة التي وصل اليها الاستعمار الفاشي التركي في كردستان ٠وأن جيشه قد أصبح مهزلة وسخرية للشعب الكردستاني بل حتى للأطفال الكردستانيين ٠ ففي احدى القرى الكردستانية قامت جنود العدو بمحاصرة القرية وقامت بحملة تفتيش على اثر خبر عن أحد الوطنيين واعتقلت خلالها الشخص المقصود ولكن رغم كل أنواع التعذيب لم يخرج سلاحه ويسلمه لهم ،عندها اعتقلوا أطفاله الصغار الاثنين اللذين يبلغان من العمر (١٠ و١٢ سنة) وقاموا بتعذيب الأطفال بشدّة في محاولة لاخراج سلاح أبيهم ، ولكن الأطفال قد وضعوا في اللغة الكردية فيما بينهم خطة للخلاص من جنود الاحتلال ، عندها قال الأطفال سنعلمكم أين خبأ أبونا السلاح ٠فذهبوا بالجنود الى احدى الجبال وباشارة من أيدي الأطفال الى اعلاه وقالوا هناك فنظر الجنود الى الجبل فوجدوه من المستحيل عليهم الصعود لأن صخوره جميعها ملساء ، فربطوا أيدي الأطفال وقالوا لهم اذهبوا وأتوا بالسلاح وتسلّق الأطفال الجبل الى القمة وجلسوا في حماية احدى الصخور وانتظر الجنود ساعات فلم يأت الأطفال وصاح الجنود على الأطفال لكن الأطفال لم يردّوا عليهم فبدؤوا باطلاق النيران على قمة الجبل ولكن قد بدى المساء والليل يخيم على المكان ٠ ففي المساء تحلّ فيه دولة (PKK) والذي لا يستطيع فيه احد الجنود الخروج حتى الى خارج خندقه ، لذلك ترك الجنود الأطفال وذهبوا ٠ وعاد الأطفال الى قريتهم يضحكون ويحكون بطولتهم للأطفال الآخرين ، فان الشعب الكردستاني الذي عانى من التخريبات التي خلقتها القوى الكردية المسيطرة العميلة جعلته غير مؤمن بقدرته ويعيش دائما بخوف من المستعمر وجيشه ٠قد جعلته عمليات المقاومة البطولية التي نفذت في ١٥ آب والعمليات الهجومية التي تلتها يحسّ بقدرته على مقاومة المستعمر وجيشه المهتري٠ ولذلك ففي احدى الملفّات السريّة التي سيطرنا عليها والتي يوجّه فيها أسياد أنقره الفاشيون تعليماتهم الى الجنود :اذا قدم لكم القرويون قدحا من الماء فيمنع عليكم شربه ، لانّه يمكن أن توجد فيه مادة سامة ،فكل انسان كردي عدو٠ هذا هو وضع المجتمع الكردستاني ،بشبابه ونسائه وشيوخه ،ان نظرة العدو ولهذا الشعب تكشف مدى عداء الشعب وحقده على عدوه ٠ فان الحرب التحررية الوطنية كل يوم تتطوّر وتلقى تأييدا أكبر بين الجماهير ،فان الاسم الذي كان يطلقه علينا الفلاحون الكردستانيون كان يكفي للتعرّف على مدى حبّ وتقدير لطليعته العظيمة ، فعندما كنا نذهب الى احدى القرى كانوا يقولون قد جاء (العمّال) وكانت الفرحة تعلو على وجوههم كأنه يوم عيد ،وكانوا حاضرين لأية وظيفة أو واجب نكلّفهم به وكانوا يقومون بتأدية واجبهم على أكمل وجه ،وكان حتى الأطفال يريدون أن يتلقّوا وظائف للقيام بها ، فكثيرا ما كانوا يختلسون عددا من رصاصات جنود العدو ويخبئونها حتى قدومنا اليهم ويقدمونها الينا وهم يضحكون ويسخرون من /مهمتجيك/ الذي غزت شهرته العالم ٠والنساء الكردستانيات اللواتي كن يقمن بحمل الطعام والاتيان به الى الجبال في الصباح أمام الجنود الفاشية المحاصرة للقرية بشتى الحجج ٠ كل هذه التطورات قد حدثت في كردستان وأنا كمناضل أممي قد شاهدتها أمام عيني ،و هذه القيادة الفذة حقا لحرب التحرير الوطنية الكردستانية والارادة الفولاذية التي يتحلّى بها أبطال قوات تحرير كردستان (HRK) والتي يزرعونها كل يوم في أنحاء كردستان ، ستوصلنا الى النصر ٠فرغم الجوع والعطش والصقيع والمعاناة التي يعانيها الأبطال لم يكونوا يفكرون سوى بتطوير حرب التحرير الوطنية والعمليات الهجومية وتسخير طاقات الشعب لخدمة الثورة ٠ والمقاومة التي أظهروها أمام العدو كانت عظيمة حقا ، فكل شهدائنا تقريبا الى آخر طلقة قد قاوموا العدو بل الى آخر نقطة دم ونبض جسد ٠لذلك لا يوجد غير اسم (العمال) بين الشعب الكردستاني الذي يقدّم كل يوم المقاتلين الى قوات تحرير كردستان فكل يوم يزداد عدد المقاتلين وينقص عدد جنود العدو ، فكل قرية كردستانية مستعدة قدمّت وتقدّم وستقدّم ٠ فان جميع الحركات التي كانت تدّعي الوطنية ظهرت على حقيقتها كما يقول الفلاحون الكردستانيون ٠ كانوا يأتون ويذهبون وتتغير أسماؤهم ، كانوا يدّعون أنهم يريدون أن يحرّرونا من الاستعمار والظلم القومي والطبقي ٠ ولكنها أن

3 SALİYA SERXWERABÛNA 15'Ê TEBAXÊ DE KURDİSTAN, DOMANEKÎ DÎROKÎ DİJE

Partiya Me û Gelê Me 15'ê Tebaxê bi Giyana 15'ê Tebaxê Slav Kirin

15'é Tebaxé ku di dîroka gel û Partiya me de té mana serxwerabûna ji bo Kurdistaneke Serbixwe, Demokratîk û Yekbûyî, bi kiryarén berxwedanî û érîşî yén li seranserî Kurdistan bilindbûn, hate pîrozkirin. Ji Qarsé ta Mérdîné, ji Çolamérgé ta Dérsimé, ji Maraşé ta Bétlîsé, Ji Entabé ta Wané, ji Bingolé ta Sérté li her bajar û gundé Kurdistané; ji çiyayén waleté me yén bilind ta deştén welaté me yén béserîûbin; kin bé gotin li her bosté axa me, gelé me bi rihé 15'é Tebaxé dilovanbû. Ji bo banga berxwedana netewî a rihé 15'é Tebaxé, karkerén welatperwerén ji Kurdistan yén li derveyî welat ji, bi eynî serbilindbûné bersiv dan.

Yekîtiyén HRK (Hêzên Rizgariya Kurdistan) bin péşengiya rebera bi rûmet a gelé Kurdistan PKK (Partiya Karkerén Kurdistan), bi derbên li dijmin xistin, 3 saliya 15'é Tebaxé de, 15'é Tebax'eke nûh afirandin. Li çar cigehén Kurdistané, li dijî sazûmanén aborî (ekonomî) û leşkerî yén dijmin érîşén jéhatî birévе ketin. Bi sedan ji leşkerén dijmin hatin kuştin an hatin brîndarkirin. Sazûmanén dijmin yén aborî hatin hilweşandin. Li dijî çetén sîxur û milîs domanekî livbaziyan a dorfireh hate jiyandin. Li gelek derûdoran çetevanî hate belavkirin an jî taliya derbén li van doran ketî, hatin rawestandin. Çetén sîxur bili xwe bidin desté hézén HRK, tu çare din ji xwe re, é din nema dikarin bibînin

Dijminé métingeré faşist berdewam kir ku, hemû hézén xwe di rewşa érîşé de bigre. Bi hézén xurtkiriné, héza xwe çend qat zédetir û xurttir kir. Çûyîn û derketina ji bajaran hate qedexekirin. Bi bikaraninén pîkolî û zilmé yén çavsor, hate xwestin ku péşiya hin rabûnén muhtemel bé girtin: girsén gel bên tirsandin û çavşikestî kirin. Yekîtiyén dijgerîlla ku héjmara wan hate zédekirin, bi érîşbaziya çavsortirîn li ser gel hatin şiyandin. Hingavtin û zînat, bi hovberîkî mezintirîn hate berdewam kirin. Belé giş ev bikaranîn, nekarîn çavé gel bişkénin; nekarîn jé re bibin bingeh ku dijminé métingeré faşist bikaribe tené xwe biparéze. Livbaziyén berxwedanî û érîşî yén péşve ketin, dijmin quliband érîşén har û çavsortirîn, û bivî avahi artéşa (ordiya) métingeré faşîst, binkeftina xwe yek cardin bixwe danezane kir. Bombardimana firokan li 15'é Tebaxé bû nikta dawî a vé rastiyé.

Gelé me niha, bi giyana serhildana 15'é Tebaxé, dilxweşiya rabûneke nûh dije. Çekén hézén HRK ku banga serxwebûn û azadiyé bilinddikin, li çar enişkén Kurdistané dengé mizgîniyé belavdikin. Tékoşîna rizgariya netewî a gelé me ku bin réberiya PKK-ERNK û HRK péşve diçe, niha bersivén xurttir digre. Hézén dijmin û yar, niha zelaltir ji hev qutdibin û tén nasîn.

3 saliya 15'é Tebaxé de gelé me dilovan û rûgeşe. Serxwerabûna giyana serxwebûn û azadiyé, derfetén nézikbûna gelé me ber bi gelén cîhané ve ji, bi xwe re anî; é din ev yek diqulibe rastikî eşkere.

– 15'ê Tebaxê Ji Bo Partiya Me û Gelê Me Re Pîroz Be!

– Serhildana Gelekî Bindest Bo Serxwebûn, Demokrasî û Sosyalîzmê Ji Bo Mirovatiya Pêşveçûyî a Cîhanê Re Pîroz Be!

Tabureke Leşkerî a Har û Faşîst Hate Tunekirin

Hézén rizgariya çekdarî yén gelé Kurdistan, yekîtiyén HRK, livbaziyén pîrozkirina 15'é Tebaxé de héviyén gelé me bo rizgariyé béhtir mezin kirin. Roja 12'é Tebaxé 1986'an yekîtîk ji yén HRK, encama érîşekî li dora gundé Ortabax navça Qilaba (Uludere) tabureki dijminan a hor û çavsor tunekir. Ev érîş bi roj bikarhat. 2 serleşker (bînbaşiyek û başçavuşek) û 10 serbaz hatin kuştin; mîna hatî duxuyanîkirin 12 serbaz jî brîndar ketine. Piştre hate duxuyanîkirin ku 2 serbazén din jî, ji yén brîndar, mirine. Lé belé pir eşkereye ku héjmara brîndarén ji leşkerén dijmin gelek bilindtire.

Yekîtiyén HRK ku 3 saliya 15'é Tebaxé bi rihé 15'é Tebaxé borandin, li gelek derûdorén Kurdistan yén din de jî, li dijî hézén dijmin gelek érîşén serketî û jéhatî bicihanîn. Tabura dijmin ku roja 12'é Tebaxé 1986'an taliya érîşa şoreşgerî a HRK hate tunekirin, yekîtîkî bîzava taybetîbû. Ev yekîtî, domana haziriyén dijminé métingeré faşist li dijî roja 15'é Tebaxé de, ji bona qirkirinén dij-şoreşgerî û operasyonén pîkoliyé li heremé xebat dajot. Ev derba ku li yekîtîkî wusa ketî, yekîtîkî ku dixwest li dijî yekîtiyén me yén şoreşger û gelé me érîşén tunekiriné biréve bibe û yekîtîkî taybetîbû, mana érîşa 12'é Tebaxé behtir mezin kir. Dijmin, di vir de pir rind dît ku yekîtiyén wî yén taybetî nikarin xwe ji érîşén HRK biparézin. Ji ber tirs û xofa ku ji vé rastiyé derdike ve, érîşén xwe yén tunekiriné dilezîne. Erîşa şoregerî a 12'é Tebaxé serbilindbûna girsén gel behtir zédekir û bû gaveki bihîm a ji bo rojén hatina me re.

Bombardimana Firokan Li 15'ê Tebaxê Binkeftina Ordiya Mêtingerî Faşîstî Tirke

Roja 15'ê Tebaxê 1986'an mîna ku mêtingeran bixwe diyarkirin, firokên çengê yên ordiya mêtingerî faşîstî Tirkan, 22 cihên runiştinê bombekirin. Taliya bombardimana bi dehan firokên cengê (33 firok), ji gelê dorhêlê ku nav wan de gelek jin û zarok jî hebû, bi sedan mirov hatin qirkirin.

Bombardimana beyana 15'ê Tebaxê, civîneki rojnaman de ji hêla serekwezîrê mêtingerî faşîstî Tirkan T. Ozal bixwe hate duxuyanîkirin. Sedemên êrîşa firokan ku rastûrast ji hêla serleşkeriya gelemperî hate sazîkirin û bikaranîn, bi serekwezîr Ozal, wusa dan eşkere kirin: *"Roja 12'ê Tebaxê 1986'an li dora navça Qilaba kerwanekî me a leşkerî kirine xefkê. Çi çare, 2 serleşkerên me (bînbaşiyek û astsubayek) û 10 serbaz û serleşkerên me şehîd ketine. Çi çare, 10 leşker û serleşkerên me jî brîndar ketine. Me ev rûdan jî anî ber çavan û me rûdanên berî niha bi salekûniv û dû-salan jî anî ber çavan. Ji vê mêjûyê vir de, hin eşqiya ji dorên li ber qîrexa sînoran dikevin nav axa me û livbazî bikartênin. Me li ser van bûyeran hin tespît kirin. Me ev pirsgirek di çivîna wezîran de ku bin pêşengiya serekwezîrê dewletê (serekê komarê) civiyabû, ji berçavan derbas kir. Encamê de, daku em jî bo vê pergalê çarekî peyda bikin, me bîryar daku 'Qararnamekî bi hikmê zagonan' derxînin. Li gora destura ku îdara orfî (grêdana avarte) û rewşa şer dide me, me li gora zagonên xwe yên bingehî mercên 121 û 122 ev zagon derxist û bîryar girt. Lê em li ser hemfikir bûn ku em vê zagonê piştî bizaveke pêwist duxuyan bikin. Piştî livbaziya me, me ev zagon kire nav zagonên xwe.*

Vê beyanê (do), mîna me li mêjûya 12'ê Tebaxê tespît kirî, û mîna şopajotina ji berî niha bi salek û nivê me dît ku ev kes direvin û xwe vedişêrin. Me cihên wan tespît kiribû. Me ev cih saat 06.00de bi rêya hêzên xwe yên esmanan bombardiman kir. 3 cih hatin bombekirin. Berî niha bi kêlîkê, li serleşkeriya gelemperî wênên (rismên) cihên hatin bombekirin şanî min kirin. Weke nûçên gihan me, hedef îsabet girtine. Firokên me giş vegeriyane parêzgahên xwe. Tû rûdan û pirsgirek nema ye. Bivê kirina xwe me şanî kir ku, taybetî di vê barê de em gelek xwedî bîryarin; emê van eşqiyan heta kozên wan bişopînin û cihên xwe li wir vedişêrin, di serî wan de bênin xwar. Ji bîzava me jî ev yek dikare rind bê fahmkirin. Bivî rengî em bala dor û hêzên ku cih didin van jî dikşênin, û ez îxtarê li wan dikim. Hedef wusa hatin hilweşandin ku, ê din nema giring be em dîsa êrîşekî wusa bikarbênin."

Bombardimana firokan li 15'ê Tebaxê, ku êrîşa HRK li 12'ê Tebaxê 1986'an jê re sedem tê girtin û taburekî dijminan hatibû tunekirin, ji bo gelên Kurdistan û Tirkiye û ji bo gelên cîhanê dibe delîlek pir eşkere, ka qonaxa şer gihaye kîjan merhelê.

Roja 15'ê Tebaxê, ger ji bo Partiya me û gelê Kurdistan ger jî ji bo mêtingeriya Tirkên faşîst, rojekî dîrokî ye. Roja 15'ê Tebaxê 1984'an bajarên Êrûh û Şemzînan taliya êrîşekî ketibûn destê hêzên me yên şoreşger. Ger ji bona çend seetan ji be, ev herdû bajarên me li dijî hikimdariya mêtingerên faşîst, serdestiya şoreşê jiyan û vê rojê de tovê ordiya rizgariya netewa Kurdistan, Hêzên Rizgariya Kurdistan (HRK) hatibû damezrandin û duxuyanî kirin. 15'ê Tebaxê ji hêla hedefên xwe ji çûyana çengê danî holê û ji bo gelê Kurdistan, ji bo serhildana netewî bû bangeke pratîk (karvaniyê) a bihîm û zexm. Giranbuhatiya 15'ê Tebaxê, bêhtir ji kiryarên leşkerî yên ku wê rojê bikarhatin û jêhatîbûnên pratîk, di barê konevanî (polîtîk) de xwe diyar dike. 15'ê Tebaxê dihat mana diyarkirina Têkoşîna Rizgariya Netewa Kurdistan, mizgîna damezrandina artêşa gel û bang û fermana ordîbûna gel di barên konevanî û leşkerî de. 15'ê Tebaxê ku tê mana serxwerabûna rihê serhildana gelê me, ji vê rojê pêde, ji bo dijmin bû kaniya tirs û xofa gelek mezin.

Roja 15'ê Tebaxê 1985'an dijmin; di civîneke serleşkeriya gelemperî û serleşkeriya ordiyê bo rojnaman de eşkere duxuyankir ku, hêza li hember şer dikin tenê PKK (Partiya Karkerên Kurdistan)'e. Piştî vê duxuyaniyê di şerê salek domkir de, îflasa ordiya Tirk hat îspatkirin. Destpêka şerê salekî, barên hevqas giran li pişta ordiya mêtingerî faşîstî Tirk lêdikir, ku tucaran nekaribe hilde.

Roja 15'ê Tebaxê 1986'an dijmin li gora hesaba xwe, daku férekî baş bide Hêzên Rizgariya Netewa Kurdistan firokên xwe yên cengê balafirand. Bin navê bombardimankirina qempên gerîlla, êrîşeki hêjar pêkanîn ku bû encama kuştina bi sedan jin û zarokan. Serekwezîrê mêtingerî faşîst T. Ozal, vê vebirîna ku li pêşberê çavên gelên cîhanê pêkhat bi gotinên, "Emê cihên li wir diminin li serê wan de bênin xwar" (bahsa yekîtiyên HRK tê kirin) parast û xwest bi gotinên wusa melûl hovitiya xwe mafdar şanî bike.

Bombardimana firokan li 15'ê Tebaxê, daku merhela cenga li Kurdistanê çêtir bê têgihiştin, cihekî gelek pêwist digre.

Pêşîn em dixwazin vê yekê kifş bikin ku, pêwistiya vê rûdanê bingeha xwe ne ji bûyera bombardimankirina firokan distêne. Ji roja 15'ê Tebaxê 1984'an heta îro, di domana van her-dû salên dawî de şerekî germ hate jîyankirin. Firokên cengê yên Tirkan li Kurdistanê gelek cihên runiştinê bombekirin. Firok, balafir û topên wan gelek gund vîrankirin. Bi sedan gund hilweşandin. Domana van êrîşan de bi sedan mirov ji refên gel jiyana xwe hundakirin. Gelê Kurdistan ne xerîbi van êrîşane û ne bê haziriye. Lê belê dijmin heta niha tucaran nederivandibû ku cihên runiştinê ji esmanan û erdê li Kurdistan tên bombekirin. Dijmin bi rengekî dijwar vê yekê vedişard. Duxuyankirina bombardimankirina cihên runiştinê li 15'ê Tebaxê 1986'an ji devê nunerên sazûmanê, dibe îtirafa qonaxa cengê, ji devê dijmin bixwe. Mêtingerên faşîst li pêşberê gelên cîhanê eşkere derivandin ku hemû tektîkên wan îflaskirine û tu çare ji wan re nemaye, bilî êrîşên xwe yên vebirandinê bilezînin.

Jo bona êrîşekî bivî avahî dijmin roja 15'ê Tebaxê hilbijart; lew ev roj, roja yekemîn ku binkeftina wî hate danezanekirine. Lew ev roj ji bo gelê me rojekî serbilindî û serfirazîyê ye. Dijminê mêtingerê faşîst bi hilbijartina rojekî wusa bo bombardimankirinê, xwest vê rojê bike roja cejnekî reş û tarî. Lewma, bin navê bombardimankirina qempên gerîlla weke hovan êrîşkir û bi sedan mirovên bêguneh kuşt. Lê, li vir de ji binkeftina xwe disa duxuyaniya gelên cîhanê kir û rastiya Kurdistan bi hemû zelaliya xwe hilimand gelên dinê.

Roja 15'ê Tabexê 1984'an dijmin necar ma ku hêza li hember şer dike, ger heta niha bi serhişkî înkar dikir jî, bi nav eşkere bike. Lê dısa jî berdewamkir ku bêje, "çete", "eşqiya" ûhw. Pêwist daku têkoşîna me a rizgariya netewî nav refên navnetewî neyê naskirin, xwe li pişt qirûqirên "terorizmê" vedişêre û dixwaze şerê pêşve diçe bi rengê terorizmê duxuyanbike; hêviyên xwe bivê yekê ve grêdaye.

Roja 15'ê Tebaxê 1986'an ê din qarektera cengê pir zelale, dijminê mêtingerê faşîst hemû çekên xwe hunda kiriye. Bombardimankirina firokan merhela bilindtirin a vê rastiyê ye.

Îro dost û dijmin pir baş dizanin ku, Têkoşîna Rizgariya Netewa Kurdistan a ku bin pêşengiya PKK-ERNK û HRK pêşve diçe, ji ber taybetiyên xwe şereke ku, li car-cîgehên welat tê meşandin. Îddiayên dijminê mêtingerê faşîst yên mîna, "ji tixuban derbas dibin" û jiyan girtina van îddiayan biqasî derewin, hevqas jî gotinên ku meriv li ser wan ji dil bikene ne. Hêzên HRK li Qersê, li Agriyê, Ruhayê, li Mêrdînê, li Muşê, li Erzeromê, li Adiyamanê, ango ji her enişka Kurdistan heta bajarên mezin li çar-cîgehên Kurdistan derbên pêwist li dijmin dixin. Karker, gundî, xort, jin û birên din yên welatperwer ji her aliyê ve ji bo şer di nava şer de tên rêkxistinkirin. Dijminê mêtingerê faşîst bi îddiayên xwe yên mîna, "yekîtiyên gerîlla livbazî pêk tênin û ji tixuban direvin" ji xwe re sedeman îcat dike, lê rastî bivî rengî xwe gelek rezîl û ruswa jî dike.

Pirsgreke din a giring ji eve; ev êrîş ne êrîşekî yekderbî bû mîna wusa şanikirina wê tê xwestin. Raste, tunekirina taburekî dijmin roja 12'ê Tebaxê û bilindbûna livbaziyên şoreşgerî, ji bo bombardimankirinê ristekî datînin holê û parê van rûdanan ji bo êrîşê mezine. Lê ev pêşketinên hanan bi rengê bilindahiya livbaziyan, dijmin ne ji îro kirine nav taya reilandinê û sekeratê. Ev ne pêşketineke demekî kine, niqta îflasa dijmine ku dijmin ji encama pratîka têkoşîna şoreşgerî girtiye ye. Dijmin di vê hengamê de perçe parçe binkeftî bûye, mîna me destepêkê de jî gotî, hemû derfet û çekên dijmin, li dijmin qulibîne. Konevaniyên operasyonên fireh yên bi armanca qirkirinê, "Zagona Poşmaniyê", çetevaniyê, valakirina gundan û avakirina gundên stratejîk li hemberê têkoşîna me a rizgariya netewî yekoyeko binkeftî bûn. Ev tektîkên şerî hatin puçkirin. Hemû daxwazên dijmin yên li derheqê şoreşa me pûç derketin û bê bingeh ketin. Her tektîk di nav tektîka berê de, mirî hate dinê. Lewma, ev şerê du (2) salan bi rengê şerê hilweşandinê, dijmin perçe perçe binkeftî kir, hîma burjuvaziya mêtingerên Tirk û ordiya wan melûl, sist û belengaz kir. Ordiya mêtingerî faşista Tirk, gava roja 15'ê Tebaxê 1986'an 22 cihên runiştinê li Kurdistana Bakûr û Başûr bi firokên cengê bombardimankir, li ser van binkeftinan û qelsiyê xwe ditevgerand. Ango, ev bombardimankirina firokan a taliyê, niqta binkeftina dijmin, di van her-du (2) salên cengê ye. Ji bo têkoşîna me a rizgariya netewî ji ku bin pêşengiya PKK pêşve diçe, di van rojên 3 saliya 15'ê Tebaxê de, zaferekî konevaniyê a nûhe.

Protesto Li Dijî Êrîşa Bombardimankirinê a Ordiya Mêtingerî Faşîst Mezin Dibin

QADDAFÎ:
"Li dijî serxwebûn û yekîtiya gelê Kurd bûyin, li dijî serxwebûn û yekîtiya gelên Ereb jî bûyîne."

Ordiya mêtingerî faşîsta Tirk, beyana roja 15'ê Tebaxê 1986'an hin heremên Kurdistana Başûr ji di nav de, 22 cihên runiştinê, weke ku ewan bixwe duxuyankirin, bi firokên cengê bombardimankir. Ev êrîşa firokan bo bombardimankirinê ji hêla alema gişiya cîhanê bi gelek rengan hat protestokirin. Hêzên cîhanê, necar man ku li Rojhilata-Navîn li dora rastiya Kurdistan rewş û tewrên xwe deynin holê.

Êrîşa bombardimankirina ordiya mêtingerî faşîstî Tirk, ji hêla naskirina hevkariya paşveçûyî a heremê ku ka îroj gihaye kîjan qonaxê jî, bû sedemekî pir ronî û zelal. Mîna ewan bixwe îtîraf kirin, ev êrîş bi xebata şirîkî a dewleta mêtingerî faşîstî Tirk û rejîma Saddam'ê faşîst bicih hat. Peymana tevgerkirina şirîkî a sala 1983'an, îroj gihaye merhelekî nûh. Îttîfaka konevanî a hêzên herema me yên dij-şoreşgerî li dijî tevgerên rizgariyên netewî û demokrasî ji çarçiva xwe derbas bûye û xwe qulibandiye hêlwestiya û îttîfaka şer. Di merkeza gelên herema me de îroj, dewleta faşîstî Tirk heye û gelên heremê îroj li pêşberê eniya leşkerî a hêzên paşveçûyî ne, û domanekî bivî rengî tê jîyankirin. Weke eşkere hate şopandin, mêtingerên faşîst piştî bikaranîna êrîşê, serî de Surî û Îran, dewletên cîran û hêzên heremê yên pêşveçûyî pir eşkere tehdît kirin. Dewleta mêtingerî faşîstî Tirk ku êrîşbaziya xwe de û di perçiqandina mafên dewletên din de dor nade tukes din û bi çavsorî xwe ditevgirîne, eşkere datîne holê ku bi derba leşkerî a faşîst a sala 1980'an bi navê emperyalîzmê li heremê risteke pêwist li ser xwe barkiriye. Vê yekê ji her demê behtir zelal datîne holê. Bin navên weke misilmaniyê, dostaniya Erep û Tirkan ûhw... dixwest li Rojhilata-Navîn bighije qonaxekê. Herçuqasî mîna cembazekî li ser her têlê leyist jî, nekarî van ramanan bidest bêne. Berî her tiştan têkoşîna me a pêşve diçe, rûçkê dewleta Tirk a faşîst di vê barê de jî tazî û şotkir, û arama wan di qorik de hêla. Niha, ji ber vê sedemê ye ku burjuvaziya Tirk bê tirs pêyvendiyên xwe bi Îsraîla siyonist re ku qereqola Dewletên Yekbûyî yên Amerika (USA) a yekemîn li Rojhilata-Navîne eşkere pêşve dibe, tehdîtan li gelên Ereb û hêzên pêşveçûyî dike û di vê barî de tu tirs ji xwe re nabîne. Piştî ku encama têkoşîna me de rûçkê dewleta Tirk eşkere derkete holê pêde, necar ma ku rista (rola) xwe li Rojhilata-Navîn eşkere bileyze û delametên xwe yên kîret bicih bêne.

Ev rewş, li pêşberê gelên herema me û hêzên pêşveçûyî û demokrat jî, delametên mezin datîne. Li hemberê stratejiya emperyalizmê û paşverûtiya heremê ku dixwazin li Rojhilata-Navîn ne tenê barê konevanî de, lê barê eniya leşkerî de jî çemberekî paşverûtiyê sazbikin û tevgerên gelan yên pêşvediçin di vê çemberê de bixeniqênin, gelên herema me û hêzên pêşveçûyî û demokrat bi îttîfakekê seranserê heremê a bihîm dernakevin. Hêzên pêşveçûyî dide emperyalîzmê û paşremê sistîkî di vê barê de dijin. Ev rewş, rewşeke ne başe, lew hîm dide emperyalîzmê û paşverûtiya heremê. Bingeha vê rewşa nebaş jî, em hêzên tevgerên rizgariyên netewan û hêzên pêşveçûyî û demokrat yên heremê bixwe ne. Gava paşverûtiya dinê û heremê ji xwe re li dijî gelên heremê hêzên lêxistine, yekîtiyên leşkerî û eniyan sazî dikin, giring bû hêzên dijemperyalîst jî bi kêmasî li dora ramanên şirîkî piştgirtin û hevkarîkî zexmûxurt şanî bikiran; perçe perçe mayina hêzên dijemperyalizmê ê din barekî girane, ku meriv nikare bipejirîne. Lew ev yek tevgerên rizgariyên netewan û hêzên pêşveçûyî û demokrat sist û melûl dike. Nebicihanîna hêzeke şirîkî, dibe sedemên tivanca

pêşketinan û brînên kur di çarenusa gelan de diafirîne.

Têkoşîna Rizgariya Netewa Kurdistan ji ber taybetiyên dijminê ku li hember şer dike ji, pratîkê de dide hilimandin ku eniyeke têkoşînê a dij-emperyalist a gelên herema me, bê sazîkirin. Rista Têkoşîna Rizgariya Netewa Kurdistan ku hêj destpêka pêşketinan de jî bê û hêj di xwe de gelek sistiyan hilbigire jî, li dijî rista dijmin derketiyê holê û delametên gelek giranbûha û xwedî-rûmet bicih têne. Gava enîbûna seransera netewî û heremê diparêzin û pêşniyar dikin û pêre jî bona damezrandina eniyeke wusa bi hemû hîm û qewweta xwe, xwe ditevgirînin, diyare ku ev ne bes ji ber sod û berjewendên gelê Kurdistan tê kirin; serî de ji bo berjewendên gelên Tirk, Ereb, Faris û gelên heremê yên din ev tê kirin. Me hîma xwe ji van berjewendên şirîkî girtiye û ji ber ku şerê me di oxira van rûmetiyan de tê ajotin, me daxwazên xwe bo eniyeka wusa tim da hilimandin. Xwedî-mafbûna têkoşîna ji vê hêlê a PKK, îro di barên rastiya xwe de çêtir tê fahmkirin. Ango pêşketin bi kêmasî di vê xetê de xwe diyar û berçav dikin.

Li hemberê Têkoşîna Rizgarîya Netewa Kurdistan ku PKK pêşengiya wê dike, mêtingeriya faşîstî Tirk binkeftinê dije û diçe hilweşandina xwe a taliyê. Lewma hêzeke wusa, ku pêre jî cendermatiya sîstema emperyalist a. bê bin dibe, li heremê ye, nacere êrîşbazîkî çavsor, mîna dehbekî bê hevsar, ji xwe re bingeh bigre. Ev dewlet, mîna emperyalîzma Emrîkî hêzekî êrîşbazî hovbere; xencereke ku di singê gelên heremê de hatiye çikandine. Êrîşa firokên cengê yên USA ku berî nihan bi çend mihan xaka Libya yê bombê kirin û bombardimana firokên cengê yên dewleta Tirk li derveyî tixubên KT (Komara Tirk) ku tu mafên navnetewan nanîn ber çavan û hovberîkî li dijî gelê Kurdistan danîn holê, pir diyarê ku kedên erîşbaziya emperyalizmê û mêtingeriyê ne. Xulamê cahş, ger çend mih paşve jî be, rêça efendiyê xwe şopand û bêkêmasî di kesbûna gelê me de, hêrsa xwe li dijî mirovatiyê vereşand.

Pêşemîn gelên herema me û hêzên pêşveçûyî û demokrat, hêzên demokrat û sosyalîzmê yên cîhanê û Hêzên Rizgariya Netewa Kurdistan giringe bê dereng mayîn, tewrên xwe di vê barê de zelal eşkere bikin. Mana vê êrîşa dijî gelê Kurdistan a navnetewî û heremî rind nasbikin, û li dijî vê bi rengekî aktîf xwe bîzavînin. Ev daxwazekî xwedî-maf a gelê me ye û delametekî piştgirtina enternasyonalîste.

Tewrê serekê Libya yê M. Qaddafî li dijî êrîşa bombardimankirina firokên cengê yên Tirkan roja 15'ê Tebaxê ku danî holê, gavekî pir hêja ye, daku bi Têkoşîna Rizgariya Netewa Kurdistan a ku bin pêşengiya PKK pêşve diçe piştgirtin û hevkarîkî rast bicih bêtîn; daku yekitiyên dij-emperyalîst û dij-mêtingerî yên gelên herema me bên sazîkirin. Gelê Kurdistan, bi duxuyanîya M. Qaddafî ku piştgirtina gelê Libya yê dida der û li dijî êrîşbaziya mêtingerên faşîst bû, gelek dilovan û dilxweş bû. Gelê Kurdistan vêna, dostanîkî ku giringe bêhtir bê zexmkirin û firehkirin dipejirîne. Lê barê êrîşkirina ser hedefê de ev yek, hêj destpêkeke.

Gava serekê Libya yê M. Qaddafî vê yekê digot, *"Hedefa êrîşa esmanan ê Tirkan; qirkirina Gelê Kurd li Îraqê ye û livbazîkî koçberkirina wan ji axa wane. Em vê livbaziyê bi hişk reddikin û li hember dirawestin. Ev êrîş, ji hêla hemû gelan tê protestokirin. Ji ber ku ev livbazî, rengekî vebirandina gelêkî di xwe de hildigre. Ev êrîş pêre jî bû sedem ku, xanî û gund bên hilweşandin, zarok û jin bên qirkirin. Ev dijbihê, plana sîyonistan ku dixwazin gelê Ereb tune bikin, dijbihê tunekirina gelê Afrika-Başûr bi destê rêjima nîjadperest.*

Kurd, ji hêlekê endamên hêzên şoreşger yên netewî ne. Bilî vê jî, ji bo vî gelî mafê serxwebûn û yekîtiyê bi rengê netewkî divê bê dayin û hirmet li pêşberê vê yekê divê bê şanîkirin.

Ev gel, neteweke ku merivê netewên Tirk, Ereb û Îranêye. Înkarkirina mafên netewî yên gelê Kurd, tê mana înkarkirina parastina mafên xwe yên azadiya me, bixwe.

Ev rûdan ez gelek hêrs kirim. Ez hêvîdarim ku, tiştek wusa dîsa xwe tekrar neke.

... Destpêkandina livbaziyên cezakirinê bi qomplokî hûkûmeta Tirk û bi şirîkatiya hûkûmeta Îraqê li dijî brayên me yên Kurd, ez gelek mûteessîr kirim. Ev komplokî hûkûmeta Îraqê ye ku bêfedîkarî û rûreşî dîyar dike ye..." rastîkî pir pêwist eşkere dikir. Ev tişt rastîkî pir êşkere ye ku, heta di stuyê gelekî ji gelên herema me xelekên dîlîtiyê(koletiyê) yên emperyalizmê û mêtingeriyê hebe, wê gelên heremê yên din ji wê timûtim bin tehdîtê bin. Lê her gava di rêya serxwebûn, demokrasî û sosyalîzmê de bê avêtin, wê bê mana ragirtina mafê jiyana serbixwe a gelan. Taybetiyên enternasyonalist yên Têkoşîna Rizgariya Netewa Kurdistan, îroj bi rengekîgelek eşkere xwe didin nasîn, xwe didin sehkirin. Ala têkoşînê ku li dijî zencîrên zincar girti yên mêtîngeriya sed salan hatiye bilindkirin, bratîkî ji bo atikî (hatinekî) serbixwe û demokratîk a gelên Rojhilata-Navîn jî mizgîn dike, û bingehên wusa hêja pêşkeşî gelên herema me dike.

Bombardimana firokan a mêtingerên faşîstên Tirk a vê taliyê, jê re jî işareteke ku, hêzên xwe bi navê Kurdistanê ditevgirînin, ji bo serxwebûna netewî a gelê me û yekîtiya gelê me tewrekî pozîtîf deynin holê û di vê barê de rista xwe bileyzin. Kesên bi navê Kurdistan dipeyivin lê delametên xwe bicih naynin, bila pir baş bizanibin ku wê encamê de afetên gelek mezin di serê wan de bêtin. Dema dev ji berdena berjewênden piçuk û xwedî li berjewendên netewî yên birûmet û bilind derketin û li dora van sodan yekbûn û şerkirin ji mêj hatiye.

Tewrê Mesut Barzanî ku ji ber êrîşa vê taliyê danî holê em di vê barê de gavekî baş dibînin. Duxuyaniya M. Barzanî wusa ye: *"Roja 15'ê Tebaxê 1986'-an 06.30'an 3 firokên fantom ji yên hêzên esmanî yên Tirkan li dora Erbîlê ku bin hikmê me ye, derdora Heyat Şirvan bombekirin. Ev mintiqên hanan, di nav tixubên Îraqê ne û 7 mîl ji sînorên Tirkiye durin. Ev êrîş, hakîmîyeta Îraqê brîndar dike û ji her bingehê xwedî maf dure. Ev êrîş pêre jî, jê re dibe delîl ku, Tirkiye û Îraq li ser heremekî ji 10.000 km² ku hatiye rizgarkirin, li dijî PDK-Îraq hevkariyê dikin.*

Em bala hûkûmeta Tirk dikşênin, ger dîsa hareketekîwusa bicih bêne, li ku derê û kengê em rast bibînin emê nacar bimînin ku bersiva van êrîşan bidin. Em bang li hemû hûkûmetên dost û hêzên navnetewan dikin, dakû êrîşên leşkerî yên KT û Îraqê yên li dijî Kurdên Îraqê protesto bikin." Ev duxuyanî, rastîkî datîne holê, ku PKK heta niha ji ber delametên dostanî û hevaltiyê timûtim tanî zman. Ev rastî eve ku, burjuvaziya mêtingerî Tirk dijminê gelê me ê şirîkî li her perça Kurdistanê ye. Meriv bi vî hêzî re tenê dijminahî û berberî dikare bike. Gelê me ê li Kurdistana-Başûr vê rastiyê rind dinase û pêşveçûnên karvanî ji eşkere danîn holê ku, têkoşîna rizgariya netewî a ku li Kurdistana Bakûra Rojava bilind dibe, û pêşengê vê têkoşînê PKK, piştgirtina gelê Kurd li Kurdistana-Başûr ji dilûcan digre. Neditîna vê rastiyê ku hevqas eşkere û berçave, ji hêla gelê me tiştekê, ku nikare bê pejirandin. Her gava ku di vê barê de bi pozîtîfî bê avêtin, PKK û gelê me di barê berjewendên netewî de pêşketineke rind dibînin, û wê tucaran xwe jê dur nagrin ku bersiva gavên rind nedin.

Welatparêzên Kurdistan Yên Li Bin Ala ERNK Yekbûne Dengê Rizgariya Netewî Li Ewropa Jî Bangkirin

Kedkarên niştimanperwer yên li Ewropa ku haziriya pîrozkirina 3 saliya Hilpişkîna 15'ê Tebaxê dikiran, li dijî êrîşa bombardimankirina mêtingerên Tirkên faşîst ku mana rojê hêjatir û têdayitir kir, mîna yek dilî zanîn dengên xwe bilind bikin. Piştî ku dengûbehsên derheqî êrîşa bombardimankirina firokên Tirkan yên cengê belavbûn pêde, Ewropa ji kur hate hejandin. Bi sedan welathêz bi banga ERNK rabûn serxwe. Bi livbaziyên mîna vegirtina avahî û sazumanan, meş ûhw... li gelek merkezên Ewropa, êrîşa ordiya mêtingerî faşîst protesto kirin. Kedkarên welatperwer yên ji Kurdistan bang li gelên gişiya cihanê yên pêşveçûyî û hêzên demokrasiyê kirin, daku li dijî êrîşên hovûhar yên mêtingeriya faşîst dengê xwe bilind bikin û piştgirtina têkoşîna rizgariya netewî a ku li bin pêşengiya PKK-ERNK û HRK pêşve diçe, bikin.

Berpirsiyariya ERNK li Ewropa bi rêya belavokekê û civîneke bo rojnaman tengezariya êrîşa bombardimankirina firokên cengê yên Tirkan danî holê, û gelên cihanê, hêzên demokrasî û sosyalizmê davetî hevkariya bi têkoşîna xwedî-maf a gelê Kurdistan ku bin pêşengiya PKK pêşve diçe, kir.

Ger livbaziyên girseyi yên protestokirinê, ger jî her banga ERNK a resmî, ji hêla sazumanên rojname û weşanên dinê û ji hêla ajansên dengûbehsan ji nêzîk hatin şopandin. Livbaziyên ku pay-hev li Ewropa bicih hatin evin:

BÎELEFELD: Roja 18.8. 1986, 50 kes ji dilxwazên ERNK avahîya televizyona WDR vegirtin. Roja 25'ê Tebaxê jî komek ji 90 kesan bûroya SPD vegirtin.

NÛRNBERG: Roja 9'ê Tebaxê komek ku nav wan de zarok û jin ji hebûn bûroya SPD vegirtin. Roja 26'ê Tebaxê jî 60 kes bûroya rojnama "Nürnberger Nachrichten" vegirtin.

BERLÎN: Roja 8.8.1986'-an avahiya ku "Ajansa Reuter", DPA, BBC ûhw. têdene, ji hêla 50 kesan hat vegirtin. Roja 21'ê Tebaxê jî bûroya SPD hat vegirtin.

STUTTGART: 30 dilxwazên ERNK avahiya rojnama "Tagblatt" vegirtin. Roja 23' Tebaxê jî meşek dirustkirin.

MANNHEÎM: Roja 21'ê Tebaxê 30 karkerên Kurd bûroya serekê DGB-Mannheim vegirtin. Roja 25.8.1986'-an jî bûroya SPD hat vegirtin.

FRANKFURT: "Radyona Hessen" roja 18'ê Tebaxê ji hêla komeke tevlî jin û zarokan hat vegirtin.

GÎESSEN: Eywana serekê belediyê hat vegirtin. Gelek rojname derheqê vê rûdanê nûçe belavkirin. Dora 30 kesan, ev rûdan pêkanîn.

OLDENBURG: 40 kes avahiya belediyê vegirtin. Polîs êrîş bire ser welatperweran, lê disa ji daxwaza karkeran bicih hat.

DUÎSBURG: Rojên 18 û 25'ê Tebaxê bûroya SPD ducaran hat vegirtin. Herrojê 60 kes başdarî livbaziyê bûn.

HANNOVER: Komeke ji 100 kesan roja 18'ê Tebaxê raberîk li pêşiya avahiya rojnama "Hannoverische Allgemeine" pêkanîn.

BONN: Avahiya DGB qedera 5 seetan hat zeftkirin.

KOLN: 200 kes roja 23'ê Tebaxê meşek pêkanîn.

HAMBURG: Roja 18'ê Tebaxê avahiya "Xaça Sohr" hat vegirtin.

DORTMUND: Roja 21'ê Tebaxê bûroya THY (Türk Hava Yollari) hat vegirtin.

BOCHUM: Komek ji welatparêzên Kurdistan, bûroya SPD vegirtin.

BERN (Îsviçre): Avahiya radyona Bern ji hêla dilxwazên ERNK hat zeftkirin.

KOPENHAAG (Danimarka): Avahiya Partiya Sosyal Demokrat hate vegirtin. Nûnerên Partiyê cih de KT protesto kirin û soz dan ku li meclîsê li ser prisgrekê, wê bidin û bistênin.

PARÎS (Frense): Roja 18.8.1986'an 75 kes avahiya merkezî a Partiya Sosyalistên Frense vegirtin. Roja 22.8. 1986'an jî merkeza gelemperî a Radyoya Frense hat zefkirin.

ATÎNA (Yewnanistan): Bi navê berpirsiyariya ERNK li Yewnanistanê civineke rojnaman pêkhat. Nêzîki 60 endamên rojnaman û guhdar beşdar bûn. Li kêleka endamên AFP, Reuter, AP, UP, ANSA (Îtalya), ARD (Almanya), BTA (Bulgaristan), TV I û II. yên Yewnanistan, radyona Danimarka, behtirî 20 rojnamekarên Yewnanî ji beşdar bûn. Endamê navendi ê Partiya PASOK Michael Karatambadis jî civînê de peyivî.

BRÛKSEL (Belçiqa): Roja 20'ê Tebaxê bi navê "Komîtên Kurdistan" civîneke rojnaman pêkhat. Gelek rojnamakar başdar bûn. Li kêleka rojnamekar û endamên televizyonan ev ajans, radyo û TV başdar bûn: Ajans Belga, BBC, WDR, ajansa Telografik ji Bulgarîstanê, Lûxemburg Rad-TV, Sefîrê Bulgarîstan, Libre Belgique, de Morgen û IPC.

DEN HAAG (Holland): Roja 18'ê Tebaxê 70 kes avahiya Wezîrê Karên Derveyî zeftkirin. Nûnerên vê meqamê KT protesto kirin.

Li vir jî bi navê "Komîtên Kurdistan" civîneke rojnaman pêkhat Gelek şaxên weşanan û rojname beşdar bûn. Şaxên weşanên dinê yên jêrîn daxwazên civînan belavkirin:

BBC, Standort, Le Libre Belgique, de Morgen, Televizyonên Belçiqa, Lûxemburg, Îtalya, Bulgarîstan, Almanya, Frense, welatên Îskandînavya, Yewnanistan ûhw..., Le Monde, Süddeutsche Zeitung, Ta Nea û hin rojnamên ji Îtalya, Îspanya, Frense, Holland, Belçiqa, Almanya, Îsviçre, Bulgarîstan û welatên Îskandînavya.

HİLPİŞKÎNA HAVÎNÊ JÎ BO BİDESTANÎNA HATİNA ME GAVEKÎ XURTE

Gelek Sîxur û Noker Hatin Cezakirin

Di van rojên ku em sersala Hilpişkîna 15'ê Tebaxê pîroz dikin de, hêjmara livbaziyên me hate merhelekî pêwist bilindtirbû. Piştî Hilpişkîna Buharê, Hilpişkîna Havînê jî bi gavên xurt û kiryarên mezin destpêkir û berdewam kir. Ev jê re dibe delîl ku, sersaliya Hilpişkîna 15'ê Tebaxê de, wê 15'ê Tebaxeke din a nûh bê jiyankirinê.

Dewleta mêtingera faşîst a Tirkan, herçuqasî yekîtiyên taybetî sazikir û hêjmara "parêzkarên gundan" zêdekir jî, nekarî pêşveçûna têkoşîna me birawestîne. Bi derbên li avahiya sîxur û milîsan, li çetan û hêzên ordiyê ketin, mêtingehkarî heta bê gotin hate melûlkirin û kete nav tengasiyekî gelek pêwist. Mêtingerên ku nikarin avahiya milîsan li ser piyan bigrin, gelek milîs digrin; çekên hinek ji wanan dîsa ji wan distênin. Herwusa gelek ji van milîsan ji hêla yekîtiyên me yên şoreşger tên stuxwarkirin. Hinek çekên xwe berdidin û diyardikin ku naxwazin şerê me bikin.

Domana Hilpişkîna Havînê de livbaziyên bêhêjmar pêkhatin. Tenê li derheqê hinek ji van livbaziyan agahî bidestê me ve ketin. Tesîra livbaziyên me yên ku her roj derbên xedar li dijmin dixin, gihane koçberekî gelek hêja û bilin. Li bajarên mîna Şirnex, Şemzînan, Qilaba, Kixi û gelek dorên din avahiya milîsan hate hilweşandin û dijmin kete nav qolinca tirs û xofê.

1– Taliya miha Gûlanê li gundê Başaxaç navça Şirnexê yekîtîkî ji partîzanên me leqayî yekîtiyên ordiya mêtinger bû. Leşkerek hate kuştin, gelek jî brîndar ketin.

2– Di eynî mêjûyê de, şerek li navça Êrûhê derket. Serleşkerek (astegmenek) û 5 serbaz brîndar ketin.

3– Mêjûya 10'ê Tirmihê 1986'an li gundê Derecik navça Şemzînan, yekîtîkî ji hêzên HRK êrîşek pêkanî. 2 çetên milîs bi mirinê hatin cezakirin. Domana êrîşê de 4 çetên milîs jî brîndar ketin.

4– Roja 28'ê Tirmihê 1986'an li gundê Geçitboyu navça Şirnexê çetekî ji milîsan bi mirinê hate cezakirin.

5– Roja 30'ê Tirmihê 1986'an li gundê Alan navça Şemzînan 3 sîxur ketin destê hêzên me yên şoreşger. Piştî sundxwarin ku ê din nema milîsî dikin û sozdan da ku nema glîkarî bikin, dîsa hatin berdan. Kiryarê de dest li ser kalaşnîkofekî sîxuran hate danîn.

6– Roja 31'ê Tirmihê 1986'an yekîtîkî HRK êrîşek bir ser gundê Meşelîdere bajarê Sêrtê. Gava 3 sîxur hatin kuştin, 5 sîxur jî xedar brîndar ketin.

7– Roja 31'ê Tirmihê 1986'an HRK li gundê Gormeç navça Êrûhê 3 çetên milîs yên bi navên Beşîr, Omar û Hemîd Uluç girtin. Bi destura gel ev kes hatin berûfîşekkirin (hatin cezakirin).

8– Miha Tirmihê de êrîşek çû ser zêva axaya kevneperest Mehmet Olgaç ku bêbextekî hare û kesekî pêşkêşiya milîsvanîê dikire. Domana êrîşê de 3 çete hatin kuştin. 5 kes jî, ku nav wan de ev bêbext jî heye, brîndar bûn.

9– Miha Tebaxê 1986'an êrîşek li gundê Ortabax navça Qilaba bicih hat. Êrîşe de 3 çetên milîs hatin kuştin, 2 jî xedar brîndar bûn.

10– Li derdorên navçên Şirnex û Qilaba (Uludere) di eynî mêjûyan de gelek livbazî bikarhatin. Encamê de 6 milîs hatin kuştin.

11– Li gundê Baxlar navça Şemzînan 2 sîxur, hêsîr ketin destê hêzên me yên şoreşger. Taliya axafên propaxendeyî dîsa hatin azadkirin.

12– Roja 9'ê Tebaxê li navça Beytûşşebap êrîşek çû ser şantiya ku karên avakirina rêyan dikir. Domana kiryarê de dest li ser 16 hep çadir (kon) hat danîn. 2 dozer hatin şewitandin û kompresorek ji çiyê jêr ve hate avêtin û tunekirin.

13– Roja 11'ê Tebaxê 1986'an li gundê Ayaoglu navça Kixi, sîxurê glîkar Îbrahîm Sertel piştî ku li qada gund gunehên wî hatin eşkere kirin, hate berûfîşekkirin.

Li kêleka van livbaziyan ji çar dorhêlên Kurdistan agahî û nûçe li derheqê kiryaran dighine me. Mîna dengûbahsên berdestê me bûn, li bajarên weke Doxubeyazîd, Dêrsim, Araban, Çolamêrgê, Sêrt, Bîngol, Mêrdîn ûhw. kiryarên nûh pêkhatine. Agahiyên rind li derheqê van kiryaran hêj negihane me, lewma emê hêjmara rojnama xwe a bê de nasî xwendevanên xwe bikin.

Rastiya ku me sersala 15'ê Tebaxê a îsal bi livbaziyên wusa xurt borand, şanî dide ku ê din mêtinger ketine nav herikî wusa ku nekaribin xwe bilebitênin.

Kurte-çîrok (Çîr-çîrok):

"Nazo"

Cankurd/1985

Mêvanên mala bavê Nazo dereng rabûn û çûn. Ji êvarê heya nîvê şevê rûniştin. Çay vexwarin, cixare kişandin û şor kirin. Çi şevek dirêj bû! Raste ku Nazo vê şevê kar nekiribû, xûşka wê a mezin Gulê karên malê kiribûn, lê dîsa jî serê wê giran bibû. Bi destmalekê eniya xwe jidandibû. Diya wê a pîr, bavê wê ê dilxurt, mîna cotkarekî jêhatî, ji ber agirî rabûn û çûn mezela din razin. Xûşka Nazo ji devê xwe ji hev kir û çû maxa paşîn. Doşeka xwe raxist, serê xwe danî ser balîfê û nivîn kişande ser serê xwe û raza. Nazo xwelîdank û taqima çayê ji ser sewkiyê rakir, li xûşka xwe a raketî nihêrî û gotê:

–Ma te derî kilît kir an ne?

Bi dengekî kurt û bilind xûşka wê got:

–Erê min kilît kir. Bihêle ez razim.

Nazo, cihê razana xwe amade kir. Karên hundurî qedandin û ber bi çirê ve çû ku vemirîne. Zeyta çirê kêm bibû. Gava serê xwe pêşda bir ku pifê bike, çavên wê li wêneki (rismeki) birayê wê ket. Li ser refika kevirî a ku bi qenewîçan xemlandî, bi çavên tijî hezkirin û sotin li wênê nihêrî. Rakir da ber çavên xwe yên ku mîna kaniyeke zelal tijî hêstir dibûn û dilopên hêstiran bi ser gulîyên wê de dihatin xwarê... Wêne kire destê xwe, cama ser wênê û perwaza wê bi devzendên xwe paqij kir. Tiliyên xwe di ser çavên wî re gerand. Tiliyên wê dilerizîn û dûman dihat ber çavên wê... Di nava dûmanê de dît ku ew destê xwe li ser çavên birayê xwe dibe. Li bin dareke sicê, birayê wê çavên xwe ji hev dike, bi destê wê digire û dibêje:

–Nazo!.. Ez diçim.

–Kuve?

–Nizanim... Lê ezê herim, dûr herim.

–Çi heye... Bêje... Bêje min çi bûye?

–Wê min bigirin.

–Çima, cendirme çi ji te dixwazin?

–Dengê xwe pir raneke. Bila kes nizanibe ku em li virin. Ezê herim, lê ezê ji te re nameyekê bişînim.

Û birayê wê mîna hespekî sipî ku ji ber nêçîrvanan direvî, di nava dûmanê re dibezî û wenda dibû...

Nazo wêna birayê xwe danî ser refikê, çû maxa paşîn. Ji nava qenewîçên xwe nameyek derxist, hat li ber agirê pixarê da ber çavên xwe û bêhn kir... Di nava rêzên wê re çavên xwe gerandin û hinek jê xwend:

–"Raste ku tu panzdeh saliyî û ez bist salî me. Lê her dizanim ku bê te min nedikarî tucaran xwe ji nav lepên cendirman derxista. Ezê vegerim, te ji bîr nakim... Ezê ji te re rojên bên şişêyekî bêhnê bişînim..." Nazo name xiste paşila xwe. Li ber agirê pixarê rûniştû bi maşeya hesinî bizotên agirî tevdan. Agir hineki dijwartir dibû. Di nava alavê re çavên Nazo yên tijî hêstir li dîwarê pixarê ê reş dinihêrîn, te digot; wê tiştekî mezin di reşahiya dîwarê re dîtiye.

Teq-reqek li ber pencerê hat. Nazo guhên xwe da ser pencerê. Tenê xur-xura sîngê xûşka wê a razayî dihat. Gava dengek ji derve hate guhên wê, ji cih xwe hilgavt û bi lez çû ber pencerê, bangkir:

-Kî yî tû?

–Malê, malê! (wilo, dengekî nerm ji derve hat).

–Kî yi tu xwe bide nasîn!

–Ez rêwî me.

–Eger tu rêwî yî, çima tu nayî ber derî?

Nazo pencere vekir û destê xwe da ser şişên hesinî yên mîna şişên ku li ber pencerên zîndanan, û serê xwe pêşve da. Çi bibîne! Miroveki qanat, por û rih bûne yek, bi cilên sitûr û giran, tiving li mil, li ber pencerê rawestiye. Ji serî ta lingan şil bûye... Ji vê pêve, di vê tariya şevê de tiştekî din nîne... Lê ji dûrve dengê şurikên avê tê guhan û erd jî şil bû...

Nazo deng li rêwî kir û got:

–Were ber derî!

Rêwî hate ber pencerê û bi dengekî nerm gote Nazê:

–Şeva te xweş bit, Nazo!

–A te xweştir bit, kî yî tu?

–Ez şervanekî Hêzên Rizgariya Kurdistan'im.

Nazo guhên xwe dide ser gotinên wî û pişt re dibêje:

–Ez dengê te nasdikim.

–Keçê! Ez Dîsemê Xizir'im.

Nazo dibeze derî vedike û bangdike:

–Fermû, were hundur Dîsem!

–Na ez diherim. Ez nikarim bimînim.

–Çima?

–Min xwest ku ez nîşanekê ji birayê te bidim we.

–Xwezî!

Şervanê ku di bin çekên xwe yên şil de mendû bibû, ber bi Nazo hat. Destmaleka sipî ji berîka xwe derxist û da dest wê. Nazo destmal ji hevkir, dît ku şişeyeke bêhnê di nav de ye. Şişe ramûsî û got:

–Başe! Min bawer kir ku birayê min gihaye HRK. Dilê min niha bê xeme. Te ez vehesandim û xweş şiyar kirim.

–Hevalên min xwestin ku ez dilên we bi van axaftinan şabikim.

–Bi rastî, me nizanîbû ew kuve reviya û çû. Dema cendirme hatin zordarî bi me gişan kirin.

–Niha tu dizanî ku birayê te nehatiye girtin û ne jî bi dûrwelatan ve çûye.

Nazo careka din gote wî:

–Fermû, derbas be hundur!

–Na ez diherim. Lê hêviya min ewe ku tu ji dê û bavê xwe re bêjî... û eger tu dixwazî tiştekî bo birayê xwe bêjî, ez guhdarim.

Nazo li wî nihêrî û got:

–Tu dikarî ji wî re hinek tişt bibî?

–Ez dikarim. Lê min soz da wî ku tiştekî ji malê nebim ji wî re.

Nazo bi dilgermî got:

–Çima hun wilo dikin?

–Em naxwazin giraniya xwe bidin ser gel.

–Başe! Dê hema bêje wî, bila hişyar be û nekeve destê cendirman.

Şervan keniya û got:

–Ez dibêjim. Dema te xweş bimîne.

Wilo got, şûn ve vegeriya û di tariya şevê de wenda bû.

Ji dûr ve dengên din dihatin:

"–Dîsem lezke!"

Dîsem li wan vedigerand:

"–Ez têm..."

Nazo derî girt. Li şîşa bêhnê nêrî, ber bi refika kevirî a ser pixarê ve çû û şişe danî rex wêna birayê xwe.

Ber bi xwûşka xwe ve çû, li ber seriyê wê rûnişt, destê xwe da ser milê wê û leqand:

–Gulê! Gulê!

Bi dilsarî, Gûle lê vegerand:

–Çiye Nazo?

–Dîsemê Xizir hat û çû.

–Dîsem?

–Erê, Dîsem hat.

Gulê serê xwe ji ser balîfê rakir û got:

–Çi dixwaze?

–Rabe, ez ji te re bêjim. Çavên xwe veke! Dîsem gote min ku birayê min gihaye HRK.

–Başe, ez ji berê dizanim.

Nazo şaş bû û nizanî bû çi bigota.

–Te ji berê dizanî? Tu çawa dizanî?!

Gulê destê xwe da ser piyê wê, tê veda û got:

–Here, raze tu hêj piçûkî!

–Bi xwudê wê tu bibêjî.

Gulê serê xwe dîsa danî ser balîfê û got:

–Berî birayê me bireve bîbû endamê HRK.

–Lê weke ez dizanim ew ji siyasetê dûr bû.

–Raste, lê her kurdekî paqij û dilsozê Kurdistanê be, dikare bibe dostê HRK û gava baş bimîne, dibê endamê vê sazumanê.

–Min nizanî bû ku birayê min ê bêdeng şoreşvane û derya yê bêpêl wilo bi zax û hêze. Min nedizanî ku xwîşka min jî, sirdarê şoreşvanaye.

–Niha tu nizanî. Dê bihêle ez razim.

–Divê ez bêjim dê û bavên xwe

–Ew dizanin, lê tu caran nabêjin. Dê here keçê! Sibê karê me heye.

Nazo ji cihê xwe bazda, li rismê birayê xwe û li şîşa bêhnê nêrî. Li bizotên agirî nêrî û ber bi pencerê ve çû. Bayekî bi gurmîn û hurmîn li derve hebû û ji dûr ve dengên gullân û berikan dihatin. Dêmê wê geş dibû, lêvên wê ji keyfa dilerizîn û çavên wê tijî hêvî û jîn dibûn...

* * * *

BİR BAŞKA KANLI EYLÜL: ŞİLİ

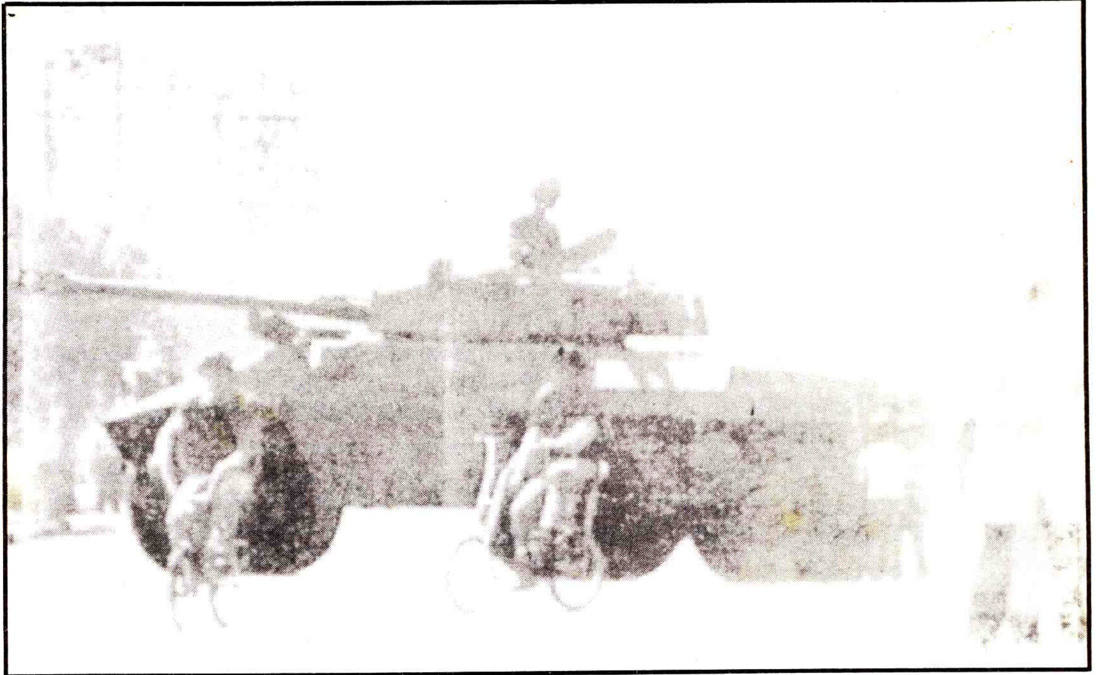
Eylül ayı, yalnız Kürdistan ve Türkiye halkı için değil, dünyanın diğer bir kıtasında başka bir halk için de utanılası, kara bir ay niteliğindedir. Tam 13 yıl önce, yani 1973 yılının 11 Eylül'ünde, sosyalist başkan Salvador Allende'yi kanlı bir darbeyle devirerek iktidarı ele geçiren ABD emperyalizminin kuklası, faşist Pinochet'nin bugün hala kan kusturmaya devam ettiği bu halkın yaşadığı ülke; Güney Amerika'nın güneybatı kesiminde, Büyük Okyanus kıyılarında boydan boya bir şerit gibi uzanan dar ve uzun bir ülke olan Şili'dir.

Yaklaşık üçyüz yıl kadar İspanyol egemenliğinde kalan Şili, 1810'da İspanya'ya karşı baş kaldırır. O'Higgins önderliğindeki isyan hareketi, 1818 yılında başkent Santiago'da zaferle kucaklaşır. O günden sonra bu zengin maden ülkesinin tarihi bir bakıma, emperyalist ABD şirketleri ile büyük toprak sahiplerine karşı maden işçileri ve köylülerin öfkelerinin tırmanışının tarihidir.

Yılların hep bu karşıt güçler arasındaki mücadeleyle geçtiği Şili'de, 1964 seçimlerinde işbaşına getirilen sağcı partilerin ve Hıristiyan-Demokratlar'ın adayı Eduardo Frei Montalva, 1965'te devleti bir ABD tröstü olan Kennecott Şirketinin bir ortağı haline getirmiş ve çok elverişli bir vergilendirme sayesinde yabancı şirketlere, kısa sürede fahiş karlar elde etme olanağı sağlamıştı. Bu işbirlikçi yönetime karşı, 1970 Ekim seçimlerinde Halk Cephesi (Unidad Popular)'nin adayı Salvador Allende başarı sağlayarak iktidarı devraldı.

21 Aralık 1970 günü, Başkan Salvador Allende, hükümet binasının balkonunda halka seslenerek, madenleri ulusallaştıracak olan yeni anayasa projesini imzaladığını açıkladı. Ve başta bakır olmak üzere yabancı şirketlerin elinde bulunan maden ocaklarını ulusallaştırdı. Çıkarları büyük oranda sarsılan ABD emperyalist hükümeti ve başta ITT olmak üzere çeşitli Amerikan şirketleri vakit kaybetmeksizin devreye girerek ekonomik sabotajlar ve uluslararası boykotları ardarda sıraladılar. 1972 yılı ortalarında Allende yönetimini protesto için ellerine tavalar, tencereler tutuşturulan kadınlar sokağa döktürüldü. Bunu tüccarların, esnafların ve kamyoncuların grevleri izledi.

Böylesi bir ortamda yapılan Mart 1973 parlamento seçimlerinde de, sağ muhalefet %66 oy beklerken, Allende'nin Sol Cephe'si oyların %43'ünü alarak rakipleri üzerinde tam bir şok etkisi yarattı. Ne var ki nisanda yeniden karışıklıklar başgösterdi. Madencilerin greve gitmesi üzerine, maden ocakları çevresi ile başkent Santiago'da olağanüstü durum ilan edildi. Hükümet, Çalışma ve Maden Bakanlarını azletti. Allende, iktidara gelişinden bu yana yedinci askeri darbeye 29 Haziran'da hedef oldu. Ancak bu darbe de etkisiz hale getirilebildi. Kısa bir sessizlikten sonra temmuz sonunda sıkıntılı günler yeniden başladı. 56 bin kamyoncu greve girdi ve taksi ile otobüs sahipleri de bu grevi desteklediler. Ardından "hayat pahalılığını protesto" amacıyla dükkancılar kepenk indirdiler. Bu kaos ortamında sosyalist başkan Allende, devrimcilerle dayanışma içerisine girip radikal çözümlere yönelme yerine sağcı Hıristiyan-Demokratlarla işbirliği arıyor, hatta kabinesinde askerlere yer vererek soruna çözüm bulmaya çalışıyordu. Ne ki, akıntıya kürek çekmek anlamına gelen bu yanlışlık kendisiyle birlikte onbinlerce kişinin de yaşamına malolacaktı. İşte General Augusto Pinochet denilen faşist kukla tam da bu dönemde, yani ağustos ayı sonunda Allende tarafından ordu başkomutanlığına getiriliyordu.

1973 Eylül'ünde polis kuvvetleri devrimcileri ezerken, ordu, 11 Eylül günü Allende'yi istifaya çağırdı ve kendisine 24 saat süre tanıdı. Başkanın istifa etmeyeceğini açıklaması üzerine, ertesi gün başkent Santiago'nun Özgürlük Meydanı'nda bulunan La Moneda Sarayı kuşatılarak çatışmalar başlatıldı. İşte 1973 yılının bu kanlı 12 Eylül'ünün ilk saatlerinde saraya giren birlikler delik deşik olmuş bir Allende cesediyle karşılaştılar.

Başkanın ölümünü korkunç bir kıyım izledi. Faşist Pinochet iktidarının ilk birkaç ayında onbin kişi öldürüldü. Ancak insan avı bitmeyecek ve bu sayı daha sonra otuz-kırk binlere varacaktı.

Ülkedeki tüm hapishanelerin dolması üzerine askeri tesisler, kışlalar ve hastaneler tutuklularla dolduruldu. Ama bu da yetmiyordu; 80 bin kişilik stadyumlar hapishane haline getirildi. Tutuklular Valparaiso limanında demirlenen gemilere de hapsediliyordu. Öyle ki, faşist cunta ülkeyi baştan başa bir toplama kampına dönüştürdü. Kırsal kesimlere ve işçi mahallelerine yoksulluk çökerken, bilim düşmanı faşist yönetim doğası gereği kitap adına ne bulursa ateşe veriyordu.

NE ADINA VE KİMİN İÇİNDİ YAPILANLAR?

Yalnız Şili'de değil, Latin Amerika'nın ve dünyanın birçok ülkesinde dökülen onca kan ve çekilen onca acılar pahasına işbaşına getirilen faşist cuntalar kime ve neye hizmet etmektedir-

Devamı Syf: 31'de